

Астрид Линдгрен

Ето го отново Карлсон от
покрива

ВСЕКИ ИМА ПРАВО ДА БЪДЕ КАРЛСОН

Една сутрин, когато Дребосъчето – най-малкият и невръстен член на семейство Свантесон – се събуди, той чу родителите си да разговарят в кухнята. Гласовете им звучаха така, сякаш бяха ядосани или оскърбени от нещо.

– Ето, стана тя каквато стана – каза бащата. – Виж какво пишат във вестника, прочети дама!

– Но това е ужасно – възкликна майката, – наистина ужасно!

Дребосъчето побърза да скочи от леглото. Той също искаше да узнае какво е толкова ужасно.

И наистина узна. На първата страница във вестника бе отпечатано голямо заглавие:

ЛЕТЯЩО БУРЕ ИЛИ КАКВО?

А ето написаното под заглавието:

„Какъв загадъчен и странен предмет хвърчи из Стокхолм? Очевидци твърдят, че някакво съвсем малко летящо буре или нещо подобно от време на време се носело със силно бръмчене над покривите на къщите в квартала Васастан. Ръководството на въздушните съобщения не знае нищо за тези необичайни полети и затова има подозрения, че това може да е някакъв опасен чуждестранен шпионин, който лети в околността и разузнава. Въпросът следва да се провери, а летящият предмет трябва да се залови. Ако се окаже някой малък опасен шпионин, той трябва да бъде предаден на полицията, и то веднага.

Кой ще разреши загадката около летящия предмет във Васастан? Обещаваме възнаграждение в размер на десет хиляди крони за онзи, който успее да залови бръмчащото хвърчило, каквото и да се окаже то. Ще трябва само да предаде този бръмбазък в редакцията на нашия вестник и да получи въпросната сума.“

– Клетият Карлсон от покрива! – въздъхна майката. – Ще му извадят душата.

Дребосъчето изпита уплаха, яд и тъга – всичко наведнъж.

– Защо не оставят Карлсон на мира? – извика той. – Нима е

направил някому нещо? Живее си в своята къщичка на покрива и лети тук-там. Какво лошо има в това?

– Нищо – рече бащата, – Карлсон не прави нищо лошо. Само дето е малко... хм... необикновен.

Да, действително имаше нещо необикновено у Карлсон. Дори и Дребосъчето трябваше да се съгласи с това. Не е обичайно такива малки, дебелички, моторизирани чичковци да живеят в отделни къщички по покривите, чичковци със съгваема перка на гърба и със стартово копче на корема.

Точно такъв малък чичко беше Карлсон. А Карлсон беше най-добрият приятел на Дребосъчето. Много по-най-добър приятел дори от Кристер и Гунила, които Дребосъчето все пак толкова много обичаше и с които си играеше, когато Карлсон понякога внезапно изчезваше или не можеше да му отдели време.

Според Карлсон, Кристер и Гунила не заслужаваха никакво внимание. Той сумтеше недоволно, щом Дребосъчето споменеше имената им.

– Няма да говориш за тези глезльовци в същия този ден, в който си споменал моето име – казваше той. – Такъв красив и умен, и прилично дебел мъж в разцвета на своите сили като мен – колко глупави малки момчета могат да се похвалят с подобен най-добър приятел, а?

– Никой освен мен – отговаряше Дребосъчето и всеки път се радваше, а сърцето му преливаше от щастие. Какъв късмет, че Карлсон се бе настанил именно на неговия покрив! Целият квартал Васастан бе пълен с подобни стари и неугледни четириетажни къщи като тази, в която живееше семейство Свантесон, и наистина беше голям късмет, че Карлсон е случил именно техния покрив, а не някой друг.

Вярно, че майката и бащата отначало никак не се радваха на Карлсон, а братът и сестрата на Дребосъчето – Босе и Бетан, също никак не го харесваха. Цялото семейство с изключение на Дребосъчето считаше, че Карлсон е най-ужасният, най-разглезеният, най-нахалният и най-нетърпимият безобразник, какъвто човек изобщо може да си представи. Но в последно време всички започнаха да свикват с присъствието му. Сега те вече почти одобряваха Карлсон, но преди всичко разбираха, че Дребосъчето има нужда от него. Босе и Бетан бяха много по-големи от Дребосъчето, а той имаше нужда от добър приятел, след като те не бяха негови връстници. Наистина той си имаше собствено куче, едно такова чудесно, мъничко кученце на име Бимбо, но то не му стигаше – Дребосъчето просто имаше нужда от Карлсон.

– А аз мисля, че и Карлсон има нужда от Дребосъчето – казваше

майката.

Още от самото начало обаче родителите на Дребосъчето искаха съществуването на Карлсон да се държи в колкото може по-голяма тайна. Те разбираха какъв шум би се вдигнал, ако например телевизията го надуши, или пък ако илюстрираните списания започнат да пишат за „Карлсон в домашна обстановка“.

– Ха, ха! Би било знаменито! – каза веднъж Босе. – Представете си на корицата на „Седмично списание“ снимка, на която Карлсон души букет розови рози, седнал в своя салон, или нещо от този род.

– Ама че си глупав! – възрази му тогава Дребосъчето. – Карлсон няма никакъв салон, а само една малка разхвърляна стая и никакви рози.

Босе всъщност знаеше това. Веднъж, но само веднъж, той, Бетан, майката и бащата се качиха на покрива и видяха къщичката на Карлсон. Те се промъкнаха през капандурата на тавана – онази, която обикновено използваше коминочистачът – и Дребосъчето им показа колко хитро бе скрита къщичката на Карлсон зад комина и непосредствено до противопожарната стена на съседната сграда. Майката се беше поуплашила, когато се качи на покрива и видя улицата толкова дълбоко под себе си. Тя едва не припадна и трябваше да се облегне на комина.

– Дребосъче, обещавай ми никога да не се покатерваш тук сам – простена тя.

Дребосъчето поразмисли хубавичко, преди да обещае.

– Добре – каза той накрая, – никога няма да се покатервам тук сам... Но понякога ще долитам тук с Карлсон – прибави той доста тихо. А ако майка му не го чу, нека се сърди на себе си. Как можеше изобщо да настоява Дребосъчето да не ходи на гости у Карлсон? Тя сигурно нямаше представа за това, колко забавно можеше да се прекара в малката неразтребена стаичка на Карлсон, където имаше толкова много неща.

Но сега явно щеше да се сложи край на всичко, мислеше си горчиво Дребосъчето, и то само заради тези глупави драсканици във вестника.

– Трябва да кажеш на Карлсон да се пази – каза бащата. – Нека известно време да не лети толкова много. Можете да стоите в твоята стая, където никой няма да ви види.

– Но ако прави бели, ще го изхвърля – закани се майката.

Тя сложи на кухненската маса пред Дребосъчето една чиния каша, а и на Бимбо сипа малко в неговата паничка. Бащата каза довиждане и отиде на работа. Оказа се, че и майката щяла да излиза в града.

– Само ще отскоча до туристическото бюро, за да проверя дали могат да ни предложат някое приятно пътешествие за отпуската на баща

ти – обясни тя и целуна Дребосъчето. – Скоро ще се върна.

И така Дребосъчето остана сам. Сам с Бимбо, с кашата и със своите мисли. И с вестника. Беше го поставил до себе си и от време на време му хвърляше коси погледи с крайчеца на окото. Под съобщението за Карлсон бе поместена красива снимка на голям бял параход, току-що пристигнал на посещение в Стокхолм и закотвен в градското пристанище. Дребосъчето се вгледа в снимката – ах, какъв красив параход. Прииска му се да види такъв параход в действителност и да прекоси с него морето!

Момчето се опитваше да гледа само парахода, но погледът му непрестанно се връщаше на онова отвратително заглавие:

ЛЕТЯЩО БУРЕ ИЛИ КАКВО?

Дребосъчето беше действително разтревожен. Колкото е възможно по-скоро трябваше да говори с Карлсон, но не биваше и много да го сплаши – в никакъв случай, защото кой знае дали Карлсон не би се уплашил толкова, че да отлети и никога вече да не се върне!

Дребосъчето въздъхна. Сетне неохотно пхна в устата си лъжица каша. Той не глътна кашата, а само я държеше на езика си, сякаш я опитваше. Дребосъчето бе от онези дребни, тънки и слаби момченца без апетит, каквито ги има толкова много. Той винаги човъркаше из храната си и му бе необходима цяла вечност, докато се нахрани.

„Кашата не е особено вкусно нещо“, мислеше си Дребосъчето. Дали пък нямаше да му се услади повече, ако я посипе с още малко захар. Той взе захарницата, но в същия миг пред кухненския прозорец прозвуча бръмчене на мотор и в кухнята влетя Карлсон.

– Хопала, тралала, Дребосъче! – изкрещя той. – Я познай кой е най-добрият добър приятел в целия свят и отгатни защо пристига именно сега?

Дребосъчето бързо преглътна залька си.

– Най-добрият приятел в целия свят си ти, Карлсон! Но защо пристигаш именно сега?

– Имаш право на три опита да отгатнеш – заяви Карлсон, – защото ми е домъчняло за тебе, малко глупаво момченце, или защото сбърках посоката и всъщност исках да обиколя Градската градина, или пък защото усетих, че ухае на каша! Познай кое от трите е вярно!

Лицето на Дребосъчето засия от радост.

– Защото ти е домъчняло за мен – предложи той свенливо.

– Сбърка отсече Карлсон. – А нямам никакво намерение да обикалям Градската градина, та изобщо не го споменавай.

Градската градина, сепна се Дребосъчето. Олеле! Карлсон в никакъв случай не биваше да отива там и въобще никъде из града, където гъмжи от хора и биха могли да го забележат. Това трябваше най-сетне да му се разясни.

– Слушай, Карлсон – поде Дребосъчето, но се обърка, защото внезапно забеляза, че Карлсон е недоволен. Той гледаше мрачно приятеля си и бе нацупил уста.

– Пристига гостенин, полумъртъв от глад – захленчи той, – но ще се намери ли някой да му подаде стол и чиния, да му върже лигавче и да му сипе огромна порция каша? А после да му каже, че трябва да лапне една лъжица за мама и една лъжица за татко, и една лъжица за леля Огуста?...

– Коя е пък тая леля Огуста? – полюбопитствува Дребосъчето.

– Откъде да зная! – отвърна Карлсон.

– Ами тогава защо трябва да лапаш лъжица каша и за нея? – засмя се момчето.

Но Карлсон не се усмихна.

– А, значи така! Смяташ да ме умориш от глад, само за щото случайно не познавам всички лели на света, които може би дремят нейде далеч, я в Тумба, я в Тютарюд или кой знае къде!

Дребосъчето побърза да извади една чиния и покани Карлсон да си сипе каша от тенджерата. Все още намръщен Карлсон започна да си напива. Насилваше и насилваше и накрая си помогна с показалеца, за да обере стените и дъното на съда.

– Майка ти е златна жена! – извести Карлсон. – Жалко само, че е така отчайващо стисната. Много каша съм виждал в живота си, но никога толкова малко закуп.

Той изпразни захарницата върху чинията си и започна да лапа. В следващите минути в кухнята се разнасяше само онова сърбане, което се чува, ако някой гълта каша с мълниеносна бързина.

– За съжаление не остана каша дори за една лъжица в чест на леля Огуста – заяви Карлсон и си избърса устата. – Но виждам, че тук има кифлички! Спокойствие, само спокойствие, скъпа лельо Огуста, стой си съвсем спокойно в Тумба, защото в твоя чест ще излапам две кифлички. А може би три... или четири... или пет!

Докато Карлсон ядеше кифлички, Дребосъчето размишляваше как ще бъде най-добре да го предупреди. Най-сетне реши, че може би не ще е зле да го остави сам да си прочете съобщението и с известно колебание избута вестника към Карлсон.

– Погледни първа – страница рече Дребосъчето мрачно и Карлсон започна да гледа. Гледаше с голям интерес и изведнъж сложи малкия си пухкав показалец право върху снимката на белия параход.

– Вай, вай, вай! Ето пак един параход, който се преобърнал – зяхка се той. – Редят се нещастие подир нещастие!

– Глупости, държиш вестника обърнат наопаки – отбеляза Дребосъчето.

Той отдавна подозираше, че Карлсон не е много добре с четенето. Но беше добродушен и не искаше да наскърбява никого, а най-малко пък Карлсон, и затова сега не извика: „Ха, ха, та ти не знаеш да четеш“, а просто оправи вестника и парахода, та Карлсон да види, че не става дума за морска катастрофа.

– Но тук пише за друго нещастие – каза Дребосъчето.

– Слушай за какво става дума!

И зачете на висок глас за летящото буре и за опасния малък шпионин, който трябвало да бъде заловен, и за възнаградението, и всичко останало.

– „... Ще трябва само да предаде този бръмбазък в редакцията на нашия вестник и да получи въпросната сума“ – завърши той с въздишка.

Но Карлсон не въздъхна, той ликуваше.

– Хой, хой! – извика той и направи няколко бодри, весели подскока. – Все едно, че опасният малък шпионин е вече заловен. Я се обади в редакцията на този вестник и кажи, че ще им връча бръмбазъка още днес следобед!

– Какво искаш да кажеш? – уплашено попита Дребосъчето.

– Ха познай кой е най-умелият ловец на шпиони в целия свят! – провикна се Карлсон и гордо се посочи сам. – Долуподписаният Карлсон, приготвил голямата си рибарска мрежа. И ако този опасен малък шпионин наистина лети из Васастан, аз ще го пипна в мрежата си още преди да се свечери. В това можеш да бъдеш сигурен... Между впрочем имаш ли някой куфар, в който да се поберат 10 000 крони?

Дребосъчето отново въздъхна. По всичко личеше, че задачата му ще бъде много по-трудна, отколкото бе очаквал. Карлсон не схващаше положението.

– Скъпи Карлсон, не можеш ли да проумееш, че тъкмо ти си

лятащото буре и че именно теб искат да заловят, не разбираш ли това!

Карлсон прекъсна точно по средата един свой ликуваш скок. Той издаде някакъв клокочещ звук, сякаш нещо внезапно беше заседнало в гръкляна му, и хвърли бесен поглед към Дребосъчето.

– Летящо буре! – изкрещя той. – Мене ли наричаш летящо буре! И това ми било добър приятел, фу!

Той се изпъгна, за да стане по-висок, и в същото време си прибра корева колкото можеше повече.

– Навярно не си забелязал – поде високомерно той, – че съм един красив, умен и прилично дебел мъж в разцвета на своите сили. Може би изобщо не си забелязал това, а?

– Разбира се, Карлсон, разбира се, Карлсон! – запелтечи Дребосъчето. – Но какво съм виновен, че така пишат във вестниците. Те имат предвид тъкмо теб, бъди уверен в това.

Карлсон се вбесяваше все повече и повече.

– Пише да се остави бръмбазъкът в редакцията на този вестник! – провикна се той горчиво. – Бръмбазъкът! – продължи да вика той. – А този, който ме нарича бръмбазък, ще получи един между очите, да му се отлепи носът!

Той подскочи заплашително към Дребосъчето, но не биваше да прави това, защото Бимбо изведнъж настръхна. Бимбо не възнамеряваше да позволи на когото и да било да крещи така на неговия стопанин.

– Недей, Бимбо! Остави Карлсон! – каза Дребосъчето и Бимбо отстъпи. Само поръмжа малко, за да разбере Карлсон какво иска да му каже.

Карлсон отиде и седна на една табуретка мрачен и толкова ядосан, че от очите му хвърчаха искри.

– Няма да играя – заяви той. – Няма да играя, като си толкова злобен и ме наричаш бръмбазък и насъскваш хрътките си срещу мене.

Дребосъчето беше отчаян. Той вече не знаеше какво да каже и какво да стори.

– Не съм виновен за това, което пишат във вестниците – промълви той. Сетне замълча. И Карлсон мълчеше. Седеше ядосан върху табуретката и в кухнята се възцари подтискаща тишина.

Но внезапно Карлсон започна да се смее колкото му глас държи. Той скочи от табуретката и игриво удари Дребосъчето в корема.

– Но като ще съм бръмбазък – заяви той, – поне съм най-скъпият бръмбазък в целия свят, оценен за 10000 крони. Мислил ли си по този въпрос?

Дребосъчето също се разсмя. Ах, колко чудесно беше, че Карлсон отново се развесели!

– Да, наистина. Такъв си ти – провикна се възхитено Дребосъчето. Струваш 10 000 крони, а колцина могат да се похвалят, че са оценени толкова високо!

– Никой в целия свят – увери го Карлсон. – Едно такова малко нищожество като тебе например не струва повече от една круна и двайсет и пет йоре, обзалагам се за това.

Той натисна стартовото си копче и победоносно се издигна във въздуха, като направи две тържествени обиколки около лампата и надаваше весели викове.

– Хой, хой! – крещеше той. – Ето го десетхилядокроновия Карлсон, хой, хой!

Дребосъчето реши да зареже всички свои намерения. Карлсон всъщност не беше никакъв шпионин и полицията не можеше да го арестува само защото си е Карлсон. Изведнъж той разбра, че не от това се бояха майка му и баща му. Те се опасяваха, че сега вече съществуването на Карлсон не би могло да се държи в тайна, ако му устроят хайка. Но Дребосъчето не вярваше, че дори при това положение на неговия приятел би се случило нещо наистина лошо.

– Не се страхувай, Карлсон – започна да го утешава той. – Не могат да ти сторят нищо само загдето ти си ти.

– Разбира се, всеки има право да бъде Карлсон – увери го Карлсон. – Макар че засега съществува само един-единствен прекрасен и прилично дебел екземпляр.

Междувременно бяха се прибрали в стаята на Дребосъчето и Карлсон се заоглежда, изпълнен с очакване. – Нямах ли някой локомотив, който бихме могли да вдигнем във въздуха, или нещо друго, което да гърми хубаво? Да гърми, искам да трещи и да ми е весело, инак няма да играя – заяви той, но в същия миг съзря върху масата на Дребосъчето една кесийка и се спусна към нея като сокол. Майка му я беше сложила там снощи и в нея имаше една голяма прекрасна праскова, но сега вече тази праскова аленееше между пухкавите пръстчета на Карлсон.

– Може да си я разделим – бързо предложи Дребосъчето. Той също обичаше праскови и му стана ясно, че трябва да побърза, ако иска да получи нещичко от плода.

– С най-голямо удоволствие – съгласи се Карлсон, – ще делим, аз ще взема прасковата, а ти кесийката. По този начин ти печелиш, защото с една кесийка човек може да се забавлява колкото си иска.

– А, не, благодаря – възпротиви се Дребосъчето. – Ще си разделим прасковата, а после можеш да вземеш кесийката. Карлсон неодобрително заклати глава.

– Никога до ден днешен не съм виждал такова лакомо момче – рече той. – Хубаво, както искаш!

Беше необходим нож, за да се разреже прасковата, и Дребосъчето изтича в кухнята, за да го донесе. Когато се върна с ножа, Карлсон не се виждаше никакъв. Но Дребосъчето го откри стаен под масата, откъдето се разнасяше трескаво мяскане, също както когато някой бърза да изяде сочна праскова.

– Слушай, какво правиш там? – попита тревожно Дребосъчето.

– Деля – отговори Карлсон. Чу се едно последно захапване, след което Карлсон изпълзя изпод масата, а по брадичката му се стичаше прасковен сок. Той протегна пълна ръчичка към Дребосъчето и му подаде нагърчената кафява костилка на прасковата.

– Винаги съм искал ти да получиш най-хубавото – рече той. – Ако посадиш тази костилка, ще израсне цяло дърво, отрупано с праскови. Признай, че съм най-добричкият в целия свят, който не се оплаква за това, че е получил само една-единствена жалка праскова!

Преди Дребосъчето да успее да признае каквото и да било, Карлсон вече се беше втурнал към прозореца, където стоеше саксия с розово мушкато.

– И каквото съм си добричък, дори ще ти помогна да я посадиш – заяви той.

– Спри – изпищя Дребосъчето, но вече беше късно. Карлсон бе успял да изтръгне мушкатото от саксията и преди Дребосъчето да го възпре, той беше изхвърлил цветето през прозореца.

– Ти си луд! – подхвана Дребосъчето, но Карлсон не го слушаше.

– Цяло голямо прасковено дърво! Я си представи! На пиршеството по случай петдесетия си рожден ден ще можеш да предложиш всекиму праскови за десерт. Е, няма ли да е приятно?

– Да, но да видим колко ще е приятно, когато мама забележи, че си изкоренил мушкатото й – отсече Дребосъчето. – Ами ако е паднало върху главата на някой чичко долу на улицата, какво мислиш, че ще каже?

– Благодаря ти, скъпи Карлсон, ще каже той – увери го Карлсон, – благодаря ти за това, че изкорени мушкатото, а не го хвърли заедно със саксията... както щурата майка на Дребосъчето смята за подходящо.

– Това не е вярно – възропта Дребосъчето, – какви са тези глупости?

Карлсон напъха костилката в саксията и усърдно я затрупа с пръст.

– Ами тя точно това мисли – заяви той уверено. – Твоята майка е доволна само ако мушкатото седи здраво в саксията. А че това може да е опасно за живота на малките чичковци по улицата, изобщо не я интересува. Един човек повече или по-малко, това е суета, казва тя, по-важно е никой да не ми пипа мушкатото.

Той втренчи поглед в Дребосъчето.

– Но ако бях изхвърлил и саксията, къде щяхме да посадим прасковеното дръвче? Помисли ли изобщо за това?

И тъй като Дребосъчето изобщо не бе мислил подобно нещо, не можеше и да отговори. Трудно беше да се спори с Карлсон, когато беше в такова настроение. Но за щастие той променяше настроенията си приблизително всеки четвърт час и сега внезапно издаде вик на доволство.

– Остана ни кесийката – заяви той. – А с кесийки човек може да се забавлява чудесно.

Дребосъчето не беше забелязал подобно нещо.

– Но как? – учуди се той. – Какво може да направи човек с една кесия?

Очите на Карлсон засвяткаха.

– Най-колосалното плющене в целия свят. Хой, хой, какво плющене! И именно това ще направя сега!

Той грабна кесията и бързо изчезна в банята. Дребосъчето го последва от любопитство. Много му се искаше да узнае как се прави най-колосалното плющене в целия свят.

Карлсон се бе навел над ваната и пълнеше торбичката с вода от чешмата.

– Да не си полудял – учуди се Дребосъчето, – не знаеш ли, че в хартиена кесия не може да се сипе вода?

– Имаш много здраве! – провикна се Карлсон и поднесе под носа на Дребосъчето издутата до пръсване кесийка. За момент той я поддържа така, за да се убеди Дребосъчето, че в книжната кесия действително може да се сипе вода, а сетне хукна с кесията обратно в стаята.

Дребосъчето се втурна подире му, изпълнен с лоши предчувствия. И съвсем основателни... Карлсон се беше провесил през прозореца и се виждаха само кръглото му задниче и късите му дебели крачета.

– Хой, хой – извика той, – внимавайте там долу, защото сега идва най-колосалното плющене в целия свят!

– Не! – извика Дребосъчето и бързо се наведе и той през прозореца.

– Не, Карлсон, недей! – викна той разтревожено. Но вече беше

късно. Кесията летеше надолу. Дребосъчето я видя да пада като бомба точно под краката на една нещастна лелка, тръгнала за млекарницата в съседната къща, и тя никак не хареса най-колосалното плющене в целия свят – това веднага стана ясно.

– Пищи, сякаш е било саксия – отбеляза Карлсон. – А всъщност е само малко чиста вода.

Дребосъчето затвори с трясък прозореца. Не искаше Карлсон да хвърля долу повече неща.

– Мисля, че така не бива да се прави – каза той сериозно. Ала Карлсон прихна да се смее. Той закръжи около лампата, като гледаше присмехулно Дребосъчето отгоре.

– Мисля, че така не бива да се прави – започна той да имитира Дребосъчето. – А, според теб, какво трябва да се прави в такъв случай? Може би да се изхвърли кесията, пълна с развалени яйца? И това ли е някоя от странните приумици на майка ти?

Той полетя към Дребосъчето и тупна пред него на земята.

– Ти и майка ти сте най-странните хора в целия свят – заяви Карлсон и потупа Дребосъчето по бузата. – Но колкото и да е чудно, аз все пак ви обичам.

Дребосъчето се изчерви от удоволствие. Колко чудесно беше, че Карлсон го обича и че одобрява дори майка му, макар това не винаги да си личеше.

– Да, и аз самият съм изненадан – продължи Карлсон, като потупваше Дребосъчето. Той продължи да го потупва, и то все по-силно и по-силно. Последното потупване беше почти като плесница и когато Карлсон рече: „Ах, колко съм добричък! Най-добричкият в целия свят. И затова предлагам сега да си поиграем на нещо добричко, не си ли на същото мнение?“ – Дребосъчето бе съгласен и веднага започна да размишлява: каква добра игра би могъл да играе с Карлсон?

– Например – заяви Карлсон – можем да играем, че ужким масата е нашият сал, на който се спасяваме от голямото наводнение... а то ей сега идва!

Той посочи една струйка вода, която бавно се процеждаше изпод вратата.

Дребосъчето се задъха.

– Ти не затвори ли крана в банята? – попита той ужасено.

Карлсон наклони глава и го погледна кротко.

– Можеш да гадаеш три пъти дали съм го затворил, или не?

Дребосъчето отвори вратата към вестибюла; да-а, Карлсон беше

прав. Голямото наводнение наистина беше дошло. Банята и вестибюлт бяха залети с вода, в която човек би могъл да джапа, стига да поиска.

Карлсон искаше. Той възхитено скочи трупешката право в цялата тази мокротия.

– Хой-хой – провикна се той, – има дни, когато се случват само приятни неща.

Но след като Дребосъчето затвори крана в банята и изпразни препълнената вана, се отпусна на един стол във вестибюла и отчаяно заоглежда бедствието.

– Ох – простена той, – ох, какво ще каже мама? Карлсон прекъсна подскоците си и отправи възмутен поглед към Дребосъчето.

– Знаеш ли какво – каза той. – Докога майка ти само ще хленчи! Това е само малко чиста вода!

Той скочи отново трупешката, дори опръска Дребосъчето.

– И то много приятна вода – заяви той. – Човек безплатно си измива краката. Но може би майка ти не обича да си мие краката?

Той подскочи и пак опръска Дребосъчето още повече.

– Тя изобщо ли не си мие краката? Или по цели дни само хвърля една подир друга саксии от прозореца?

Дребосъчето не отговори. Той мислеше за съвсем други неща. Най-после се раздвижи – ох, всичко трябваше да се забърше, преди да се върне майка му.

– Карлсон, трябва да побързаме – рече той и скочи от стола. Сетне се затича към кухнята и скоро се върна с два големи парцала.

– Карлсон, помогни ми! – поде той, но внезапно забеляза, че Карлсон го няма никакъв – нито в банят, нито във вестибюла, нито пък в стаята. Дребосъчето се втурна към прозореца и зърна нещо, което напомняше на къс дебел салам, да профучава край него.

– Летящо буре или нещо подобно – промълви Дребосъчето.

Не, какво ти летящо буре! Просто Карлсон на път към своята зелена къщичка на покрива.

В този миг и Карлсон съзря Дребосъчето. Той се спусна стремглаво и така шеметно прелетя край прозореца, че въздухът изсвистя. Дребосъчето размаха енергично парцала, а Карлсон му помаха в отговор с пълната си ръчичка.

– Хой, хой – провикна се той, – ето го десетхилядикроновия Карлсон, хой-хой!

След което изчезна. А Дребосъчето се върна в хола с по един парцал във всяка ръка и се залови да бърше водата.

КАРЛСОН СЕ СЕЩА, ЧЕ ИМА РОЖДЕН ДЕН

Всъщност Карлсон имаше късмет, че си беше отишъл, когато майката на Дребосъчето се върна от туристическото бюро, защото тя наистина много се ядоса и за мушкатото, и за наводнението, въпреки че Дребосъчето беше успял да забърше повечето вода.

Майката разбра веднага кой се е подвизавал и разказа всичко на бащата, когато той се прибра за вечеря.

– Знам, че е срамота – каза майката, – всъщност започнах горе-долу да свиквам с Карлсон, но понякога ми се иска да платя 10 000 крони от своя джоб, само и само да се отърва от него.

– Ужасно! – възмути се Дребосъчето.

– Хайде, да не говорим повече за това – предложи майката, – защото когато човек яде, трябва да му е приятно.

Майката винаги така казваше: „Когато човек яде, трябва да му е приятно“. Дребосъчето беше на същото мнение. И наистина им беше приятно, както бяха насядали всички заедно около масата, вечеряха и разговаряха за всевъзможни неща. Дребосъчето говореше повече, отколкото ядеше, особено когато имаше варена риба, зеленчукова супа или кюфтета от херинга. Но днес за вечеря имаше телешки котлети и ягоди, защото лятната ваканция току-що бе започнала, а Босе и Бетан се готвеха да заминат – Босе на курс по ветроходство, а Бетан отиваше в едно земеделско стопанство, където отглеждаха коне. Разбира се, по този случай трябваше да се устрои малко прощално тържество, а майката обичаше от време на време да урежда такива семейни празници.

– Но ти не тъгувай, Дребосъче – обърна се към него бащата, – мама, ти и аз също ще заминем.

И той съобщи голямата новина. Майката отишла в туристическото бюро, за да поръча билети за пътуване по море с точно такъв параход, какъвто Дребосъчето беше видял във вестника. След една седмица щяха да потеглят и цели четиринасет дни щяха да обикалят с белия кораб всевъзможни пристанища и градове.

– Нали ще бъде весело? – попита го майката. А после и бащата.

Накрая Босе и Бетан също попитаха:

– Нали ще бъде невероятно весело, Дребосъче?

– О, да – съгласи се Дребосъчето и почувствува, че може би наистина ще бъде весело. Но той смъртно усещаше, че нещо не е наред, и

веднага схвана кое е то: Карлсон! Как би могъл да остави Карлсон сам тъкмо сега, когато приятелят му има истинска нужда от него? Дребосъчето беше мислил по този въпрос, докато заличаваше следите от голямото наводнение. Макар че Карлсон не беше никакъв шпионин, а само Карлсон, пак можеха да му се случат ужасни неща, ако хората започнеха да го преследват, за да спечелят 10 000 крони. Кой знае до какво биха прибягнали – може би щяха да сложат Карлсон в клетка в Скансен¹ или пък да измислят друго ужасно нещо. Във всеки случай нямаше да го оставят да си живее в къщичката на покрива, по това не можеше да има и съмнение.

Затова Дребосъчето реши да си остане у дома и да бди над Карлсон. Той обясни това много ясно, както си седеше край масата и дъвчеше котлета си.

Босе се разсмя.

– Карлсон в клетка в Скансен... вай, вай! Я си представи, Дребосъче, че отидеш там с твоите съученици, обикаляш парка, разглеждаш животните и четеш табелките пред всяка клетка. Прочитай: бели мечки, лосове, вълци, бобри и Карлсон.

– Шт – обади се Дребосъчето. Босе се закикоти.

– „Карлсон – това животно не бива да се храни!“ Помисли си колко ще се разсърди Карлсон, ако напишат подобно нещо на табелката му.

– Ама че си глупав – ядоса се Дребосъчето наистина!

– Но, Дребосъче – възрази майка му, – ако ти не искаш да дойдеш с нас, и ние не можем да заминем, нали разбираш?

– Как да не можете да заминете – Карлсон и аз ще домакинствуваме заедно.

– Ха-ха – разсмя се Бетан, – и ще потопите цялата къща във вода, нали? И ще изхвърлите всички мебели през прозореца?

– Ама че си глупава! – каза Дребосъчето. Обичайната приятна атмосфера край масата за вечеря не можа да се възцари. Въпреки че Дребосъчето беше добро и мило момченце, понякога се проявяваше като много упорит. Сега беше непреклонен и не желаше да се вслушва в никакви увещания.

– Но, мое малко момче – подхвана бащата, обаче не можа да се доизкаже, защото в същия миг се чу шум откъм пощенската кутия². Бетан веднага скочи от масата, без дори да поиска разрешение, защото чакаше

---

1. Скансен – голям увеселителен парк със зоологическа градина в Стокхолм – Б. пр.

2. В Швеция пощенските кутии се намират от вътрешната страна на вратите на апартаментите и писмата се пускат в тях чрез цепнатината на самата врата. Б. пр.

писма от разни дългокоси момчета. Затова бързаше да излезе първа в антрето. И наистина в кутията имаше писмо, но то не беше за Бетан от някое дългокосо момче... а точно обратно. Писмото беше до бащата от чичо Юлиус, който изобщо нямаше коса.

– Когато човек яде, трябва да му е приятно – заяви Босе, – и тогава не бива да пристигат писма от чичо Юлиус.

Този чичо беше далечен роднина на бащата и веднъж в годината идваше в Стокхолм, за да посети своя лекар и да гостува на семейство Свантесон. Чичо Юлиус не искаше да живее в хотел, защото било много скъпо. А всъщност беше тъпкан с пари, които обаче пазеше извънредно грижливо.

Никой в семейство Свантесон не се радваше особено на посещенията на чичо Юлиус, а бащата най-малко от всички. Но майката винаги казваше:

– Ти си му единственият сродник и на мен ми е жал за него. Трябва да бъдем любезни към клетия чичо Юлиус.

Тя казваше това, въпреки че клетият чичо Юлиус при своите посещения в дома им непрекъснато гълчеше децата й, мърмореше против храната и се оплакваше от абсолютно всичко и тогава между веждите на майката се появяваше бръчка и щом чичо Юлиус прекрачваше прага, тя ставаше също така мълчалива и чудата като бащата. А Босе и Бетан направо изчезваха и почти не се прибираха в къщи, докато чичо Юлиус не си замине.

– Единствен Дребосъчето е малко по-любезен към него – повтаряше майката. Но дори и на Дребосъчето му омръзваше и когато последния път чичо Юлиус им беше на гости, момчето го нарисува в своето блокче и написа отдолу: „Той е глупак“.

Чичо Юлиус случайно видя рисунката и отбеляза:

– Този кон – нищо не струва.

Чичо Юлиус изобщо не считаше, че има нещо, което да си струва.

Можеше спокойно да се каже, че той е досаден гост и когато найсетне стягаше куфара и си заминаваше за Вестеръотланд³, на Дребосъчето му се струваше, сякаш цялата къща разцъфтява и затананиква някоя весела песничка. Всички се смееха и се забавляваха, като че ли се бе случило нещо наистина много весело, а то само дето клетият чичо Юлиус си беше заминал и нищо друго.

И сега той щял да пристигне отново, пишеше в писмото, за да

---

3. Вестеръотланд – област в Западна Швеция, Б. пр.

остане най-малко две седмици, което щяло да му бъде доста приятно, а при това и докторът му казал, че имал нужда от лечение и масаж, защото сутрин тялото му се схвашало.

– Сбогом, прощавай пътешествие! – отбеляза майката. – Дребосъчето не иска да дойде с нас, а пристига чичо Юлиус!

Тогава обаче бащата удари с юмрук по масата и заяви, че на всяка цена възнамерявал да замине с парахода и да вземе майката със себе си, пък дори ако се наложи да я отвлече. Дребосъчето можел да си тръгне с тях или да си стои в къщи, това си било негова работа, и с една дума – да прави, каквото си ще. А пък чичо Юлиус можел да дойде и да живее в апартамента, и да ходи на лекар колкото си иска или да си остане във Вестерьотланд, ако предпочита това, но той, бащата, щял да замине, пък ако ще да пристигнат десет чичо юлиусовци!

– Добре – каза майката, – тогава нека обмислим положението.

И след като привърши обмислянето, тя заяви, че ще попита онази госпожица Рог, която им помагаше в домакинството миналата есен, когато се бе разболяла, дали би се съгласила да пошета на двама упорити стари ергени, а именно на Дребосъчето и на чичо Юлиус.

– Не забравяй и третия упорит стар ерген на име Карлсон от покрива – напомни бащата, – не забравяй Карлсон, защото той ще се стрелка като хала навън и навътре по цели дни.

Босе така се разкиска, че щеше да падне от стола.

– Носорога, чичо Юлиус и Карлсон от покрива, ама че задушевна компания ще бъде!

– И Дребосъчето сред нея – това не бива да пропускаш! – обади се Бетан.

Тя хвана Дребосъчето и замислено се вгледа в очите му.

– Представете си, че има такива деца като моето Дребосъче – продължи Бетан. – Той предпочита да остане в къщи с Носорога, чичо Юлиус и Карлсон от покрива, вместо да замине на приказно пътешествие по море с родителите си.

Дребосъчето се отскубна от нея и заяви мрачно:

– Щом човек има най-добър приятел, трябва да бди над него.

Не мислете, че той не разбираше колко труд щеше да му струва всичко това! Много, много труд – с Карлсон, който ще фучи край ушите на чичо Юлиус и на госпожица Рог. Да, наистина имаше нужда някой да остане у дома и да оправя цялата бъркотия!

– А това трябва да съм аз, разбираш ли, Бимбо? – промълви Дребосъчето, когато вече си беше легнал и Бимбо тихо хъркаше в своето

панерче до леглото му.

Дребосъчето протегна надолу показалеца си и почеса Бимбо под нашийника.

– Най-добре е сега да заспим – каза му той, – за да имаме сили да се справим с всичко.

Но тогава съвсем неочаквано се разнесе бърмчене на мотор и Карлсон влетя в стаята.

– Стана тя, каквато стана! – възкликна той. – За всичко човек трябва да мисли сам! Просто няма кой да му помогне да се сети!

Дребосъчето се изправи в леглото.

– За какво да се сети?

– Че днес имам рожден ден! През целия ден съм имал рожден ден и не се сетих, защото никой дори не ми го честити.

– Как можеш да имаш рожден ден на осми юни? – учуди се Дребосъчето. – Нали вече имаше рожден ден точно преди Великден!

– То беше за тогава – обясни Карлсон, – но човек не е длъжен да кара вечно с един и същ стар рожден ден, когато има толкова дни за избор. Осми юни е хубав за рожден ден, какво имаш против него?

Дребосъчето се размя.

– Добре, нямам нищо против да имаш рожден ден, когато си щещ.

– Но тогава – заяви Карлсон и умолително наклони глава, – ще поля да си получа подаръците.

Дребосъчето замислено се измъкна от леглото. Не беше лесно на бърза ръка да изрови някакъв подходящ подарък за Карлсон, но във всеки случай реши да опита.

– Трябва да надникна в чекмеджетата си – каза той.

– Да, направи това – подкани го Карлсон и зачака. Внезапно обаче той зърна саксията, в която бе посадил костилката от праскова, и веднага се спусна към нея. Пъкна показалеца си в пръстта и бързо измъкна костилката.

– Трябва да видя колко е пораснала – каза той, – аз намирам, че е много пораснала.

Сетне, също тъй бързо, пъкна костилката обратно в саксията и изтри мръсните си пръсти в пижамата на Дребосъчето.

– След десетина-двайсет години ще ти стане чудесно тук – заяви той.

– Как така? – учуди се Дребосъчето.

– Ще можеш да изкарваш следобедния си сън под сянката на прасковеното дръвче. Какво щастие за тебе, защото и без това ще се наложи

да изхвърлиш леглото от стаята. Човек не може да държи много мебели заедно с едно прасковено дръвче... Е, намери ли някакъв подарък?

Дребосъчето му подаде едно от своите малки автомобилчета, но Карлсон поклати глава: автомобилчето не му харесваше. Дребосъчето опита поред с една „Мозайка“, „Не се сърди, човече“ и един плик с глинени топчета, но Карлсон всеки път поклащаше глава. Чак тогава Дребосъчето се досети какво всъщност иска да получи Карлсон – пистолета! Той се намираще най-навътре в дясното чекмедже на бюрото в кибритена кутия. Това беше най-малкият пистолет в целия свят и най-хубавият. Баща му го донесе от едно свое пътуване в чужбина и Кристер и Гунила дълго време му завиждаха, защото никоой не беше виждал подобен пистолет. Той изглеждаше като истински, макар и тъй мъничък, но когато човек стреляше с него, издаваше изстрел също така силен, както от истински пистолет.

– Просто е непонятно – казваше бащата – как може да гърми толкова мощно!

А когато връчваше пистолетчето на Дребосъчето, баща му го предупреди:

– Трябва да бъдеш внимателен, да не стреляш с него, както ти хрумне, и да изкарваш ума на хората.

По понятни причини Дребосъчето не бе показал пистолета си на Карлсон. Самият той смяташе, че това не е много честно, а всъщност се оказва и свършено ненужно, защото едва вчера Карлсон все пак успя да го намери, когато усърдно тършуваше из чекмеджетата на бюрото му.

Карлсон също беше на мнение, че пистолетът е много хубав. „Може би заради него днес имаше рожден ден“ – помисли си Дребосъчето и с лека въздишка извади кибритената кутия.

– Честит рожден ден! – каза той.

Отначало Карлсон нададе вик, сетне се спусна към Дребосъчето и бурно го целуна по двете бузи, а после отвори кибритената кутийка и измъкна оттам пистолета.

– Дребосъче, ти си най-добрият, най-добрият приятел в целия свят – заяви той и при тези думи Дребосъчето се почувствува толкова щастлив и доволен, сякаш бе получил сто пистолета и от цялото си сърце отстъпи на Карлсон това едничко жалко пистолетче, което той явно толкова много харесваше.

– Разбираш ли – поясни Карлсон, – аз наистина имам нужда от него. Особено вечер.

– Но за какво? – попита разтревожено Дребосъчето?

– Трябва ми, когато лежа и броя овце – заяви Карлсон.

Карлсон често се оплакваше на Дребосъчето от безсъние.

– Нощем спя като къпан – разказваше той, – също и сутрин. Но следобед лежа и се мятам в леглото, а понякога не мога да заспя и вечер.

Тогава Дребосъчето го научи на една хитрост. Щом човек не може да заспи, трябва просто да си затвори очите и да си представи стадо овце, които прескачат ограда. Трябва да брой всички овце една по една, когато прескачат оградата, и от това става така сънлив, че изведнъж заспива.

– Знаеш ли, тази вечер не можех да заспя – каза Карлсон – и само лежах и броях овцете. Но се появи едно такова злобно агне, което не искаше да скочи, просто не искаше да скочи и това си е.

Дребосъчето се засмя.

– А защо не искаше да скочи?

– Ами само за да прави наопаки и да ми създава главоболия – обясни Карлсон. – Стоеше си там до оградата, инатеше се и отказваше да скочи. Тогава си помислих: „Ех, да имах един бистолет, ще те науча как се скача!“ И тогава се сетих, че ти, Дребосъче, имаш бистолет в чекмеджето на бюрото, а оттам ми дойде наум, че днес имам рожден ден – говореше Карлсон и очаровано галеше пистолета.

Сетне той реши да опита как стреля подаръкът.

– Искам да гърми и да ми е весело, инак няма да играя, Но Дребосъчето отказа много решително.

– В никакъв случай! Ще разбудим цялата къща. Карлсон сви рамене.

– Хайде де, това е суета! Те пак ще заспят, нали! Ако си нямат собствени овце, които да броят, ще им дам назаем моите.

Но Дребосъчето въпреки това не беше съгласен да изпробва пистолета и тогава на Карлсон му хрумна нова идея.

– Ще литнем горе при мен – предложи той – и без друго трябва да се направи угощение за рождения ми ден... Имате ли торта?

Дребосъчето трябваше да признае, че торта няма, и когато Карлсон започна да мърмори по този повод, момчето му изтъкна, че това все пак е суета.

– Тортата не е никаква суета – строго го поправи Карлсон. – Но ще се опитаме да се задоволим с кифлички. Иди да донесеш, колкото се намерят!

Дребосъчето се прокрадна в кухнята и се върна с внушително количество кифлички.

Веднъж завинаги майка му беше заявила, че разрешава да черпи Карлсон с кифлички, но само когато се налага. А сега действително се налагаше.

Но тя никога не му беше разрешавала да лети с Карлсон до покрива и Дребосъчето, който беше забравил това, би останал много изненадан, ако някой му го кажеше. Той беше напълно свикнал да лети с Карлсон, чувствуваше се спокоен и сигурен и сега дори не го присви стомахът, когато излетя през прозореца, обхванал с ръце Карлсон, и забръмча с него към малката къщичка на покрива.

Юнските вечери в Стокхолм се отличават от всичко, което може да се види по света. Никъде другаде небето не блести с такава странна светлина, никъде другаде здрачът не е тъй мек, тъй вълшебен и тъй син. И в този синкав здрач градът почива край бледите си води, сякаш е изплувал от някоя стара приказка, тайнствен и недействителен.

Подобни вечери сякаш са създадени за угощения с кифлички на верандата пред къщичката на Карлсон. В повечето случаи Дребосъчето не забелязваше нито небесното сияние, нито омайния здрач, а Карлсон изобщо беше безразличен към тях. Но сега, когато седяха двамата, пиеха сок и ядяха кифлички, Дребосъчето поне почувствува, че тази вечер не прилича на други вечери, а Карлсон чувствуваше, че приготвените от майката на Дребосъчето кифлички не приличат на други кифлички.

Малката къщичка на Карлсон също не прилича на никоя друга къщичка на земята, мислеше си Дребосъчето. Сигурно никъде другаде не можеше да съществува толкова удобна къщичка, с такова чудесно разположение и с такъв изглед, а и никъде другаде не можеше да има събрани на едно място толкова вещи и дрънкулки. Карлсон беше като катеричка – тъпчеше жилището си с всичко, което му попаднеше. Дребосъчето не знаеше откъде намира всички тези неща, а те ставаха все повече. Карлсон закачаше повечето от тях по стените, за да ги намира по-лесно, когато му потребват.

– Вещите слагам вляво, а дрънкулките – вдясно – беше обяснил той на Дребосъчето. Точно по средата между вещите и дрънкулките Карлсон беше поставил и две хубави картини, които Дребосъчето обичаше да гледа. Карлсон сам ги беше нарисувал. Едната картина представляваше петел и се наричаше „Портрет на много самотен и малък червен петел“, а другата представляваше лисица и се наричаше „Портрет на моите зайци“. Наистина зайците не се виждаха, защото били в корема на лисицата, както обясни Карлсон.

– Когато ми остане време, ще нарисувам и „Портрет на едно злобно

агне, което не иска да скача“ – обясни Карлсон с уста, пълна с кифлички.

Но Дребосъчето почти не го слушаше. Всички звуци и ухания на лятната вечер го връхлитаха и почти го зашеметяваха. Той долавяше уханието на цъфналите липи по улицата и чуваше потропването на топчетата по паважа далече долу. Хората бяха наизлезли и се разхождаха в хубавата юнска вечер и Дребосъчето си мислеше, че това потропване звучи тъй лятно. Откъм околните къщи долитаха гласове. Вечерта беше много тиха и всичко се чуваше съвсем ясно. Хората разговаряха и пееха, караха се и викаха, смееха се и плачеха едно през друго и не знаеха, че горе на покрива седи едно момче и се вслушва във всичко това, сякаш бе някаква музика.

„Не, те не знаят, че седя тук с Карлсон, че ми е добре и ям кифлички“, мислеше си Дребосъчето доволен.

От една капандура малко по-нататък се разнесоха страшни викове и крясъци.

– Слушай какво правят моите разбойници крадци – каза Карлсон.

– Кои? Да нямаш предвид Филе и Руле? – попита Дребосъчето.

– Да, доколкото ми е известно, други разбойници крадци няма – отвърна Карлсон.

Дребосъчето също познаваше Филе и Руле. Това бяха най-големите разбойници в целия Васастан и при това крадливи като свраки. Ето защо Карлсон ги наричаше така. Една вечер миналата година бяха влезли с взлом в дома на семейство Свантесон, за да крадат, но тогава Карлсон се направи на призрак и така ги изплаши, че те сигурно още го помнеха. Тогава не можаха да отмъкнат дори една сребърна лъжичка.

И сега, когато Карлсон чу Филе и Руле да се хият в своята мансарда, той стана и отърси от себе си трохите от кифличките.

– Мисля, че е добре от време на време да ги посплашвам – каза той.

– Иначе излизат и отмъкват разни неща, които не са техни.

И той хукна през покривите към капандурата. Дребосъчето никога не беше виждал човече с толкова къси и дебели крака да бяга тъй бързо. За всекики би било трудно да го догони, пък и Дребосъчето не беше кой знае колко свикнал да тича по покриви, но той следваше Карлсон, доколкото му позволяваха силите.

– Разбойниците крадци се ужасни – обясняваше Карлсон, докато тичаше. – Когато аз отмъкна нещо, веднага го заплащам с пет йоре, по-неже съм най-честният в целия свят. Но скоро моите парички ще свършат и никак не ми е ясно откъде да си набавя нови.

Филе и Руле бяха оставили прозореца отворен, но пердетата бяха дръпнати и отвътре се чуваше как се кискат и крещят с пълно гърло.

– Сега ще видим какво е толкова смешно – закани се Карлсон и открехна малко пердетата, за да хвърли поглед вътре. Дребосъчето също надникна и зърна Филе и Руле в тяхната мръсна стая. Лежаха по корем на пода с разтворен пред себе си вестник и се веселяха от нещо, което четяха в него.

– Десет хиляди! Ще се завра в миша дупка – викаше Руле.

– И при това лети тук из Васастан, а? Целуни ме в четвъртък! – крещеше Филе и просто щеше да се пръсне от смях.

– Ей, Филе – каза Руле, – познавам един човек, който смята скоро да спечели 10 000 крони, ха-ха-ха!

– Ей, Руле – каза Филе, – и аз познавам един такъв, дето смята да залови опасния малък шпионин, хо-хо-хо!

Дребосъчето така се изплаши от тези думи, че пребледня, но Карлсон се разкиска.

– Аз пък познавам един, който смята ей сега да направи хубав номер – заяви той и натисна спусъка на пистолета. Раздаде се изстрел, който отекна над покривите и Карлсон извика:

– Отворете, полиция!

В мансардата Филе и Руле скочиха от пода, сякаш им се бяха подпалили гащите.

– Бруле, рягай! – изкрещя Филе.

Той искаше да каже „Руле, бягай!“, но когато се страхуваше, не можеше да говори правилно.

– Бързо в радегоба – извика той и двамата се натикаха в гардероба, като затръшнаха вратата, и изобщо не се виждаха вече. Но отвътре се разнесе боязливият вик на Филе:

– Руле и Филе не са в къщи и ми поръчаха да ви предам, че просто не са в къщи, защото ги няма!

Сетне когато Карлсон и Дребосъчето се върнаха отново на своята веранда, Дребосъчето седна с клюмнала глава и никак не му беше весело. Той разбираше какви тежки времена го очакват сега, когато трябваше да бди над този неразумен Карлсон, щом хора от рода на Руле и Филе ще го дебнат на всяка крачка. Пък и госпожица Рог и чичо Юлиус... Ох, беше забравил да каже за тях на Карлсон!

– Слушай, Карлсон – поде Дребосъчето. Но Карлсон не го слушаше. Той продължаваше пиршеството кифлички, а в момента се наливаше със сок от една малка синя чаша, която някога беше собственост на

Дребосъчето и която Дребосъчето му бе подарил за предишния си рожден ден преди три месеца. Той държеше здраво чашата с две ръце, както правят малките деца, но въпреки това внезапно я изпусна, също както правят малките деца.

– Вай! – възкликна Дребосъчето, защото това беше една хубава малка синя чашка, която не биваше да се чупи. И тя действително не се счупи. Точно когато чашката падаше край нозете на Карлсон, той ловко я хвана с палците на краката си. Беше без обуца и палците му се подаваха от дупките на червените му раирани чорапи като малки наденички.

– Ха познай кой има най-ловките палци на краката в целия свят! – провикна се Карлсон.

Той се загледа с любов в малките черни наденички и известно време се забавляваше ту да ги подава, ту да ги скрива през дупките на чорапите, като ги свиваше и протягаше.

– Слушай, Карлсон – опита се Дребосъчето още веднъж, но Карлсон го прекъсна.

– Ти, който можеш да смяташ – обърна се той към приятеля си, – я ми кажи, щом аз целият струвам 10 000 крони, колко парички мога да получа за палците на краката си?

Дребосъчето се разсмя.

– Не зная. Да не си намислил да ги продаваш?

– Да. И то на тебе – заяви Карлсон. – При това ще ти ги дам много евтино, защото са малко употребявани. И – прибави той замислено... – като че ли са малко мърляви.

– Да не си полудял! – възмути се Дребосъчето. – Как ще се оправяш без палци на краката?

– Не съм казал такова нещо – възрази Карлсон. – Те ще си останат на краката ми, а всъщност ще бъдат твои. Аз само ще ги взимам назаем.

Той сложи стъпалата си в скута на Дребосъчето, за да може приятелят му да се убеди, че палците са вече, кажи-речи, негови, и започна да го увещава:

– Помисли си само, че всеки път, когато ги видиш, ще си казваш: „Тези малки сладки палци са мои!“ Няма ли да е славно?

Но Дребосъчето не искаше да сключва сделки за палци. Той обаче обеща да даде на Карлсон парички, и то всичките, които беше събрал в спестовната си касичка. А освен това искаше най-сетне да му каже това, което трябваше.

– Слушай, Карлсон – поде той, – можеш ли да познаеш кой ще се грижи за мен, когато мама и татко отидат на курорт?

– Предполагам, че това ще бъде най-добрият детегледач в целия свят – рече Карлсон.

– Себе си ли имаш предвид? – попита Дребосъчето, макар да разбираше много добре, че именно това искаше да каже Карлсон. И той действително кимна в знак на съгласие.

– Да! Ако можеш да ми посочиш някой по-добър детегледач от мен, ще ти дам пет йоре.

– Госпожица Рог – съобщи Дребосъчето. Той се опасяваше да не би Карлсон да се ядоса, загдето майка му беше помолила госпожица Рог да дойде, когато най-добрият дете гледач в целия свят живееше на покрива, толкова под ръка, но странно – Карлсон, напротив, изглеждаше очарован и вдъхновен.

– Хой, хой! – рече той само. – Хой, хой!

– Какво искаш да кажеш с това „хой, хой“? – тревожно запитва Дребосъчето.

– Когато казвам „хой, хой“, искам да кажа „хой, хой“ – обясни Карлсон и погледна Дребосъчето с искрящи очи.

– А освен това пристига и чичо Юлиус – продължи Дребосъчето. – Той ще ходи на лекар да се лекува, защото сутрин се схващал.

И момчето разказа на Карлсон колко е досаден чичо Юлиус и как ще живее у тях през цялото време, докато родителите му кръстосват моретата с онзи бял параход, а Босе и Бетан ще са заминали в различни посоки.

– Просто се чудя как ще я бъде – промълви разтревожено Дребосъчето.

– Хой – провикна се Карлсон. – Ще прекарат две незабравими седмици.

– За мама и татко ли говориш, или за Босе и Бетан? – попита Дребосъчето.

– Не, за Носорога и чичо Юлиус – поясни Карлсон. Тогава Дребосъчето се разтревожи още повече. Но Карлсон го потупа утешително по бузата.

– Спокойствие, само спокойствие! Ще си играем с тях на добри игри, защото ние сме най-добричките в целия свят... поне аз.

И той даде един изстрел съвсем до ухото на Дребосъчето, който подскочи високо от уплаха.

– А клетият чичо Юлиус няма защо да ходи при лекар на лечение – заявя Карлсон. – С тази работа се заемам аз.

– Но как така! – учуди се Дребосъчето. – Ти не знаеш какво

лечение е необходимо за хора, които се схващат сутрин?

– Аз ли не знам! – възкликна Карлсон. – Обещавам ти да направя чичо Юлиус подвижен и пъргав като ловджийско куче... За това има три начина.

– Какви са те? – попита Дребосъчето подозрително.

– Гнервиране, драскарване и фигуриране – обясни Карлсон. – От друго лечение няма нужда.

Дребосъчето се огледа с безпокойство, защото навсякъде от къщите хората започнаха да подават глави, за да видят кой стреля, а освен това той забеляза, че Карлсон отново зарежда пистолета.

– Не, Карлсон – помоли го Дребосъчето, – недей да стреляш повече!

– Спокойствие, само спокойствие! – каза Карлсон и след малко прибави: – Ей, знаеш ли за какво се замислих? Не смяташ ли, че и на Носорога тялото може би се схваща.

Преди Дребосъчето да успее да отговори, Карлсон ликуващо дигна пистолета и даде нов изстрел. Той прогърмя и проехтя над покривите. От околните сгради се разнесоха гласове, изплашени и сърдити, а някой дори се провикна за полиция. Дребосъчето просто загуби ума и дума. Но Карлсон си седеше и преспойно дъвчеше една кифличка – последната.

– За какво врякат толкова – недоумяваше той. – Не знаят ли, че имам рожден ден?

Той глътна последния залък и подхвана една песен, една такава весела песничка, чиито звуци приятно се разлиха в лятната вечер.

Нека да гърми и да се веселим,
хайде босе, бисе, босе, бисе, бум-тралала,
и на рождения си ден аз кифлички да ям,
хайде босе, бисе, босе, бум.

Да има хопа-троп, да има там-тарам
и нека всички хора да са мили с мен,
хайде хой, хой, хой,
хайде вой, вой, вой!
Хайде босе, бисе, босе, бисе, бум.

КАРЛСОН НАЙ-ДОБРИЯТ В КЛАСА

Майката и бащата заминаха на своето морско пътешествие в една вечер, когато дъждът се лееше така проливно, че барабанеше по стъклата на прозорците и плющеше във водосточните тръби. Десет минути преди да тръгнат, но не по-рано, госпожица Рог нахлу през вратата, мокра като кокошка и наежена като стар пират.

– Най-сетне – въздъхна майката, – най-сетне!

Цял ден я бе чакала и беше нервна, но госпожица Рог не можеше да разбере това. Тя заяви троснато:

– Не можах да дойда по-рано. Фрида е виновна. Майката искаше да поговори с госпожица Рог за толкова много неща. Но сега не оставаше никакво време, защото таксито вече чакаше долу на улицата.

– Най-важното е нашето малко момченце – каза тя и се просълзи. – Ох, дано не му се случи нещо, докато ни няма!

– Там, където съм аз, нищо не се случва – увери я госпожица Рог и бащата отбеляза, че напълно разбира това. Бил убеден, добави той, че всичко ще мине добре. Сетне бащата и майката се сбогуваха с Дребосъчето, прегърнаха го, втурнаха се навън и изчезнаха в асансьора... Така Дребосъчето остана сам с госпожица Рог.

Тя седеше край кухненската маса, едра, недолялана и начумерена, и пригладваше мократа си коса с големите си груби ръце. Дребосъчето я погледна плахо и се поусмихна, за да се покаже любезен. Той си спомни как се страхуваше от нея, когато тя дойде за пръв път у тях, и колко противна му се беше сторила в началото. Но сега не бе така и дори му беше приятно, че тя е с него. И макар че можеше да стане голяма бъркотия, когато тя и Карлсон се намерят под един покрив, Дребосъчето все пак й беше благодарен, че е дошла. Иначе майка му за нищо на света не би му позволила да остане у дома и да бди над Карлсон. Това беше сигурно. Ето защо Дребосъчето още от самото начало реши да прояви любезност към госпожица Рог и учтиво я запита:

– Как е Фрида?

Госпожица Рог не отговори, а само изсумтя. Фрида беше сестра на госпожица Рог. Дребосъчето никога не беше я виждал, а само бе чувал да се говори за нея. И то твърде много. От госпожица Рог. Госпожица Рог живееше заедно с Фрида в една квартира на улица „Фрей“, но по всичко личеше, че съжителството им не бе от най-приятните.

Дребосъчето бе подразбрал, че госпожица Рог е наежена против сестра си, защото считаше, че тя си придавала важност и се мислела за забележителна личност. Всичко бе започнало с това, че Фрида взела участие в едно телевизионно предаване за призраци, нещо, което бе вбесило госпожица Рог. Наистина по-късно в друго телевизионно предаване тя самата има възможност да покаже на целия шведски народ как се приготвява вкусният миш-маш на Хилдур Рог, но това очевидно не се бе оказало достатъчно, за да натрие носа на Фрида. Може би тя продължаваше да си придава важност и да се мисли за забележителна личност, щом като госпожица Рог само изсумтя, когато Дребосъчето я попита:

– Как е Фрида?

– Благодаря, по всичко изглежда, че се чувствава добре – заяви госпожица Рог, след като се насумтя. – Сега пък си взе годеник, клетата душа!

Дребосъчето не знаеше какво точно да отговори, но все пак трябваше да каже нещо и тъй като искаше да се покаже учтив, рече:

– А вие, госпожице Рог, нямате ли си годеник?

Явно, че не биваше да казва това, защото госпожица Рог рязко скочи от мястото си и така започна да мие чиниите, че всичко се раздрънча.

– Не, благодаря – каза тя. – И хич не ми трябва. Не е речено, че всички трябва да са изкукуригали като Фрида.

Известно време тя мълчеше, миеше съдините и пяната хвърчеше наоколо. Но сетне, изглежда, се сети за нещо, защото с безпокойство се обърна към Дребосъчето.

– Слушай, надявам се, че онова отвратително дебело момче, с което си играеше преди, вече не идва тук, нали?

Госпожица Рог никога не бе разбрала, че Карлсон от покрива е един красив, умен и прилично дебел мъж в разцвета на силите си, а го мислеше за връстник и съученик на Дребосъчето и обикновен безобразник. А за това, че този безобразник можеше да лети, въобще не се замисляше. Беше убедена, че неговият мотор може да се купи във всеки магазин за играчки, ако човек разполага с достатъчно пари, и току мърмореше колко разглезени били в днешно време децата с подобни скъпи играчки. „Сигурно скоро ще започнат да летят до Луната, преди да са тръгнали на училище“, казваше тя. И ето че сега наричаше Карлсон „онова отвратително дебело момче“, нещо, което, според Дребосъчето, не бе особено любезно.

– Карлсон не е отвратителен... – започна той, но в този миг на външната врата се позвъни.

– Вай, дали не пристига вече чичо Юлиус! – извика Дребосъчето и се втурна да отвори.

Но не беше чичо Юлиус, а Карлсон. Един измокрен до кости Карлсон, който стоеше сред локвичка от дъждовна вода и гледаше Дребосъчето с укор.

– Колко дълго трябва да летя в дъжда и да ругая, само защото не можеш да оставиш прозореца си отворен – упрекна го той.

– Ти нали каза, че отиваш да си легнеш – защити се Дребосъчето, защото Карлсон действително беше казал такова нещо. – Мислех, че тази вечер изобщо няма да дойдеш.

– Можеше да се надяваш – заяви Карлсон. – Можеше да си помислиш: „Дали все пак няма да дойде този миличък, мъничък Карлсон. Ах, колко хубаво ще бъде! Да, може би ще дойде, защото сигурно иска да се срещне с Носорога.“ Не ти ли мина през ума такова нещо?

– Затова ли си дошъл? – попита боязливо Дребосъчето.

– Хой, хой! – провикна се Карлсон с искрящи очи. – Хой, хой! Ти какво си мислиш?

Дребосъчето разбираше, че не би могъл по-дълго време да държи на разстояние Карлсон и госпожица Рог, но не беше склонен да ги остави да се сблъскат още първата вечер. Той знаеше, че трябва да говори с Карлсон, но Карлсон вече беше на път към кухнята, настървен като ловджийско куче. Дребосъчето го настигна и го хвана за ръката.

– Слушай, Карлсон – започна да го увещава той, – тя мисли, че ти си мой съученик, и според мен, нека продължава да мисли така.

Карлсон се спря като закован. И в гърлото му нещо заклокочи както винаги, когато изпаднаше във възторг.

– Значи тя мисли, че и аз ходя на училище – зарадва се той и още по-поривисто се затича към кухнята.

Госпожица Рог дочу неговият галоп. Тъй като очакваше чичо Юлиус, тя се изненада, че един възрастен човек може да спринтира с такава скорост. С удивление гледаше към вратата, за да види този бегач, но когато тя се отвори и Карлсон нахлу в кухнята, госпожица Рог хлъцна, сякаш бе зърнала змия. И то такава змия, която по никакъв начин нямаше да търпи в своята кухня.

Но Карлсон не разбра това. Той се озова до нея на два скока и вперил поглед в лицето ѝ, което изразяваше крайно неодобрение.

– А, според тебе, кой е най-добрият в класа? – попита той. – Я познай кой е най-добър по смятане, по четене, по писане и по всичко?

– Човек обикновено поздравява, когато влиза някъде – сряза го

госпожица Рог, – а освен това никак не ме интересува кой е най-добрият в класа. Във всеки случай не си ти.

– Я си представи, че съм аз! – заяви Карлсон, но сетне се обърна и като че ли се замисли.

– По смятане поне съм най-добрият – произнесе той мрачно, след като свърши да размишлява. Но после сви рамене.

– Нейсе! И това е суета – добави той и заскача радостно из кухнята. Закръжи около госпожица Рог и неочаквано подхвана една весела и добре позната песничка:

Нека да гърми и да се веселим...

– Недей, Карлсон! – опита се да го спре Дребосъчето. – Не, не!

Но това не помогна.

– „Хайде босе, бисе, босе, бисе, бум-тралала“ – пееше Карлсон и когато стигна до „тралала“, внезапно се чу изстрел, а сетне писък. Гърмежът дойде от пистолета на Карлсон, а писъкът от гърлото на госпожица Рог. Отначало Дребосъчето помисли, че тя ще припадне, защото се отпусна на един стол и остана там притихнала, със затворени очи, но когато Карлсон продължи със своето „Хайде босе, бисе, босе, бисе, бум-тралала“, тя отвори очи и каза сърдито:

– Ще те набосам и набасам, безобразник такъв, та да ме помниш, ако още веднъж направиш така!

Карлсон не отговори. Той пхна пълничкия си показалец под брадичката на госпожица Рог и посочи една красива брошка, закачена на дрехата ѝ.

– Ей, че хубава! – отбеляза той. – Откъде си я откъмнала?

– Карлсон, моля те! – уплашено възкликна Дребосъчето, защото забеляза колко се вбеси госпожица Рог.

– Та... тако... такова нахалство! – заекна тя, като с мъка изговаряше думите, но сетне изкрещя: – Вън! Вън, казвам!

Карлсон я погледна изненадано.

– Хайде, кротко! – каза той. – Само питам. А, според мен, когато човек пита учтиво, му се полага да получи учтив отговор.

– Вън! – крещеше госпожица Рог.

– Освен това – поде Карлсон – има още нещо, което бих искал да узная. Не се ли схващаш и ти сутрин и ако е така, в колко часа искаш да

те фигурирам?

Госпожица Рог се огледа с бесен поглед за някакво оръжие, с което да прогони Карлсон, а той услужливо изтича до килера, измъкна оттам една тупалка и я пхна в ръцете ѝ.

– Хой, хой! – извика той и хукна да обикаля кухнята. – Хой, хой, започваме пак!

Но тогава госпожица Рог хвърли тупалката настрана. Сигурно си спомни какво стана предишния път, когато подгони Карлсон с тупалката, и не искаше това да се повтори.

Дребосъчето си мислеше, че тая работа не започва добре, и се чудеше докога госпожица Рог ще издържи да гледа как Карлсон фучи в кръг и крещи „хой, хой“, без да излезе окончателно от кожата си. „Сигурно не много дълго“ – рече си Дребосъчето. Трябваше да измъкне Карлсон от кухнята колкото може по-бързо. И когато Карлсон прелетя край него за единадесетата обиколка, Дребосъчето го спипа за яката.

– Карлсон – каза той умилно, – хайде да идем в моята стая!

Карлсон го последва, но много неохотно.

– Много глупаво беше да престана тъкмо когато започнах да я съживявам – каза той. – Ако ме беше оставил още малко, тя щеше да се понесе под пълна пара, весела и игрива като тюлен. В това съм сигурен.

Той отиде до прозореца и по обичая си измъкна костилката от саксията, за да види колко е пораснала. Дребосъчето също дойде да погледне и както стоеше до Карлсон, с ръка на раменете му, той усети колко е мокър неговият приятел и си помисли: „Клетият, трябва да е летял дълго време в дъжда“.

– Не ти ли е студено, като си толкова мокър? – попита Дребосъчето.

Изглежда, че Карлсон не беше помислил още за това, но сега се поопипа.

– Естествено, че ми е студено – заяви той. – Но нима някой го е грижа за това? Нима някой ще се натъжи, когато най-добрият му приятел пристига мокър до кости и се тресе от студ, или ще се погрижи да му свали дрехите и да ги изсуши, да го заметне с мека удобна хавлия, да му свари малко топло какао и да му даде цял куп кифлички, да го завие в кревата и да му изпее една хубава тъжна песенчица, та той кротко да заспи. Има ли такъв?

Той погледна обвинително Дребосъчето.

– Не, няма – продължи Карлсон с треперещ глас, сякаш се канеше да заплаче.

Тогава Дребосъчето побърза да направи всичко онова, което, според Карлсон, трябва да се направи за най-добрия приятел. Най-трудно беше да придума госпожица Рог за топлото какао и кифличките на Карлсон, но тя нямаше нито време, нито сили да се противи дълго, защото тъкмо печеше пиле за чичо Юлиус, който можеше да пристигне всеки миг.

– Сам се оправяй – каза му тя. И Дребосъчето се справи. После Карлсон се разположи, кръгъл и румен, в леглото на Дребосъчето, облечен в бялата му хавлия, пиеше какао и си хапваше кифлички, а в банята висяха да съхнат ризата и панталоните му, бельото, обувките и чорапите му.

– Няма нужда да ми пееш тъжна песен – каза Карлсон. – Но започни вече да ме увещаваш да остана при тебе тази нощ.

– Наистина ли искаш това? – попита Дребосъчето.

В същия миг Карлсон пъкна в устата си цяла кифличка и не можа да отговори, а само усилено закима. Бимбо лавна. Той реши, че Карлсон не бива да лежи в леглото на Дребосъчето. Но момчето го взе в обятията си и му прошепна в ухото:

– Аз ще си легна на дивана и ще пренесем там твоето панерче.

Госпожица Рог пак задрънча със съдовете в кухнята и когато Карлсон я чу, проточи обидено:

– Тя не повярва, че съм най-добрият в класа!

– Толкова чудно ли ти се вижда – обади се Дребосъчето. Той наистина знаеше, че Карлсон е слаб както в четенето, така и в писането и смятането. Особено в смятането, въпреки че пред госпожица Рог бе заявил точно обратното.

– Трябва да се упражняваш – посъветва го Дребосъчето. – Искаш ли да те науча на малко аритметика?

Карлсон изсумтя така, че опръска с какао цялата стая.

– А не искаш ли аз да те науча на малко срам? Да не мислиш, че не владее арит... е, онуй, дето го каза?

Както и да е, не дойде ред за упражнения по аритметика, тъй като в този миг откъм външната врата се разнесе мощен звън. Дребосъчето разбра, че това не може да е друг освен чичо Юлиус, и се втурна да отвори. Той предпочиташе да посрещне чичо Юлиус сам и смяташе, че Карлсон ще остане в леглото. Но Карлсон бе на друго мнение. Той хукна подир Дребосъчето с развяваща се около краката му хавлия.

Дребосъчето отвори широко вратата и на прага действително стоеше чичо Юлиус с по една пътна чанта във всяка ръка.

– Добре дошъл, чичо Юл... – започна Дребосъчето, но не успя да продължи, защото в същия миг се разнесе ужасен гръм, а в следващия чичо Юлиус падна в несвяст на пода.

– Карлсон, как можа! – извика отчаяно Дребосъчето. Ах, колко съжаляваше, че подари на Карлсон този пистолет, – Какво ще правим сега? Защо направи така?

– Дадох салют – защити се Карлсон. – Нали винаги, когато пристигат по-изискани хора и високопоставени служители, в тяхна чест дават салюти.

Дребосъчето беше толкова нещастен, че му идеше да се разплаче. Бимбо лаеше бясно, а госпожица Рог, дочула изстрела, дотърча задъхана и започна да кърши ръце и да се вайка над клетия чичо Юлиус, който лежеше върху изтривалката, като преломен бор в гората. Единствен Карлсон приемаше всичко хладнокръвно.

– Спокойствие, само спокойствие! – повтаряше той.

И като грабна лейката, с която майката на Дребосъчето поливаше саксиите си, обля твърде щедро чичо Юлиус. Това наистина помогна, защото чичото бавно разтвори очи.

– Вали ли, вали – промърмори той, но когато зърна разтревожените лица край себе си, напълно се съвзе.

– Как... как... какво беше това? – изрева той ядосано.

– Просто приветствен салют – увери го Карлсон, – макар че отиде на вятъра, шом някои личности само знаят да припаднат.

Но сега госпожица Рог обгради с грижи чичо Юлиус. Тя го избърса от водата, заведе го в спалнята и оттам се чуваше как му обяснява, че онзи дребен безобразник е съученик на Дребосъчето и че заслужава да бъде изхвърлен, шом си подаде носа.

– Ето, чуваш ли? – обърна се Дребосъчето към Карлсон. – Обещай ми никога вече да не даваш салюти!

– Както искаш – нацупи се Карлсон. – Ето, аз искам да създам празнично и приятно настроение на гостите, а нима някой се втурва към мен, за да ме целуне по двете бузи и да възкликне, че съм световен веселяк? Ами! Сополанци, припадаци, това сте вие от първия до последния!

Дребосъчето не го чуваше. Той се вслушваше във воплите на чичо Юлиус, които долитаха от спалнята. Дюшекът бил корав, хленчеше той, леглото му било късо, а одеялата – много тънки. Да, личеше си, че е пристигнал чичо Юлиус.

– От нищо не е доволен – каза Дребосъчето на Карлсон – Само от себе си е напълно доволен. Поне така мисля.

– Ако много ме помолиш, мога да му го избия от главата за най-кратко време – предложи Карлсон.

Но Дребосъчето започна да го увещава да се откаже от това си намерение.

КАРЛСОН ОСТАВА ДА СПИ ПРИ ДРЕБОСЪЧЕТО

Малко по-късно чичо Юлиус седеше край кухненската маса и ядеше пиле, а госпожица Рог, Дребосъчето, Карлсон и Бимбо стояха встрани и го гледаха. „Точно като цар“ – помисли си Дребосъчето. Защото учителката му бе разказала, че в стари времена, когато царете се хранели, наоколо заставали хора да ги гледат.

Чичо Юлиус беше дебел и изглеждаше много високомерен и самонадеян, но нали приблизително така са изглеждали и някогашните царе, припомни си Дребосъчето.

– Махнете отгук кучето – заповяда чичо Юлиус. – Знаеш, че не обичам кучета, Дребосъче.

– Но Бимбо не прави нищо – възропта Дребосъчето. – Той е съвсем кротък и добър.

Тогава върху лицето на чичо Юлиус се появи онова шеговито изражение, което приемаше винаги, щом намислеше да каже нещо неприятно.

– Значи така е прието в днешно време – рече той. – Малки момчета да възразяват, когато им се нареди нещо! Така е значи в днешно време... Не бих казал, че това ми се нрави.

До този момент Карлсон само гледаше пилето, но сега погледна замислено чичо Юлиус... и го гледа доста дълго време.

– Чичо Юлиус – рече той накрая, – казвал ли ти е някой, че си един красив, умен и прилично дебел мъж в разцвет на своите сили?

Такъв изискан комплимент чичо Юлиус очевидно не бе очаквал. Той много се зарадва. Това си пролича, въпреки че се помъчи да го прикрие. Той само се изсмя тихо, скромно и рече.

– Не, наистина никой не ми е казвал подобно нещо!

– Така ли? – учуди се Карлсон. – Тогава откъде-накъде в тиквата ти е влязла тая нелепа идея?

– Карлсон! Как можа ... – укори го Дребосъчето, защото този път и той реши, че Карлсон е нахален. Тогава обаче Карлсон се ядоса:

– Веднъж: „Карлсон, как можа!“; втори път: „Карлсон, как можа!“; трети път: „Карлсон, как можа!“ – провикна се той. – Какво само ме обвиняваш? Аз нищо не съм направил!

Чичо Юлиус го изгледа строго, но сетне сигурно реши да се прави, че изобщо не го вижда. Той продължи да си яде пилето, а госпожица Рог

го подканваше и увещаваше да си хапне повечко.

– Надявам се, че ви е вкусно – каза тя.

Чичо Юлиус така впи зъби в една пилешка кълка, че се чу как изхрущя, и рече със своя шеговит тон:

– Е, да! Макар че пилето е най-малко на четири-пет години. Познавам го по зъбите.

Госпожица Рог хлъцна и по челото ѝ веднага се появиха две сърдити бръчки.

– Къде се е чуло и видяло пиле със зъби? – отсече тя троснато.

Тогава чичо Юлиус каза още по-шеговито:

– То няма, но аз имам.

– Доколкото съм чувал обаче, нощем нямаш – намеси се Карлсон и Дребосъчето стана моравочервен в лицето, защото той беше обадил на Карлсон, че когато отива да спи, чичо Юлиус слага своите зъби в чаша вода до леглото си.

За щастие в същия миг госпожица Рог започна да реве на глас, заде-то чичо Юлиус намирал пилето жилаво. Ако имаше нещо, което да я срази, то беше неодобрителната забележка относно нейните ястия. И за-това сега заплака горчиво.

Чичо Юлиус не бе предполагал, че тя ще го вземе толкова навътре. Благодарни на бърза ръка за вечерята и почти засрамен отиде да се разпо-ложи в люлеещия се стол, където можеше да се скрие зад един вестник.

Карлсон вперил в него сърдит поглед.

– Уф, колко злобни могат да бъдат някои хора – заяви той, а после изтича и започна да милва госпожица Рог, където му попадне.

– Е де, е де, злато мое – утешаваше я той. – Жилави пилета ... Това е само суета, а ти какво си виновна за това, че никога не си могла да гот-виш като хората.

Но тогава госпожица Рог нададе див вой, а Карлсон получи такава плесница, че полетя заднишком през стаята и падна право в скута на чи-чо Юлиус, който си седеше в люлеещия се стол.

– Хой, хой – изкрещя Карлсон пронизително и преди чичо Юлиус да е успял да се отърси от него, той се настани удобно върху раменете му. Скри пръстите на краката си под хавлията, сви се и започна да се гу-ши, а в същото време галовно замърка:

– Хайде да си играем, че уж си ми дядо и ще ми разказваш една приказка, ама да не е страшна, че много ще се изплаша.

Чичо Юлиус никак не искаше да става дядо на Карлсон, а освен то-ва бе намерил нещо интересно във вестника. Без да му мигне окото, той

изтласка Карлсон на пода и след това се обърна към госпожица Рог:

– Какво виждам тук във вестника? – попита той. – Разни шпиони летели из Васастан, а?

Дребосъчето се вцепени, когато чу това. Хубава беля! Защо трябваше чичо Юлиус да напипа именно този проклет вестник. Та той беше отпреди повече от седмица и отдавна трябваше да са го изхвърлили.

Но за щастие чичо Юлиус само се присмиваше на всичко, което пишеха във вестниците.

– Мислят, че могат да внушат на хората какви ли не дивотии – заяви той. – И си пишат, каквото им хрумне, само и само да накарат хората да им купуват всички броеве. Шпиони... Щура работа! А вие виждали ли сте някой шпионин, или пък летящо буре по тези улички, госпожице Рог?

Дребосъчето притаи дъх. „Ако тя сега разкаже, че онова отвратително дебело момче понякога лети, тогава – край на всичко“, мислеше си той. Защото тогава чичо Юлиус сигурно щеше да се позамисли.

Но госпожица Рог явно не можеше да проумее, че Карлсон и неговото летене са нещо необикновено, а освен това тя още хлипаше и едва можеше да говори.

– Шпионин ли? Не, не знам такова нещо – проплака тя. – Това е някоя от онези глупости, дето ги пишат по вестниците.

Дребосъчето въздъхна от облекчение. Ако сега можеше да убеди Карлсон никога, никога, никога да не лети, когато би могъл да го види чичо Юлиус, може би все пак нещата щяха да се уредят.

Дребосъчето се огледа за Карлсон, но него го нямаше. Карлсон беше изчезнал. Дребосъчето се разтревожи и понечи веднага да го потърси, но чичо Юлиус го задържа при себе си. Обезателно искаше да чуе как му върви в училище и да провери дали го бива да смята наум, макар че бяха в лятна ваканция. Накрая Дребосъчето все пак успя да се откубне и изтича в стаята си, за да види дали Карлсон не е там.

– Карлсон! – извика той още от вратата. – Карлсон, къде си?

– В панталона на твоята пижама – отговори Карлсон. – Ако тази теснотия изобщо може да се нарече пижама!

Той седеше на ръба на леглото и се мъчеше да се напъха в панталоните на пижамата, но макар и да ги дърпаше с все сили, това не му се удаваше.

– Ще ти дам една от пижамите на Босе – каза Дребосъчето, изтича в стаята на Босе и донесе една пижама, която беше горе-долу подходяща за един прилично дебел мъж, какъвто беше Карлсон. Разбира се,

крачолите и ръкавите бяха много дълги, но Карлсон на бърза ръка уреди тази работа, като ги отрязва. Дребосъчето забеляза това едва след като вече беше късно и не му придаде особено голямо значение. Пижамите, реши той, са само суета и не бива да развалят голямата веселба от това, че Карлсон ще спи при него.

Дребосъчето си бе постлал на дивана със завивките на Босе и бе поставил панерчето на Бимбо наблизо. Бимбо се беше свил в него и се опитваше да заспи, но от време на време отваряше по едно око и го вперваше подозрително в Карлсон.

Карлсон се мятеше в леглото на Дребосъчето, за да се намести удобно.

– Просто ми се иска да си имам едно топло гнезденце – обясни той.

Дребосъчето си мислеше, че Карлсон изглежда направо сладък в синята раирана пижама на Босе и му предложи да го завие хубавичко, за да се почувствува наистина като в топло гнезденце.

Но Карлсон не искаше да го завиват.

– Още не – каза той. – Човек може да направи много весели неща, когато спи на чуждо място. Например – да яде сандвичи с чеснов салам в леглото, да подреди завивките на някого така, че той да не може да си легне в тях и да устрои бой с възглавници. Хайде да започнем от сандвичите с чеснов салам.

– Но ти нали току-що изяде сума кифлички! – учуди се Дребосъчето.

– Ако не направим всичко, което се прави в подобни случаи, няма да играя – обиди се Карлсон. – Донеси сандвичите!

Дребосъчето се прокрадна в кухнята и се залови да маже сандвичи. Никой не му попречи. Госпожица Рог беше във всекидневната и разговаряше с чичо Юлиус. Вероятно му беше простила всичко, което каза за пилето.

След това Дребосъчето седна на ръба на леглото да гледа как Карлсон яде сандвичи. Колко беше щастлив и колко хубаво беше, че най-добрият му приятел е при него. А и Карлсон по изключение изглеждаше радостен и доволен.

– Сандвичите са добри и ти си добър, и Носорога е добър – заяви той. – Макар и да не повярва, че аз съм най-добрият в класа – прибави той и помръкна. Очевидно това още го терзаше.

– Остави – успокои го Дребосъчето, – не й обръщай внимание! Чичо Юлиус иска аз да съм най-добрият в класа, но аз не съм.

– Не, слава богу – заяви Карлсон. – Но аз бих могъл да те понауча

на малко арит... туй дето го каза.

– Аритметика – обясни Дребосъчето. – Ти ли ще ме учиш? – Ами да, защото съм най-добрият аритметар в целия свят!

Дребосъчето се разсмя. – Хайде да проверим – предложи той. – Съгласен ли си?

Карлсон кимна:

– Давай! Дребосъчето започна:

– Ако мама например ти даде три ябълки...

– Благодаря, дай ги насам – каза Карлсон.

– Не ме прекъсвай! Ако мама ти даде три ябълки, а татко ти даде две и Босе две, и Бетан три, а аз ти дам една...

Той не можа да продължи, защото Карлсон обвинително вдигна показалеца си.

– Знаех си аз – рече той, – знаех си аз, че ти си най-стиснатият в цялото семейство, а това не е малко.

– Шт, не става дума за това – пресече го Дребосъчето, но Карлсон упорствуваше:

– Щеше да е много мило, ако ми беше дал цял вързоп с много ябълки и няколко круши, и няколко от ония дребни, вкусни жълти сливки, нали се сещаш!

– Стига си бърборил, Карлсон – продължи Дребосъчето. – Това е само за аритметиката... Ако мама ти даде една ябълка...

– Стой! – извика ядосано Карлсон. – Не съм съгласен с това. Какво е направила с останалите две, които одеде получих от нея?

Дребосъчето въздъхна:

– Скъпи Карлсон, ябълките нямат никакво значение. Само ги използвам, за да разбереш за какво става дума.

Карлсон изсумтя:

– Много добре разбирам за какво става дума. Става дума за това, че майка ти ми плюска ябълките, щом я изпусна от очи.

– Стига си бърборил, Карлсон – повтори Дребосъчето, – ако мама ти даде три ябълки...

Карлсон кимна доволен:

– Ето на! Виж как помага, когато човек си иска своето! Така си и знаех! Но сега се опитай да не объркаш пак всичко! От майка ти ще получа три ябълки, от баща ти две, от Босе две, от Бетан три и от теб една, защото си най-стиснатият...

– Добре, колко ябълки ще получиш тогава? – попита Дребосъчето.

– Ти как смяташ? – попита Карлсон.

– Аз нищо не смятам, защото знам колко са – увери го Дребосъчето.

– Е, кажи де – настоя Карлсон.

– Не разбираш ли, че ти трябва да го кажеш.

– Ще има да чакаш! Кажи ти, а аз се хващам на бас, че ще сбъркаш.

– Представи си пък, че няма – каза Дребосъчето. – Тогава ще получиш единайсет ябълки.

– Имаш много здраве! – обади се Карлсон. – Ето че удари на камък. Защото онази вечер задигнах двацет и шест ябълки от една градина в Лидингьо⁴ и от тях ми останаха три и една малко нахапана. – Хайде сега да те видим какво ще кажеш?

Отначало Дребосъчето замълча и не знаеше какво да каже, но сетне му хрумна нещо.

– Ха, ха, ти ме излъга – заяви той. – Защото през месец юни по дърветата още не растат никакви ябълки.

– Така ли? – възрази Карлсон. – А вие откъде ги взехте? Ти и другите крадци на ябълки в тази къща?

Тогава Дребосъчето се отказа да учи Карлсон да смята.

– Сега поне знаеш какво е аритметика – отбеляза той.

– Знаем, че е също като да крадеш ябълки – каза Карлсон. – А на това няма защо да ме учиш, защото вече си го знам. Аз съм най-добрият ябълков аритметар в целия свят и само да имам време, ще те заведа в Лидингьо, за да ти покажа как се прави.

Карлсон натъпка в устата си последния залък и веднага започна бой с възглавници, но не му потръгна, защото Бимбо бясно се разляя, когато Карлсон бухна възглавницата в главата на Дребосъчето.

– Бау-бау – рече Бимбо и ухапа възглавницата, след което той и Карлсон започнаха да я дърпат насам и натам, докато тя най-сетне се спуска.

Тогава Карлсон я подхвърли към тавана, а пухът се разхвърча и започна красиво да се стеле върху Дребосъчето, който се превиваше от смях на дивана.

– Струва ми се, че вали сняг – рече Карлсон. – И снегът се усилва ли усилва – продължи той, като метна възглавницата още веднъж. Тогава Дребосъчето обяви край на боя с възглавници, защото вече било време за сън. Беше много късно и от вестибюла се чу как чичо Юлиус пожела лека нощ на госпожица Рог.

---

4. Лидингьо – квартал в Стокхолм. Б. пр.

– Сега отивам да си легна в онова късо легло – рече чичо Юлиус.

Внезапно Карлсон придоби необичайно весел вид.

– Хой, хой! – провикна се той. – Седя и си мисля за едно много весело нещо.

– Какво весело нещо? – заинтересува се Дребосъчето.

– Едно такова весело нещо, което се прави, когато се ношува при някой друг – обясни Карлсон.

– Да нямаш предвид номера с чаршафите, дето човек не може да се вмъкне в леглото? За него е вече много късно. Нали не смяташ да, го правиш?

– Не, защото е вече много късно – каза Карлсон.

– Именно – съгласи се доволен Дребосъчето.

– Затова не смятам и да го правя – увери го Карлсон.

– Чудесно! – зарадва се Дребосъчето.

– Защото вече го направих – поясни Карлсон. Дребосъчето изумен се привдигна от дивана.

– Но на кого ... Да не би на чичо Юлиус? Карлсон се разкикоти:

– Ей, че си хитро момче, как можа да познаеш? Дребосъчето се бе настроил за смях още от боя с възглавници и сега прихна, макар и да знаеше, че не бива.

– Олеле, как ще се ядоса чичо Юлиус! – възкликна той.

– Да, и ми се иска да проверя това – рече Карлсон. – Затова ще излетя за малко да надзърна през прозореца на спалнята.

Изведнъж смехът на Дребосъчето секна.

– В никакъв случай! Представи си само, ако те види! Веднага ще помисли, че ти си онзи шпионин и можеш сам да си дадеш сметка какво ще последва.

Но Карлсон беше упорит. Когато човек е направил номера с чаршафите, трябва и да провери колко много ще се ядоса онзи, на когото го е погодил. Иначе нямало никакъв смисъл, уверяваше той.

– А освен това бих могъл да се скрия зад чадъра!

Той беше взел червения чадър на майката от антрето, защото навън продължаваше да вали проливно.

– Не искам да се измокри пижамата на Босе – подчерта Карлсон.

Той застана на отворения прозорец с разпънат чадър, готов да излети. Дребосъчето си помисли, че изглежда просто страшен, и възкликна умоляващо:

– Моля ти се, внимавай! Пази се да не те види, защото тогава я втасахме!

– Спокойствие, само спокойствие! – рече Карлсон и излетя навън в дъжда.

Дребосъчето остана в стаята и никак не беше спокоен, а напротив – толкова нервен, че започна да си гризе ноктите.

Минутите летяха, дъждът валеше, а Дребосъчето чакаше.

Тогава внезапно чу как чичо Юлиус сърцераздиращо се развика за помощ в спалнята. И веднага след това Карлсон влетя през прозореца. С доволно хихикане той изключи мотора си и остави чадъра да се оттича върху килима.

– Видя ли те? – попита тревожно Дребосъчето. – Успял ли е да си легне?

– Още продължава да се опитва – съобщи Карлсон.

В същия миг отново се разнесоха пронизителните викове на чичо Юлиус.

– Отивам да видя какво става с него – каза Дребосъчето и се втурна към спалнята.

Чичо Юлиус седеше на леглото, омотан в чаршафи, с побеляло лице и широко разтворени от ужас очи, а на пода до него бяха разхвърляни одеяла и възглавници.

– С тебе не искам да говоря – заяви чичо Юлиус, когато видя Дребосъчето. – Извикай ми госпожица Рог.

Но госпожица Рог изглежда също бе чула виковете, защото дотича задъхана от кухнята и се спря вцепенена на прага.

– Всемиловичи боже – простена тя, – наново ли си застилате леглото, господин Янсон?

– Съвсем не – рече чичо Юлиус, – въпреки че действително не ми харесва този нов начин за застилане на легла, който сте въвели в тази къща ... Но сега не съм в състояние да мисля за това.

Той замълча, като само от време на време тихо простенваше. Тогава госпожица Рог се запъти към него с големи крачки и сложи ръка върху челото му.

– Как се чувствувате, господин Янсон, да не сте болен?

– Да, болен съм – въздъхна тежко чичо Юлиус. – Положително съм болен ... Ти изчезвай оттук – обърна се той към Дребосъчето.

Дребосъчето изчезна. Но се спря отвън пред вратата, защото много му се искаше да чуе продължението на разговора.

– Аз съм разумен и трезвен човек – подхвана чичо Юлиус. – Нито вестниците, нито който и да било друг не може да ми внуши някакви си дивотии ... Следователно трябва да съм болен.

- Но какво по-точно? ... – попита госпожица Рог.
- Имам халюцинации ... бълнувам – обясни чичо Юлиус. След това снижи глас, та Дребосъчето едва можа да чуе какво каза.
- Никому нито дума за това, госпожице Рог – прошепна чичо Юлиус. – Но трябва да ви кажа, че видях Сънчо.

КАРЛСОН УПРАЖНЯВА ГНЕРВИРАНЕ С КИФЛИЧКИ И ПАЛАЧИНКИ

Когато Дребосъчето се събуди на следващото утро, Карлсон беше изчезнал. Пижамата на Босе лежеше захвърлена на пода и прозорецът беше отворен, та Дребосъчето разбра, че Карлсон е отлетял у дома си. Той почувствува празнота, но може би така беше по-добре. Сега госпожица Рог нямаше за какво да мърмори. Дори нямаше нужда от това да узнае, че Карлсон е нощувал тук. Странно как всичко ставаше тихо, скучно и сякаш сиво, когато Карлсон го нямаше. Макар че беше толкова трудно човек да надзирава Карлсон, Дребосъчето винаги копнееше за него, когато не бяха заедно, и сега му се стори, че просто трябва да изпрати малък привет на Карлсон. Затова пристъпи към прозореца и дръпна три пъти въжето на камбаната, което беше така хитро скрито зад пердето. Това беше звънчевата инсталация, която Карлсон постави, за да може Дребосъчето да му дава сигнали. Когато дръпнеш въжето, горе у Карлсон звънваше едно звънче и Карлсон сам бе определил значението на съответния брой сигнали.

– Ако звъннеш веднъж, това означава „Ела тук“ – бе обяснил той, – два пъти означава „По никакъв начин не идвай“, а три пъти – „Как може на света да съществува такъв красив и умен, и прилично дебел, и храбър, и прекрасен във всяко отношение мъж, какъвто си ти, Карлсон!“

Именно това Дребосъчето искаше да каже сега на Карлсон. Той дръпна три пъти сигналния шнур и чу как камбанката зазвъня горе на покрива. А какъв отговор получи! Горе прокънтя мощен изстрел и Дребосъчето дочу, макар и много тихо и отдалече, как Карлсон пееше своето „Босе, бисе, бисе, бисе, бум-тралала“.

– Недей, Карлсон, недей, Карлсон – прошепна Дребосъчето. Глупав Карлсон, качил се горе, стреля и вдига врява! Колко лесно биха могли Филе и Руле или други хора да го чуят и видят, да го заловят и да го продадат на редакцията на вестника За 10 000 крони!

– Но за това вече сам ще си е виновен – заяви Дребосъчето на Бимбо, който си лежеше в панерчето и имаше вид, сякаш разбира всичко. Дребосъчето си облече ризата и панталоните и започна да играе с Бимбо, докато очакваше къщата да се оживи.

Чичо Юлиус сигурно още не беше се събудил. Поне не се чуваше никакъв звук откъм спалнята. Но от кухнята постепенно проникна

аромат на прясно сварено кафе и Дребосъчето отиде да види какво шета госпожица Рог.

Тя седеше там в цялото си величие и отпиваше първите глътки кафе за деня. При това, твърде странно, тя нямаше нищо против и Дребосъчето да се настани край масата. Тенджерата с каша не се виждаше, но госпожица Рог очевидно бе станала рано, за да опече пшеничени кифлички. Две тави с топли, ухаещи кифлички бяха поставени отстрани на мивката, а в панера за хляб на масата имаше още цял куп. Дребосъчето си взе една кифличка и чаша мляко и двамата с госпожица Рог закусуваха в пълно мълчание. Накрая госпожица Рог каза:

– Чудя се как ли се чувствава Фрида в къщи! Дребосъчето замислено надникна над чашата с мляко. Дали госпожица Рог не чувствуваше тъй остро липсата на Фрида, както той чувствуваше отсъствието на Карлсон, когато бяха разделени!

– Мъчно ли ви е за Фрида? – любезно я попита той. Госпожица Рог се изсмя мрачно.

– Ти съвсем не познаваш Фрида!

Всъщност Дребосъчето никак не се интересуваше от Фрида, но госпожица Рог без съмнение искаше да си поприказва за нея и той продължи:

– За кого е сгодена Фрида?

– За един мошеник – отговори натъртено госпожица Рог. – Аз знам, че е мошеник, защото измъква парите ѝ, това отдавна ми стана ясно.

Госпожица Рог скръцна със зъби веднага щом се сети за това и изведнъж даде израз на чувствата си. Горката, сигурно няма почти никого, с когото да си говори, помисли си Дребосъчето, щом като дори едно момченце като него ѝ се струваше подходящ слушател на разказите за Фрида. А искаше да разказва! Дребосъчето трябваше да изслуша всичко за Фрида и нейния Филип, за това, колко шура била станала Фрида, от както Филип ѝ внушил, че имала такива хубави очи и такъв очарователен и добродушен нос, на който можело да се разчита по всяко време. Такива ги говорел Филип.

– Добродушен нос! – изсумтя госпожица Рог. – Е да, ако човек мисли за добродушно да носиш по средата на лицето си един средно голям картоф ...

– А как изглежда самият Филип? – попита Дребосъчето, за да прояви някакъв интерес.

– Слава богу, нямам никаква представа – отвърна госпожица Рог. – Да не мислиш, че Фрида ми го е представила?

Госпожица Рог дори не знаеше какво работи този Филип. Но Фрида ѝ казала, че имал колега на име Рудолф.

– Според Фрида, той бил подходящ за мен, но, разбира се, никога нямало да ме вземе, защото аз на нищо не съм била приличала, както казва тя... Не, нямам си нито добродушен нос, нито нещо подобно – заключи госпожица Рог и отново изсумтя.

После внезапно стана и отиде да вземе нещо от антрето. А в същия миг, в който тя излезе от кухнята, през прозореца влетя Карлсон.

Дребосъчето истински се ядоса.

– Слушай, Карлсон, нали изрично те Помолих да не летиш, когато госпожица Рог или чичо Юлиус могат да те видят...

– И затова летя, когато госпожица Рог или чичо Юлиус не ме виждат – заяви Карлсон. – Всъщност аз изобщо не се виждам – добави той и се пхна под кухненската маса. И там се спотайваше, скрит зад спуснатите краища на покривката, когато госпожица Рог се върна с жилетка в ръце.

Тя си досипа кафе, взе още една кифличка и продължи да говори:

– Както казах, не мога да се похваля с очарователно добродушен картофен нос.

Тогава прозвуча някакъв глас, един такъв странен глас, като на циркаджиите, които говорят през корема и дето не можеш да определиш точно откъде идва, та този глас каза:

– Не, защото твоят прилича повече на краставица с брадавици.

Госпожица Рог така подскочи, че кафето се разплиска, и погледна подозрително Дребосъчето.

– Ти ли си толкова нахален?

Дребосъчето се изчерви и не знаеше какво да отговори.

– Не – запъна се той, – но по радиото май че предават някаква програма за зеленчуци, за домати, краставици и други подобни.

Хитро го измисли, защото в кухнята на семейство Свантесон наистина се чуваше радиото на съседите. А госпожица Рог беше го забелязала и се бе оплакала още по-рано, когато беше у тях.

Тя помърмори малко, но после трябваше да се залови с други неща, защото чичо Юлиус пристигна в кухнята и също пожела кафе. Той обиколи няколко пъти масата, като стенеше на всяка крачка.

– Каква нощ! – оплака се той. – Свети Йеремия, каква нощ! И по-рано се схващях сутрин, но това легло и тази странна постеля... Ох!

Той седна тежко край масата и втренчи поглед пред себе си, сякаш мислеше за нещо особено, и просто не приличаше на себе си, помисли

си Дребосъчето.

– И все пак съм радостен и благодарен за тази нощ – отбеляза той накрая. – Тя направи от мене нов човек.

– Това е добре, защото каквото беше преди, една смяна просто се налагаше.

Отново говореше онзи странен глас и госпожица Рог отново подкочи и погледна подозрително към Дребосъчето.

– Ето пак радиото на семейство Линдберг... Сега сигурно са включили някакво предаване за стари коли – заекна Дребосъчето.

Чичо Юлиус не забеляза нищо. Така беше потънал в своите мисли, че не виждаше и не чуваше нищо. Госпожица Рог му поднесе кафе и той разсеяно протегна ръка, за да си вземе кифличка. Но едва бе успял да я пипне, когато друга ръка, малка и пухкава, се протегна изпод масата и придърпа кифличката. Чичо Юлиус пак не забеляза, а размишляваше ли размишляваше и едва когато натопи ръката си в горещото кафе, той се стресна и разбра, че не държи никаква кифличка, която да потопи в кафето. Той подуха ръката и малко се ядоса, но сетне отново потъна в мислите си.

– Между небето и земята има толкова много неща, за които дори нямаме представа! Ето какво разбрах аз тази нощ – заяви той сериозно и в същото време протегна ръка, за да вземе друга кифличка. Тогава малкото пухкаво юмруче се стрелна нагоре и я грабна. Но чичо Юлиус не забеляза нищо, защото размишляваше ли размишляваше и едва когато пхна палеца в устата си и здравата го захапа, той се стресна и разбра, че не държи никаква кифличка, от която да отхапе. Той пак се ядоса малко, но новият чичо Юлиус вярно беше по-добър от предишния, защото бързо се успокои. Дори не се опита вече да си вземе нова кифличка, а се задоволи да отпива от кафето си, потънал в мисли.

Но кифличките все пак намаляха. Те изчезваха една подир друга от панера за хляб и единствено Дребосъчето забелязваше къде отиваха. Той тихо се смееше и предпазливо пхна под масата чаша мляко, та Карлсон да има с какво да полее кифличките.

Това нещо Карлсон наричаше „гнервиране с кифли“! Госпожица Рог беше изпитала неговия смисъл още предишния път, когато беше у тях.

– Можеш да гнервираш хората до лудост само като им изядаш кифличките – бе казал веднъж Карлсон. Той знаеше, че всъщност се казва „нервирам“, но твърдеше, че „гнервирам“ звучи по-зловещо.

Та сега Карлсон бе пуснал в действие ново зловещо гнервиране с

кифли, въпреки че госпожица Рог не разбираше това. Чичо Юлиус – още по-малко. Той не би могъл да забележи никакво гнервиране, ако ще да е и най-зловещото, защото само размишляваше ли размишляваше. Но внезапно грабна ръката на госпожица Рог и здраво я стисна, сякаш я молеше за помощ.

– Просто трябва да говоря с някого за това – каза той. – Защото сега вече знам, госпожице Рог, че това не е било никакво видение от треска. Аз не съм бълнувал, а наистина видях Сънчо.

Госпожица Рог разтвори широко очи.

– Възможно ли е това?

– Да – отговори чичо Юлиус. – И затова сега съм нов човек в един нов свят. В света на приказките, разбирате ли, госпожице Рог. Тази нощ дверите към него се разтвориха широко пред мен. Защото ако Сънчо наистина съществува, защо да не съществуват и разните там вещици и магьосници, призраци, самодиви, джуджета и всички ония фантазмагории, дето ги пише в приказките?

– А може би и летящи шпиони? – предложи госпожица Рог, за да се подмаже, но това не се понрави на чичо Юлиус.

– Глупости! – отсече той. – Под нашето достойнство е да вярваме на подобни вестникарски шуротии.

Той се наклони към госпожица Рог и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

– Помнете едно – заяви той. – Нашите прадеди са вярвали в магьосници, джуджета, вещици и тям подобни. Как можем тогава ние да вървим и да си въобразяваме, че изобщо няма такива фантазмагории? По-добре ли разбираме нещата от нашите прадеди, а? Само разни твърдоглавци могат да настояват за подобна глупост.

Госпожица Рог не искаше да се проявява като твърдоглава и затова каза, че сигурно съществуват много повече вещици, отколкото можем да допуснем, а може би и множество магьосници и всевъзможни фантазмагории, стига човек да ги наблюдава внимателно и съсредоточено да ги брои.

Но сега чичо Юлиус трябваше да прекъсне размислите си, защото имаше уговорен час при лекаря и дойде време да тръгва. Дребосъчето учтиво го изпроводи до антрето, последван от госпожица Рог. Дребосъчето му подаде бастуна, а госпожица Рог му помогна да си облече палтото.

„Клетият чичо Юлиус изглежда съвсем съсипан. Все пак добре е, дето отива на лекар“, помисли си Дребосъчето и плахо потупа ръката на чичо Юлиус.

Изглежда, че и госпожица Рог се безпокоеше, защото разтревожено го запита:

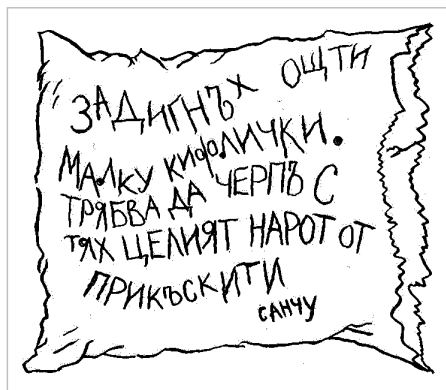
– Как сте, господин Янсон? Как се чувствувате всъщност?

– Откъде да знам, като още не съм бил при доктора – сепна се той.

„Е, все нещичко е останало от предишния чичо Юлиус – помисли си Дребосъчето, – колкото и широко да са се разтворили пред него двете на света на приказките.“

След като чичо Юлиус излезе, Дребосъчето и госпожица Рог се върнаха в кухнята.

– Сега искам още кафе и кифлички и малко тишина и спокойствие – обяви госпожица Рог. Но веднага изпищя. Защото в тавите не бе останала нито една-едничка кифличка. Там се мъдреше само някаква голяма книжна кесия, върху която някой беше написал с ужасни криви букви:

Госпожица Рог прочете и мрачно свъси вежди.

– За нищо на света не мога да повярвам, че Сънчо ще краде кифлички, ако действително съществува. Той е прекалено добър и мил, за да прави подобни неща. Но аз си знам кой е виновникът!

– Кой? – попита Дребосъчето.

– Онова отвратително дебело момче, разбира се. Карлсон или как там се казваше. Я гледай, вратата на кухнята е отворена! Той е стоял отвън, подслушвал е и се е вмъкнал вътре, докато бяхме в антрето.

Тя сърдито поклати глава.

– Санчу! Хубава работа! Хвърля вината върху други, а не знае и да пише на всичкото отгоре!

Дребосъчето не искаше да се впуска в разговор за Карлсон и само рече:

– Аз все пак мисля, че е бил Сьнчо! Ела, Бимбо!

Всяка сутрин Дребосъчето и Бимбо излизаха в парка Ваза и, според Бимбо, това беше най-веселата част на деня, защото там срещаше много приятни кучета, с които можеше да се души и да си говори.

Обикновено Дребосъчето си играеше там с Кристер и Гунила, но днес не ги намери. Той предположи, че може би вече са заминали на курорт, но какво от това, щом като той си имаше Карлсон... и Бимбо, разбира се.

Появи се някакво голямо куче, което искаше да се бие с Бимбо, а Бимбо беше готов на всичко. Много му се искаше да покаже на този глупав пес какво мисли за него. Но Дребосъчето не му позволи.

– Я не се опитвай – каза му той. – Много си малък, за да се биеш с такава голямо куче.

Той взе Бимбо на ръце и се озърна за свободна пейка, където да седне, докато Бимбо се успокои. Но навсякъде беше заето от хора, които се печеха на слънцето в това хубаво време. Чак когато стигна в един отдалечен ъгъл на парка, той откри едно свободно място, за да седне. На пейката вече имаше двама души, двама мъже с по една бутилка бира в ръце. Двама, които той позна! Е, да, на пейката седяха Филе и Руле. Отначало Дребосъчето се изплаши и понечи да избяга. Ала в същото време нещо сякаш го теглеше към тази пейка. Много му се искаше да научи дали Филе и Руле все още дебнат Карлсон и тук може би щеше да го узнае. Пък и защо да се страхува? Филе и Руле никога не бяха го виждали и не го познаваха, а това беше много добре, направо отлично! Той можеше да си седи до тях колкото си иска. Именно така правеха героите от приключенските романи, когато трябваше да разузнаят нещо. Седяха, мълчаха и само слушаха.

Затова Дребосъчето седна на пейката и наостри уши, като едновременно си приказваше тихичко с Бимбо, за да не разберат Филе и Руле, че ги подслушва.

Отначало му се стори, че едва ли ще узнае кой знае какво. Филе и Руле смучеха бирата си и мълчаха. Дълго време не продумаха. Но накрая Филе се прозя високо и шумно и сетне каза:

– Ами да! Разбира се, че можем да го хванем, щом като знаем къде живее. Много пъти съм го виждал да влиза там.

Дребосъчето така се изплаши, че дъхът му секна, и много се отчая. Сега вече с Карлсон беше свършено. Филе и Руле бяха открили малката

му къщичка на покрива! Да, сега всичко беше свършено!

Дребосъчето си загриза ноктите и се опита да не заплаче, но точно когато правеше най-отчаяни усилия, Руле с обади.

– И аз го видях няколко пъти да влиза ... Това е същата квартира, в която бяхме веднъж миналото лято. На четвъртия етаж на номер 12. Има табелка с името Свантесон на вратата. Проверих това.

Очите на Дребосъчето се ококориха от учудване, добре ли беше чул? Дали Филе и Руле наистина смятаха, че Карлсон живее у семейство Свантесон? Какъв късмет! ... Това означаваше, че Карлсон може да се скрие в своята собствена къщичка и да е в безопасност. Значи Филе и Руле не я бяха намерили. Какъв късмет! ... Всъщност това не беше толкова странно. Нито Филе, нито Руле, нито който и да било друг освен коминочистачът не се качваше горе на покрива.

Но дори Руле и Филе да не знаеха за къщичката, все пак беше ужасно. Тежко на Карлсон, когато започнат наистина да го гонят! А този глупчо няма капка разум, за да се крие!

Филе и Руле притихнаха отново, но внезапно Руле прошепна толкова тихо, че Дребосъчето едва го чу:

– Може би тази нощ!

Едва тогава Филе забеляза, че на пейката освен тях седи и някой друг. Той изгледа злобно Дребосъчето и високо се изкашля.

– Да, може би тази нощ ще излезем да съберем малко дъждовни червеи – каза той.

Но да се измами Дребосъчето не беше толкова лесно. Той добре разбираше какво смятат да направят Филе и Руле тази нощ. Щяха да се опитат да заловят Карлсон, докато спи, и мислеха, че той спи у семейство Свантесон.

„Трябва да говоря с Карлсон за това, помисли си Дребосъчето, и то колкото е възможно по-бързо!“

Но Карлсон се появи едва към обяд. Този път той не долетя, а позвъни прилично на външната врата. Дребосъчето му отвори.

– О, колко навреме идваш! – поде той, но Карлсон не го слушаше. Той се втурна направо към кухнята при госпожица Рог.

– Какъв миш-маш си забъркала днес? – попита той. – Нещо жилаво ли е, както обикновено, или може да се яде с нормално чене?

Госпожица Рог стоеше до печката и пържеше палачинки, та чичо Юлиус да хапне нещо по-крехко от онова пиле и когато чу гласа на Карлсон зад гърба си, тя така трепна, че изсипа цяла лъжица тесто за палачинки върху печката. После се извърна вбесена към него.

– Ти ли? – изкрещя тя. – Ти ли, безсрамнико! Как можеш да ми идваш тук и да ме гледаш в лицето, отвратителен малък крадец на кифлички такъв!

Карлсон закри очи с пълните си ръчички и надзърна закачливо през един десен процеп между пръстите.

– Как да не мога! Мога, разбира се, стига да съм предпазлив – каза той. – Ти не си най-голямата красавица в света, но човек свиква с всичко, защо не! Най-важното е, че си добричка... Дай ми палачинки!

Госпожица Рог му мятеше яростни погледи, а след това се обърна към Дребосъчето.

– Слушай, казвала ли е майка ти, че трябва да храним това отвратително момче? Необходимо ли е да яде тук?

Дребосъчето започна да заеква както обикновено.

– Мама счита поне... че Карлсон...

– Отговори ми с да или не – настояваше госпожица Рог. – Казала ли е майка ти, че Карлсон ще се храни тук?

– Тя иска той поне... – опита се да обясни Дребосъчето, но госпожица Рог го сръза с непреклонния си глас:

– Казах ти да ми отговориш с да или не! Толкова ли е трудно да се отговори с да или не на такъв прост въпрос!

– Ти така си мислиш – намеси се Карлсон. – Аз ще ти задам един прост въпрос и сама ще видиш! Слушай, ти престана ли да пиеш коняк сутрин, да или не?

Госпожица Рог хлъцна и просто щеше да се задави. Опита се да каже нещо, но не можа.

– Е, как е? – обади се Карлсон. – Престана ли да пиеш коняк сутрин?

– Да, престанала е – усърдно се намеси Дребосъчето. Той наистина искаше да помогне на госпожица Рог, но тя се вбеси още повече.

– Разбира се, че не! – изкрещя тя яростно и Дребосъчето ужасно се изплаши.

– Не, не е престанала – поправи се той.

– Колко жалко! – рече Карлсон. – Пиянството води до страшно падение.

Госпожица Рог още повече се задави и се отпусна на един стол. Но Дребосъчето най-сетне налучка верния отговор.

– Тя не е престанала, защото никога не е започвала, разбери това, каза той с укор към Карлсон.

– Кога съм твърдял такова нещо? – рече Карлсон и се обърна към

госпожица Рог. – Глупачка такава! Видя ли, че не може да се отговори винаги с да или не... Дай ми сега палачинки!

Но ако на този свят имаше нещо, което госпожица Рог не възнамеряваше да направи, това беше да даде на Карлсон палачинки. Тя се втурна напред, като ръмжеше, и отвори широко вратата на кухнята.

– Вън! – изкрещя тя. – Вън!

И Карлсон излезе. Той пристъпи към вратата с голямо достойнство.

– Отивам си! – заяви той. – Отивам си с радост. Да не мислиш, че само ти можеш да правиш палачинки!

След като Карлсон излезе, госпожица Рог седна и доста дълго време си почиваше, без да продума. Но след това разтревожено погледна часовника.

– Защо не се връща твоят чичо Юлиус? – попита тя. – Ами ако се е загубил? Той не познава толкова добре Стокхолм.

Дребосъчето също се обезпокои.

– Да, наистина, ами ако не може да се оправи! В този миг телефонът в антрето извънтя.

– Може би чичо Юлиус се обажда да каже, че се е загубил – предложи Дребосъчето.

Госпожица Рог отиде да се обади и той я последва. Но не бе чичо Юлиус, Дребосъчето разбра това, щом чу как госпожица Рог каза с най-троснатия си глас:

– А, ти ли си, Фрида? Как си? Носът ти още ли е на мястото си?

Дребосъчето не искаше да подслушва чужди телефонни разговори. Затова си влезе в стаята и седна да чете, но откъм вестибюла долиташе мърморене, което продължи най-малко десет минути.

Той усети, че е гладен. Искаше му се това мърморене да спре и чичо Юлиус да се върне в къщи, та най-после да седнат да обядват. После реши, че иска да яде веднага. И щом като госпожица Рог остави слушалката, той изтича във вестибюла, за да ѝ го каже.

– Добре, сега ще те нахраня – милостиво съобщи госпожица Рог и тръгна пред него към кухнята. Но на вратата се спря като закована. Масивното ѝ тяло запълваше целия отвор и Дребосъчето не можеше да види нищо. Чу само сърдитите ѝ викове и когато любопитно пхна главата си иззад полите ѝ, за да разбере защо вика, той видя Карлсон.

Той седеше край масата и преспокойно нагъваше палачинки.

Дребосъчето се изплаши да не вземе госпожица Рог да пребие Карлсон, защото такъв ѝ беше видът. Но тя само се втурна към масата и дръпна чинията с всичките палачинки.

– Ти... ти... отвратително момче! – извика тя. Но Карлсон леко я плесна през пръстите.

– Остави си ми палачинките – каза той. – Купих си ги най-почтено от Линдбергови за пет йоре!

Той зяпна широко и пъхна в устата си няколко палачинки наведнъж.

– Нали ти казах, че не си само ти, дето можеш да правиш палачинки. Човек просто трябва да тръгне по миризмата и все ще намери нещичко.

На Дребосъчето почти му стана мъчно за госпожица Рог, защото тя съвсем се оплете.

– Къде... къде... къде са тогава моите палачинки? – заекна тя и хвърли поглед към печката. Нейната чиния за палачинки си беше там, но по-празна не можеше да бъде и тази гледка отново я вбеси.

– Отвратително хлапе! – викна тя. – И тях си изял!

– Представи си, че не съм – обиди се Карлсон. – Вечно само ме обвиняваш!

В този миг по стълбата се чуха стъпки. Това сигурно бе чичо Юлиус, който най-сетне си идваше. Дребосъчето се зарадва не само защото олелията щеше да свърши, а и защото чичо Юлиус не се беше загубил в суетнята на големия град.

– Добре, че все пак е успял да намери къщата! – зарадва се той.

– Само благодарение на следата, по която е вървял – каза Карлсон. – Иначе никога нямаше да се оправи!

– Каква следа? – учуди се Дребосъчето.

– Следа, която аз му пузнах – обясни Карлсон. – Защото аз съм най-добричкият в целия свят!

Но сега вече се позвъни на външната врата, госпожица Рог бързо отиде да отвори и Дребосъчето я последва, за да посрещне чичо Юлиус.

– Добре дошъл, господин Янсон! – каза госпожица Рог.

– Помислихме, че може да си се загубил – обади се Дребосъчето.

Но чичо Юлиус не отговори нито на единия, нито на другия.

– Как може – произнесе той строго – по дръжките на всяка врата в цялата къща да висят палачинки?

Той хвърли обвиняващ поглед към Дребосъчето и момчето промълви боязливо:

– Може би Сънчо ...

Но изведнъж рязко се обърна и хукна обратно към кухнята, за да нареди Карлсон, както му се падаше.

В кухнята нямаше обаче никакъв Карлсон. Само две празни чинии от палачинки и едно самотно петно от конфитюр върху мушамата, където бе седял Карлсон.

Чичо Юлиус, Дребосъчето и госпожица Рог ядоха на обед пудинг, който също беше вкусен.

Наложи се Дребосъчето набързо да изтича долу в млекарницата и да купи пудинга. Той не възрази, когато госпожица Рог го изпрати да пазарува, защото искаше да види как изглеждат дръжките на вратите със закачени по тях палачинки.

Но там не висяха никакви палачинки. Той изтича по всички етажи и провери всяка дръжка, но доколкото можа да види, там нямаше нито една палачинка и той се усъмни, че чичо Юлиус си е измислил всичко това.

Едва когато слезе долу в преддверието, Дребосъчето разбра каква била работата. На най-долното стъпало седеше Карлсон. Той ядеше палачинки.

– Палачинките са вкусно нещо – заяви той. После изсумтя:

– Несправедлив човек, брей, този Носорог! Обвини ме, че съм изял палачинките, а аз – невинен като агънце. Щом като е така, ще си ги изплюскам напук!

Дребосъчето, без да иска, се разсмя.

– Ти си най-световният ядач на палачинки, Карлсон! – заяви той.

Но внезапно се сети за нещо и стана сериозен. Спомни си за ужасните закани на Филе и Руле. Сега вече можеше да разкаже за тях на Карлсон.

– Май че ще се опитат да те заловят тази вечери – каза му той с тревога. – Разбираш ли какво означава това?

Карлсон облиза мазните си пръсти и доволно започна да мърка.

– Това означава, че ще прекараме една весела вечер – възкликна той. – Хой, хой! Хой, хой!

КАРЛСОН Е НАЙ-ДОБРИЯТ ИЗСЛЕДОВАТЕЛ НА ХЪРКАНЕТО В ЦЕЛИЯ СВЯТ

И така, постепенно настъпи вечерта. Карлсон не се бе мяркал през целия ден. Като че искаше да остави Носорога да си откъдне хубавичко след онова „палачинково гнервиране“.

Дребосъчето отиде с чичо Юлиус в Музея на железопътното дело. Музеят се хареса както на чичо Юлиус, така и на Дребосъчето. След това Се прибраха в къщи и вечеряха с госпожица Рог, и всичко беше спокойно: Карлсон не се вести никакъв. Но когато Дребосъчето се прибра след вечеря в стаята си, там завари Карлсон.

Искрено казано, Дребосъчето не се зарадва много, когато го видя.

– Уф, колко си непредпазлив! – упрекна го той. – Защо идваш сега?

– Как можеш да задаваш такива глупави въпроси – засегна се Карлсон. – Ами защото ще спя при теб, нима не разбираш!

Дребосъчето въздъхна. През целия ден той изпитваше тайни опасения и размишляваше как да отърве. Карлсон от Филе и Руле. О, какви ли не идеи му хрумваха. Дали да се обади в полицията? Не, защото в такъв случай ще трябва да обясни защо именно Филе и Руле искат да отвлекат Карлсон, а това не биваше. Да помоли чичо Юлиус за помощ? Не, защото той веднага би се обадил в полицията и тогава все пак ще трябва да им обяснява защо Филе и Руле искат да отвлекат Карлсон, а то беше същото.

Карлсон положително нито се терзаеше, нито обмисляше, а още по-малко се боеше. Стоеше си най-спокойно и проверяваше колко е израснала костилката от прасковата. Но Дребосъчето беше действително разтревожен.

– Просто не знам какво да предприемем – поде той.

– Срецу Филе и Руле ли? – попита Карлсон. – Аз знам какво ще направим. Казвал съм ти, че има три начина – гнервиране, мразнене и фигуриране. Смятам да използвам и трите.

Според Дребосъчето, четвъртият начин би бил най-подходящ, а именно: Карлсон да си остане тази нощ в собствената къщичка и да лежи под юргана, спотаен като мишле. Но Карлсон заяви, че от всички глупави начини, за които е чувал, този бил най-глупавият.

Все пак Дребосъчето не искаше да се предаде. От чичо Юлиус бе получил пликче с бонбони и му хрумна, че може би ще успее да

подкупи Карлсон с тях. Той размаха пликчето под носа на Карлсон колкото можеше по-съблазнително и хитро рече:

– Ще получиш цялото пликче, ако си отлетиш у дома и си легнеш?

Но Карлсон отблъсна ръката на Дребосъчето.

– Уф, колко си ужасен! – обиди се той. – Задръж си отвратителните бонбони! Не си въобразявай, че са ми притрябвали.

Той нацупи упорито уста и отиде да седне върху едно столче в най-отдалечения ъгъл на стаята.

– Щом си толкова ужасен, няма да играя – заяви той. – Чисто и просто няма да играя!

Дребосъчето се отчая. Ставаше му страшно криво, когато Карлсон казваше, че „няма да играе“. Затова побърза да помоли за прошка и се опита по какви ли не начини да се сдобри с Карлсон, но не успя. Карлсон продължаваше да се инати.

– Е, не знам какво повече мога да направя – каза накрая Дребосъчето.

– Но аз знам – оповести Карлсон. – Не е съвсем сигурно, но може би ще играя, ако ми подариш нещо мъничко ... Впрочем бих приел дори този плик с бонбони!

Тогава Дребосъчето му даде пликчето и Карлсон се съгласи да играе. И щял да продължи през цялата нощ.

– Хой, хой! – провикна се той. – Не можеш да си представиш как ще играя!

Тъй като Карлсон на всяка цена искаше да пренощува тук, не оставаше нищо друго, освен диванът да се постеле отново. Дребосъчето понечи да направи това, но Карлсон му каза, че нямало смисъл! Тази нощ не била за спане, а точно обратно.

– Надявам се, че Носорога и Юлчо Приказката ще зананунчат колкото се може по-скоро, защото после трябва да се разшетаме – каза той.

Чичо Юлиус наистина си легна рано. Сигурно беше изморен от снощните размирици и от всичко, което бе свършил през деня. А ѝ госпожица Рог, изглежда, се нуждаеше от сън след гнервирането с кифличките и палачинките. Тя бързо изчезна в своята стая, която всъщност беше стаята на Бетан. Майката я беше настанила там за времето, което щеше да прекара у тях.

Както чичо Юлиус, така и госпожица Рог влязоха най-напред при Дребосъчето, за да му пожелаят лека нощ, но в това време Карлсон си седеше скрит в гардероба. Дори и той осъзна, че така е най-разумно.

Чичо Юлиус се прозя.

– Надявам се, че Сьнчо ще пристигне скоро и ще ни приспи всички под червения си чадър – каза той.

„Надявай се!“ – помисли си Дребосъчето, а на висок глас рече:

– Лека нощ, чичо Юлиус, приятни сънища! Лека нощ, госпожице Рог!

– А сега веднага да си легнеш – нареди госпожица Рог. И после си отидоха.

Дребосъчето се съблече и надяна пижамата си. Реши, че така е най-добре, в случай че на госпожица Рог или на чичо Юлиус им хрумнеше да се надигнат посред нощ и го видят, че не спи.

Дребосъчето и Карлсон си поиграха на „Черен Петър“, докато чакаха да заспят чичо Юлиус и госпожица Рог. Но Карлсон ужасно шмеке-руваше и искаше през цялото време само той да печели, защото иначе нямало да играе. Дребосъчето му даваше възможност да печели колкото се, може повече, но когато накрая все пак си пролича, че Карлсон ще загуби едно раздаване, той на бърза ръка събра картите на купчинка и заяви:

– Нямаме повече време за карти, трябва да шетаме!

По това време чичо Юлиус и госпожица Рог вече бяха заспали без помощта на Сьнчо и неговия чадър. Карлсон се забавлява доста дълго време, като прибягваше от вратата на едната спалня до другата, за да сравни хъркането им.

– Ха познай кой е най-добрият изследовател на хъркането в целия свят! – възкликна той очарователно и започна да подражава пред Дребосъчето как хъркали чичо Юлиус и госпожица Рог.

– „Гррр-пи-пи-пи“ – така хърка Юлчо Приказката, а пък Носорога хърка ето така: – „Гррр-аш, гррр-аш!“

После Карлсон се замисли за нещо друго. Бяха му останали още много бонбони, макар да бе почерпил Дребосъчето с един, а сам да бе изял десет. Затова сега трябваше да скрие някъде пликчето, за да му били свободни ръцете, когато започнел да шета. Освен това скривалището трябвало да бъде извънредно сигурно.

– Защото нали идват крадци – каза той. – Нямате ли желязна каса в къщи?

Дребосъчето заяви, че ако имали, най-напред щял да пъкне в нея Карлсон, но за съжаление нямали. Карлсон поразмисли известно време.

– Ще сложа пликчето в стаята на Юлчо Приказката – реши той. – Защото, когато крадците чуят „гррр-пи-пи-пи“, ще помислят, че там има тигър и не ще посмеят да влязат.

Карлсон бавно отвори вратата на спалнята. „Гррр-пи-пи-пи“ прозвуча още по-силно. Карлсон се захили доволно и хлътна в стаята с пликчето в ръка. Дребосъчето остана отвън да го чака.

След малко Карлсон се върна. Без пликчето. Но с изкуствените зъби на чичо Юлиус в ръка.

– Абе, Карлсон! – упрекна го Дребосъчето. – Защо ги взе?

– Да не мислиш, че ще оставя бонбоните си на съхранение при някой, който има зъби – рече Карлсон. – Представи си, че Юлчо Приказката се събуди през нощта и зърне пликчето! Ако тогава зъбите са му под ръка, ще започне едно неудържимо ядене на бонбони. Но за щастие предотвратих това.

– Чичо Юлиус никога не би направил подобно нещо – увери го Дребосъчето – Никога не би взел дори един-едничък бонбон, ако не е негов.

– Глупаче, той може да помисли, че е дошла някоя фея от света на приказките и му е оставила пликчето – отвърна Карлсон.

– Как ще си помисли това, след като самият той го е купил – възрази Дребосъчето, но Карлсон не искаше и да го чуе.

– Освен това тези зъби ми трябва – заяви той и поиска някаква здрава връв, та Дребосъчето се прокрадна в кухнята и взе въже за пране от килера.

– Но за какво ти е всичко това? – попита Дребосъчето.

– Ще направя капан за крадци – обясни Карлсон. – Страшен, ужасен и смъртоносен капан за крадци!

И той посочи къде ще го постави – там, където тясното антре се свързваше с вестибюла чрез извит свод.

– Точно тук – каза Карлсон.

Във вестибюла от двете страни на свода стоеше по един масивен стол и Карлсон направи своя прост, но хитро замислен капан, като опъна въжето ниско над пода, почти до земята, напреки през отвора на свода и върза двата му края за яките крака на столовете. Всеки, който би поискал да влезе на тъмно от антрето във вестибюла, непременно щеше да се спъне във въжето.

Дребосъчето помнеше как Филе и Руле бяха дошли у тях миналата година, за да ги оберат. Бяха си отворили, като промушили една дълга тел през процеп на пощенската кутия и с нея дръпнали дръжката на вратата. Сигурно и сега смятаха да влязат по този начин и в такъв случай заслужаваха да се спънат във въжето.

Дребосъчето тихо се разсмя, а след това се сети за нещо, което го

развесели още повече.

– Аз съм се тревожил съвсем напразно – каза той, – защото Бимбо така ще се разлае, че ще разбуди цялата къща, и тогава Филе и Руле ще се изпарят.

Карлсон го зяпна, сякаш не вярваше на ушите си.

– В такъв случай – произнесе той строго – аз пък съвсем напразно ще съм правил капан за крадци. И ти мислиш, че ще се съглася с това, така ли? Не, песът трябва да се махне, и то веднага.

Дребосъчето страшно се ядоса.

– Какво искаш да кажеш с това? Къде ще го дяна, според тебе?

Тогава Карлсон каза, че Бимбо би могъл да пренощува горе в неговата къщичка. Щял да си легне на кушетката на Карлсон и да си спинка сладко-сладко, докато Карлсон е навън по работа. А когато Бимбо се събудел утре сутринта, щял да затъне в кайма до коленете, обеща Карлсон, само и само Дребосъчето да се вразумял.

Но по тази точка Дребосъчето не искаше да се вразумява. Според него, Бимбо не заслужавал да бъде отстранен. А освен това нямало да е зле в къщата да има лаещо куче, когато дойдат Филе и Руле.

– Да, и ще развали всичко – каза горчиво Карлсон. – Никога не ми даваш да се забавлявам и само ми пречиш, та въобще вече не мога да гнервирам и да мразня и да фигурирам. Прави каквото щеш. По-важно е твоето псе да лае и да беснее по цели нощи.

– Не разбираш ли... – започна Дребосъчето, но Карлсон го прекъсна:

– Няма да играя! За в бъдеще си търси друг мразнител. Аз чисто и просто няма да играя.

Бимбо неодобрително заръмжа, когато Дребосъчето отиде и го измъкна от панерчето му, където току-що беше заспал, и последното, което Дребосъчето видя от своето куче, когато Карлсон се издигаше във въздуха с него, бяха две разширени, изненадани очи.

– Не се бой, Бимбо! Скоро ще дойда да те прибера – извика му Дребосъчето колкото можеше по-утешително.

След няколко минути Карлсон пристигна отново, весел и доволен.

– Имаш много поздравии от Бимбо. Ха познай какво каза! Колко е приятно при теб, Карлсон, каза той. Не може ли да стана твое куче?

– Ха-ха! Такова нещо не е казал!

Дребосъчето се засмя, защото знаеше чие куче е Бимбо, а и Бимбо си го знаеше.

– Добре, сега всичко е наред – заяви Карлсон. – Сам разбираш, че

когато двамина са толкова близки приятели, както ти и аз, единият трябва понякога да отстъпва на другия и от време на време да прави това, което другият иска.

– Да, но винаги ти си другият – каза Дребосъчето и се разкикоти, защото си зададе въпроса, как всъщност Карлсон винаги успяваше да се наложи. Всеки човек би разбрал, че в една такава нощ като тази, най-разумно би било Карлсон да си легне горе на своята кушетка, завит презглава, а Бимбо да остане долу и да сплаши Филе и Руле, като се разлае така, че да се тресе цялата къща. А пък Карлсон я нагласи точно наопаки и почти успя да втълпи на Дребосъчето, че така е най-добре. Между другото, Дребосъчето нямаше нищо против да му повярва, защото дълбоко в себе си жадуваше за приключения и бе любопитен да види какво ще измисли Карлсон този път.

Карлсон се разбърза, защото смяташе, че Филе и Руле може да довдасат всеки момент.

– Ще измразня нещо, което ще ги умори от страх още от самото начало – закани се Карлсон. – И, честна дума, за тази цел изобщо не ми е притрябвало някакво си малко, глупаво куче.

Той изгича в кухнята и започна да тършува в килера, Дребосъчето боязливо го помоли да не вдига толкова шум, защото нали госпожица Рог спеше в стаята на Бетан, а тя беше точно до кухнята. Карлсон не беше и помислил за това.

– Върви да подслушваш на вратите – нареди той на Дребосъчето. – Щом като „г-р-р-р-пи-пи-пи“ или „гррр-аш“ секнат, ще ме събудиш, защото тогава става опасно.

Той се позамисли.

– Знаеш ли какво ще направиш? – рече той. – Ще започнеш да хъркаш, колкото ти глас държи. Ето така: „Гррр-аааах, гррр-аааах!“

– Но защо трябва да правя това? – учуди се Дребосъчето.

– Ами защото ако Юлчо Приказката се събуди, ще помисли, че чува Носорога, а ако Носорога се събуди, ще помисли, че чува Юлчо Приказката. Аз пък ще знам, че „гррр-аааах“ си ти, и ще разбере, че някой се е събудил и че става опасно, и ще се пхна в килера да се скрия, хи-хи-хи, ха познай кой е най-големият хитрец в целия свят!

– А какво да направя, ако пристигнат Филе и Руле? – попита Дребосъчето доста уплашено, защото нямаше да е особено приятно да се намери сам във вестибюла, когато дойдат крадците, а Карлсон – чак в кухнята.

– И тогава ще хъркаш – посъветва го Карлсон. – Ето така: „Гррр-

фю-фю-фю, гrrrr-фю-фю-фю“.

„Това е почти толкова трудно, колкото таблицата за умножение“, помисли си Дребосъчето. Как ще запомни всички тези „гrrr-пи-пи-пи“, и „гrrrr-аш“, „гrrrr-ааах“ и „гrrrr-фю-фю-фю“. Но той обеща да направи каквото може.

Карлсон пристъпи към лавицата с пешкирите и смъкна всички кухненски кърпи.

– Кърпите не стигат – каза той. – Но в банята сигурно има още.

– Какво смяташ да правиш? – попита Дребосъчето.

– Мумия – обясни Карлсон. – Една страшна, ужасна, смъртоносна мумия!

Дребосъчето не знаеше точно какво е мумия, но си представяше, че е нещо, което се намира в старите фараонски гробници в Египет. Просто някакви си мъртви царе и царици, които лежат в гробниците като неподвижни пакети с втренчени очи. Татко му веднъж му беше разправял за тях. Царете и цариците били балсамирани, каза той тогава, за да се запазели точно такива, каквито са били като живи, и били увити в много катове ленени парцали. Но Карлсон в никакъв случай не беше балсаматор, помисли си Дребосъчето, и попита изненадано:

– Как можеш да направиш мумия?

– Ще увия тупалката, но ти не се грижи за това – рече Карлсон. – Върви и застани на стража и си гледай своята работа, а пък аз ще си гледам моята.

И така Дребосъчето застана на стража. Той слухтеше на вратите и дочуваше извънредно успокоително хъркане – ту „гrrrr-пи-пи-пи“, ту „гrrrr-аш“, точно както трябваше да бъде. Но после чичо Юлиус като че ли започна да сънува някакъв кошмар, защото хъркането му внезапно стана странно и жалостиво: „Гrrrr-мммм, гrrrr-мммм“ вместо спокойно „пи-пи-пи“. Дребосъчето се замисли дали няма да е най-сигурно, ако отиде и съобщи това на най-добрия изследовател на хъркането в целия свят, но тъкмо когато се колебаеше най-много, дочу стремително тичащи стъпки, а после – ужасен трясък и веднага след това цяла буря от ругатни. Всичко това се носеше откъм капана за крадци! О, помощ! Ето че Филе и Руле бяха довтасали! В същото време той забеляза с ужас, че „гrrrr-аш“ беше секнало напълно. О, помощ! Какво да направя сега?

Той отчаяно си повтори всички заповеди, които бе получил от Карлсон, и сетне поде едно плачевно „гrrrr-ааах“, веднага последвано от едно също така плачевно „гrrrr-фю-фю-фю“, но дори не успя да наподоби

хъркане.

Затова опита отново:

– Грр...

– Затваряй си човката! – изсъска някой откъм капана за крадци и в тъмнината той различи нещо малко и дебело, което се търкаляше и лазеше между съборените столове и напразно се опитваше да се привдигне. Беше Карлсон.

Дребосъчето изтича нататък и отмести столовете, та Карлсон можа да се измъкне. Но той не прояви никаква благодарност. Беше лют като оса.

– Ти си виновен – изсъска той. – Нали ти казах да ми донесеш пешкири от банята?

Такова нещо Карлсон всъщност не беше казал. Горкият, беше забравил, разбира се, че пътят към банята минава през капана за крадци, но какво му беше виновен Дребосъчето?

Освен това нямаха никакво време да се карат чия е вината, защото чуха как госпожица Рог натиска дръжката на, вратата на своята стая. Нямахме секунда за губене.

– Бягай – прошепна Дребосъчето.

Карлсон хукна към кухнята, а Дребосъчето се понесе като вихър към стаята си и се хвърли на леглото.

Всичко стана в последния миг. Той дръпна одеялото към брадичката си и се опита да постигне едно тихо и убедително „г-р-р-р-ааах“, но то не прозвуча особено добре. Затова той притихна в леглото и чу как госпожица Рог влезе в стаята и се приближи към него. Той надникна предпазливо между миглите си и я видя как стои там по нощница и се белее в сивотата на мрака. Тя го гледаше изпитателно и той почувствува сърбеж по цялото тяло.

– Не се преструвай, че спиш – каза госпожица Рог, но гласът ѝ не звучеше сърдито.

– И ти ли се разбуди от гръмотевицата? – попита тя и Дребосъчето се запъна:

– Да ... мисля, че да. Госпожица Рог кимна утвърдително.

– През целия ден чувствавах, че ще загърми. Времето беше толкова задушно и някак особено. Но ти не се страхувай – прибави тя и помилва Дребосъчето по главата. – То само си треци, но наред града никога не пада гръм.

После си отиде. Дребосъчето остана в леглото още дълго време и не смееше да помръдне. Но след това лека-полека се измъкна

пипнешком навън. Той се питаше тревожно как ли се е оправил Карлсон и безшумно се промъкна в кухнята.

Първото, което съзря, беше мумията. Свети Йеремия, както казваше чичо Юлиус, пред него беше мумията! Тя седеше върху умивалника, а до нея Карлсон се перчеше гордо като петел и я осветяваше с едно фенерче, което бе намерил в килера.

– Нали е красива? – попита той.

„Красива – значи това е мумия на царица“ – помисли си Дребосъчето. Една твърде закръглена и набита царица, защото Карлсон бе омотал тупалката с всички кухненски кърпи и хавлии, които бе успял да докопа. От „главата“ на тупалката беше направил лице с една опъната кърпа за ръце, а върху нея бе нарисувал две големи, втречени, черни очи. Но мумията си имаше и зъби. Истински зъби. Зъбите на чичо Юлиус. Те бяха затъкнати в кърпата за ръце и очевидно прикрепени към върбовата плетеница на тупалката. За да не паднат, Карлсон ги бе залепил здраво с два лейкопласта в ъглите на устата на мумията. Това действително беше една страшна, ужасна и смъртоносна мумия, но въпреки всичко Дребосъчето се разсмя.

– Защо има лейкопласт по лицето си? – попита той.

– Ами сигурно се е бръснала – поясни Карлсон и потупа мумията по бузата. – Хой, хой, тя толкова прилича на майка ми, че смятам да я наричам Мамичка.

Той взе мумията в обятията си и я понесе към вестибюла.

– Колко ще им стане весело на Филе и Руле, когато се запознаят с Мамичка – каза той.

КАРЛСОН МРАЗНИ НАЙ-ДОБРЕ НА ТЪМНО

През процепа на пощенската кутия на външната врата се шмугна дълъг тел. Той не се виждаше, защото в антрето беше тъмно като в рог, но се чу ужасно тракане и стъргане – да, Филе и Руле вече идеха.

Дребосъчето и Карлсон се бяха свили под кръглата маса във вестибюла и чакаха. Така седяха вече най-малко от един час. По едно време Дребосъчето дори задряма, но се събуди стреснато, когато започна да се трака в пощенската кутия – вай, значи те наистина идеха! Дребосъчето веднага се разбуди напълно и така се изплаши, че по гърба му полазиха мразовити тръпки, докато Карлсон замърка доволно в тъмнината.

– Хой, хой – прошепна той, – хой, хой!

Представете си, че една ключалка може да се отвори толкова лесно – само с един тел! Ето че вратата предпазливо се откряна и някой влезе. Някой беше в антрето. Дребосъчето притаи дъх, защото това бе действително ужасно! Разнесе се шепот и после крадливи стъпки ... Но след това страшен трясък, ой, какъв трясък и два приглушени вика! После фенерът на Карлсон внезапно светна под масата и не по-малко внезапно угасна, но в този кратък миг той освети една ужасна и смъртоносна мумия, облегната на стената и зловещо ухилена със зъбите на чичо Юлиус. Тогава откъм капана за крадци се разнесоха нови викове, този път малко по-силни.

После събитията се заредиха едно след друго. Дребосъчето съвсем се обърка. Той дочу отваряне на врати и чичо Юлиус и госпожица Рог пристигнаха в тръс. В същото време долови бързи стъпки, които бягаха през антрето, и чу как Мамичка се повлече по пода, когато Карлсон я издърпа, към себе си с каишката на Бимбо, закрепена около врата и. Той чу също как госпожица Рог натисна няколко пъти прекъсвача на лампата, за да светне, но Карлсон беше развъртял всички бушони на таблото в кухнята – „Най-добре се мразни на тъмно“, обясни той – и затова госпожица Рог и чичо Юлиус стояха безпомощни и не можеха да запалят лампите.

– Каква страхотна гръмотевична буря! – затюхка се госпожица Рог. – Ама че шум, а? Нищо чудно, че са прекъснали електрическия ток.

– Дали наистина беше гръм? – попита чичо Юлиус. – Аз пък мислих, че е съвсем друго нещо.

Но госпожица Рог го увери, че веднага разпознавала гръмотевицата

от други шумове.

– Какво друго би могло да бъде? – учуди се тя.

– Аз пък си мислех, че някои фантазмагорчовци от света на приказките може да са си дали среща тук тази нощ – рече чичо Юлиус.

Всъщност той каза „фанфафмагорфовфи оф фвефа на прикафкифе“, тъй като фъфлеше, та пушек се дигаше. Дребосъчето се досети от какво е това фъфлене. Чичо Юлиус не си бе сложил изкуствените зъби, но момчето веднага пак забрави всичко. Сега нямаше време да мисли за друго освен за Филе и Руле, а къде бяха те? Изчезнали ли бяха? Не беше чул външната врата да се захлопва след тях, та сигурно се криеха някъде в мрака на антрето, спотаени може би зад връхните дрехи на закачалката. О, какъв ужас! Дребосъчето се притисна колкото можеше по-близо до Карлсон.

– Спокойствие, само спокойствие – прошепна Карлсон. – Скоро ще дойдат пак.

– Да, ако не е едното, то ще е другото – обади се чичо Юлиус. – В фази къффа човек не може да фпи фпо-койно.

После той и госпожица Рог се прибраха по стайте си и отново настъпи тишина. Карлсон и Дребосъчето останаха под масата и зачакаха. На Дребосъчето му се стори, че е минала цяла вечност. „Г-р-р-пи-пи-пи“ и „г-р-р-аш“, се разнесоха отново, слабо и сякаш отдалеч, разбира се, но все пак бяха очевиден признак, че чичо Юлиус и госпожица Рог бяха потънали в сън.

Тогава Филе и Руле се промъкнаха крадешком в тъмнината. Вървяха много внимателно, а до капана за крадци се спряха и послушаха. В мрака се долавяше как дишат. Беше ужасно. Сетне запалиха своите джобни фенерчета, да, те също си имаха фенерчета, и техните лъчи започнаха да блуждаят из стаята. Дребосъчето затвори очи, сякаш мислеше, че така ще стане по-невидим. За щастие краищата на покривката на масата се спускаха много надолу, но все пак колко лесно можеха Филе и Руле да ги открият в тяхното скривалище – него, Карлсон и Мамичка. Дребосъчето примижа с очи и притаи дъх. Той чу Филе и Руле да си шепнат съвсем близо до него.

– Видя ли призрака? – попита Филе.

– И как още – рече Руле. – Беше ей там, до стената, но сега го няма.

– Това е най-призрачното жилище в цял Стокхолм, но ние си го знаем отдавна – каза Филе.

– Уф, хайде да се махаме оттук – предложи Руле. Но Филе не искаше.

– За нищо на света! Срещу десет хиляди крони съм готов да изтърпя няколко роти от призраци, можеш да си запишеш това!

Той вдигна тихо столовете от капана за крадци и ги постави настрана. Сигурно за да не му се пречат, ако се наложи да излезе бегом от апартамента. В същото време той сърдито недоволствуваше от лошите деца в тази къща, които се забавляват, като спъват гостите си.

– Тръснах се по лице, право върху едното око – ругаеше той. – Каква ли синина ще ми излезе заради тези безобразни деца!

После Филе отново освети с фенерчето си всички ъгли и закътани места в стаята.

– Да видим сега накъде водят тия врати и къде да търсим – заяви той.

Светлината блуждаеше насам-натам и колкото пъти достигаше масата, Дребосъчето замижаваше и се правеше съвсем мъничък. Отчаяно свиваше краката си, защото му се струваха огромни и като че ли не се побираха под покривката, а нарочно стърчаха навън, та Филе и Руле да ги видят.

В разгара на всичко това той забеляза, че Карлсон пак прави нещо с Мамичка. Светлината се бе отместила и под масата беше тъмно, но не чак толкова, че Дребосъчето да не види как Карлсон изтиква навън Мамичка, за да я изправи с гръб към масата. В това положение я освети след малко фенерът на Филе и лъчът му попадна точно върху ужасната ѝ усмивка. И тогава отново се разнесоха два приглушени вика, последвани от бързи стъпки в посока към антрето.

Карлсон изведнъж се оживи.

– Хайде – изсъска той в ухото на Дребосъчето. После запълзя бързо като таралеж по пода, дърпайки с кайшката Мамичка подире си, и изчезна в стаята на Дребосъчето. Момчето го последва.

– Какви прости хора! – възмути се Карлсон и затвори вратата след себе си и Дребосъчето. – Не могат да различат призраци от мумии! Това е чисто невежество!

Той откряна предпазливо вратата и нададе ухо към тъмния вестибул. Дребосъчето също се послуша с надеждата да чуе как входната врата ще се затръшне след Филе и Руле, но, уви, нищо подобно не се случи. Те наистина бяха още там и той ги чу да разговарят тихо.

– Десет хиляди крони – не отстъпваше Филе. – Не забравяй това! Да знаеш, че не се оставям на никакви си призраци да ме плашат.

Мина известно време. Карлсон упорито слухтеше.

– Сега влязоха при Юлчо Приказката – оповести той. – Хой, хой,

значи имаме време да пошетае!

Той свали каишката от врата на Мамичка и нежно я положи в леглото на Дребосъчето.

– Хопала, тралала, Мамичко, най-сетне ще можеш да поспиш – рече той и я зави грижовно, както майка завива детето си за през нощта. Сетне махна с ръка на Дребосъчето.

– Погледни я, не е ли божествена! – умилени се Карлсон и освети своята мумия с джобното фенерче. Дребосъчето потръпна. Както лежеше там, втренчила в тавана черните си опулени очи и с ужасяващата си усмивка, Мамичка можеше да изплаши до смърт всеки. Но Карлсон я потупа доволно, а след това дръпна чаршафа и одеялото и я зави презглава. Той дори взе и кувертиурата, която госпожица Рог бе сгънала и поставила върху един стол, когато дойде да пожелае на Дребосъчето лека нощ. Карлсон грижливо застла с нея леглото. „Може би за да не мръзне Мамичка“, помисли си Дребосъчето и се разкикоти. Сега вече нищо не се виждаше от нея. Освен пълното ѝ топчесто тяло, което издуваше завивките.

– Хопала, тралала, Дребосъче – каза Карлсон. – Сега и ти трябва да си поспиш малко.

– Къде? – попита Дребосъчето с безпокойство, тъй като по никакъв начин не искаше да спи до Мамичка. – Не мога да легна в леглото, когато Мамичка ...

– Не, но отдолу – отсече Карлсон и запълзя под леглото, бърз като таралеж, а Дребосъчето го последва с възможно най-голяма скорост.

– Сега ще чуеш типично шпионско хъркане – съобщи Карлсон.

– Нима шпионите хъркат по особен начин? – попита с изненада Дребосъчето.

– Разбира се, те хъркат коварно и опасно, та човек може да пощуре. Ето как: юууууу, юууууу, юууууу.

Шпионското хъркане отекна застрашително – засилващо се и стихващо ръмжене. То наистина звучеше коварно и опасно. При това и доста силно. Дребосъчето се разтревожи:

– По-тихо, Филе и Руле могат да дойдат!

– Именно! Тогава ще е необходимо шпионско хъркане – обясни Карлсон.

В същия миг Дребосъчето чу, че някой хвана бравата. Вратата се поткрехна. В стаята проникна светлинен лъч, а след това Филе и Руле се промъкнаха пипнешком.

Карлсон хъркаше коварно и опасно, а Дребосъчето отчаяно

мижеше, макар всъщност да нямаше нужда. Той вече беше невидим. Кувертюрата на леглото висеше чак до пода, като прикриваше него и Карлсон от всякаква нахална светлина и от всякакви дебнещи очи.

– Юуууу – хъркаше Карлсон.

– Най-сетне попаднахме, където трябва – рече Филе с тих глас. – Едно дете не хърка така. Трябва да е той. Я виж каква шишкава буца лежи там. Това може да бъде само той.

– Юууууу – проточи Карлсон сърдито. От начина по който изхърка, стана ясно, че не иска да го наричат шишкава буца.

– Пригответи ли белезниците? – попита Руле. – Най-добре е да му ги сложим, преди да се събуди.

Кувертюрата на леглото се поразмърда, а сетне се чу как Филе и Руле хлъцнаха. Дребосъчето разбра, че са се натъкнали на зловещата усмивка на ужасната и смъртоносна мумия, която почиваше върху възглавницата. Но вероятно бяха свикнали вече с нея и не се плашеха толкова лесно, тъй като нито извикаха, нито избягаха, а само хлъцнаха.

– Уф, това било кукла – обади се Филе леко смутен. – И то каква кукла, фу, по дяволите! – затюхка се той и като че ли отново зави мумията, защото кувертюрата зае предишното си положение.

– Но я ми обясни тогава – подхвана Руле, – как е дошла тук тази кукла? Нали преди малко беше във вестибула?

– Имаш право – замислено рече Филе. – А кой хърка всъщност?

Но Филе не успя да узнае това, защото точно тогава откъм вестибула се чуха стъпки, които приближаваха. Дребосъчето разпозна тежките крачки на госпожица Рог и трескаво си помисли, че сега щеше да последва една олелия, по-страшна и от гръмотевицата.

Но нищо подобно не стана.

– Бързо в радегоба! – изсъска Филе и преди Дребосъчето да успее да мигне, Филе и Руле се вмъкнаха в неговия гардероб.

Тогава Карлсон се оживи. Бързо като таралеж той пропълзя до гардероба и здравата заключи вратата. След това пак тъй бързо изпълзя обратно до предишното си място под леглото и в следващата минута госпожица Рог влезе в стаята, почти като Лусия⁵ в бялата си нощница и със запалена свещ в ръката.

Дребосъчето разбра, че е застанала до леглото, когато зърна палците на краката ѝ под ръба на кувертюрата. В същото време чу строгия ѝ

5. Лусия – празник на светлината в Швеция, чествуван на 13 декември, по време на който девойките се обличат в бяло. Б. пр.

глас високо над главата си:

– Дребосъче, ти ли влезе преди малко в моята стая и светеше с джобно фенерче?

– Не, не бях аз – заекна Дребосъчето, без да се замисли.

– А тогава защо си буден? – запита госпожица Рог подозрително и сетне прибави: – Не говори през одеялото, защото не разбирам какво казваш!

Кувертиурата прошемуя, понеже госпожица Рог я дръпна от издути-ната, която смяташе за глава на Дребосъчето. След това се разнесе си-лен рев.

„Клетата госпожица Рог, тя не е свикнала като Филе и Руле да виж-да ужасни и смъртоносни мумии“, помисли си Дребосъчето.

Той разбра, че е време да излезе отдолу. Така и така щяха да го отк-рият, а освен това той се нуждаеше от помощ в борбата си с Филе и Ру-ле. Трябваше да ги измъкнат от гардероба, пък ако ще да се разкрият на-веднъж всички световни тайни.

И така Дребосъчето изпълзя на бял свят.

– Не се страхувайте – каза той плахо. – Мамичка не е опасна, но в гардероба се крият двама крадци.

Госпожица Рог още не можеше да се свърже след срещата си с Ма-мичка. Беше сложила ръка върху сърцето си и дишаше тежко, но когато Дребосъчето заговори за крадците в гардероба, почти се ядоса.

– Що за глупости измисляш! Крадци в гардероба! Не говори втели-некипели!

Но за всеки случай пристъпи към гардероба и извика:

– Има ли някой там?

И тъй като не получи никакъв отговор, тя се ядоса още повече.

– Отговорете! Има ли някои там? Ако не сте там, поне си кажете!

Но след това внезапно се чу леко трополене в гардероба, и тя разб-ра, че Дребосъчето е казало истината.

– О, храбро момче! – провикна се тя. – Нима ги, които си толкова малък, си затворил вътре двама големи, силни крадци? О, колко си храбър!

Нещо затропа под леглото и отдолу изпълзя Карлсон.

– Представи си пък, че той не е толкова храбър – каза той. – Предс-тави си, че аз направих всичко това!

Той хвърляше сърдити погледи ту към госпожица Рог, ту към Дребосъчето.

– И си представи, че аз съм храбър и чудесен във всяко едно

отношение – продължи той. – И умен, и доста красив, а освен това не съм никаква шишкава буца, ясно ли е?

Госпожица Рог побесня от яд, когато видя Карлсон.

– Ти ... ти ... – закрещя тя, но сетне разбра, че нито времето, нито мястото са подходящи да се кара на Карлсон за палачинките, защото в момента трябваше да мисли за по-важни неща. Тя се обърна рязко към Дребосъчето.

– Веднага изтичай и събуди чичо си Юлиус, за да се обадим в полицията ... Вай, тогава трябва да си метна един халат – рече тя и стреснато погледна своята нощница. После бързо излезе. Дребосъчето я последва. Но преди това изтръгна зъбите на Мамичка. Беше му ясно, че сега те ще бъдат по-необходими на чичо Юлиус, отколкото на нея.

В спалнята гърмеше с пълна сила „г-ррр-пи-пи-пи“, защото чичо Юлиус спеше като послушно детенце.

Започваше да се развиделява. В дрезгавата утринна светлина Дребосъчето видя водната чаша върху ношното шкафче. Той пусна в нея зъбите и те паднаха вътре с плясък. До чашата лежах очилата на чичо Юлиус и пликчето с бонбони на Карлсон. Дребосъчето взе пликчето и го пхна в джоба на пижамата си, за да го върне на Карлсон. Нямахше защо чичо Юлиус да го вижда, когато се събуди, и да се чуди как е попаднало там.

Дребосъчето имаше чувството, че друг път на ношното шкафче лежеше още нещо. Вярно, часовникът и портфейлът на чичо Юлиус! Сега ги нямаше там. Но това в момента не го интересуваеше. Той имаше за задача да събуди чичо Юлиус и го направи.

Чичо Юлиус се стресна в съня си и рязко скочи.

– Какво има пък фега?

Той бързо постави зъбите си и каза:

– Наистина в най-скоро време ще си отида във Вестерьотланд след тези бурни нощи ... И там ще спя 16 часа подред!

„Добре, че си получи навреме зъбите за това изречение“, помисли си Дребосъчето и веднага се залови да обяснява на чичо Юлиус защо трябва да дойде отгатък, и то веднага.

Колкото можеше по-бързо, чичо Юлиус закричи натам. Дребосъчето се затича подире му, госпожица Рог ги пресрещна задъхана и тримата заедно се втурнаха в стаята на Дребосъчето.

– Ах, любезни господин Янсон, крадци! Можете ли да си представите това! – викаше госпожица Рог.

Щом влезе в стаята, Дребосъчето забеляза, че Карлсон го няма.

Прозорецът беше отворен. Трябва да е излетял към своята къщичка. Това беше добре, направо отлично! В такъв случай нито Филе и Руле, нито полицаите щяха да го видят, а това бе толкова отлично, че изглеждаше почти невероятно!

– В гардероба са – заяви госпожица Рог с глас, в който се усещаше и страх, и задоволство. Но чичо Юлиус посочи шишката буца в леглото на Дребосъчето и каза:

– Няма ли да е по-добре първо да събудим Дребосъчето?

После учуден се взря в момчето, което стоеше до него.

– Но както виждам, той е вече буден. А кой лежи тогава в неговото легло?

Госпожица Рог потръпна. Тя много добре знаеше кой лежи в леглото. Нещо много по-ужасно дори и от крадците.

– Една страхотия – каза тя. – Една ужасна страхотия! Дошла вероятно от света на приказките.

Очите на чичо Юлиус светнаха. Той наистина не се уплаши. Не, дори потупа буцата, която се надигаше под одеялото. – Нещо шишкато и страхотно от света на приказките. Непременно трябва да го видя, преди да се разправим с каквито и да било крадци!

Той бързо отдръпна завивката.

– Хи-хи! – рече Карлсон и се изправи възхитен в леглото. – Ами ако това съвсем не е някой, дошъл от света на приказките, а само моята нищожна особа? Каква измама, а?

Госпожица Рог се вторачи огорчена в Карлсон, а чичо Юлиус също изглеждаше много разочарован.

– Това хлапе и през нощта ли остава тук? – попита той.

– Да, но когато ми остане време, ще му извия врата – закани се госпожица Рог. След това обаче страховито хвана чичо Юлиус за лакътя.

– Любезни господин Янсон, трябва да се обадим в полицията!

Тогава се случи нещо неочаквано. Откъм гардероба прозвуча суров глас:

– Отворете в името на закона! Полиция!

Госпожица Рог, чичо Юлиус и Дребосъчето останаха изумени, докато Карлсон само се разлюти.

– От полицията ли... Разправяйте на старата ми шапка, глупави крадци, мошеници!

Филе се обади от гардероба и каза, че се предвижда строго наказание за онези, които заключват полицаи, дошли да арестуват опасни шпиони. „Да, хитро го измислиха този път“, помисли си Дребосъчето.

– И бъдете любезни веднага да отворите – изкрещя Филе.

Тогава чичо Юлиус послушно отиде да им отвори. Отвътре изскочиха Филе и Руле, които изглеждаха толкова ядосани и тъй напомняха на истински полицаи, че чичо Юлиус и госпожица Рог наистина се изплашиха.

– Но какви полицаи сте вие – каза чичо Юлиус колебливо, – след като нямате униформа?

– Това е, защото сме от тайната полиция за обществения ред и сигурността – обясни Руле.

– И дойдохме да заловим онзи там – рече Филе и посочи Карлсон. – Това е един много опасен шпионин!

При тези думи госпожица Рог нададе своя известен вледеняващ смях.

– Шпионин! Онзи там! Хайде де! Това е един от отвратителните съученици на Дребосъчето.

Карлсон рипна от леглото.

– И при това съм най-добър в класа – добави той усърдно, – защото мога да си мърдам ушите ... да, и аритметиката я мога, разбира се.

Но Филе не се хвана на въдицата. Той заплашително пристъпи към Карлсон с белезници в ръце. И вече се бе приближил съвсем, когато изведнъж Карлсон здравата го ритна по кокалчето на глезена. Филе пусна една дълга ругатня и заскача на куц крак.

– Там ще ти излезе синьо – доволно заяви Карлсон и Дребосъчето си помисли, че крадците очевидно се сдобиваха с много синини. Едното око на Филе бе съвсем подпухнало и посиняло. Така му се пада – реши Дребосъчето, щом е дошъл да отвлече неговия собствен Карлсон и да го продаде за десет хиляди крони. Отвратителни крадци, те си заслужават всяка синина, която получават!

– Това не са никакви полицаи, те лъжат – каза той. – Сигурен съм, че са крадци.

Чичо Юлиус се почеса замислено по врата.

– Тая работа трябва да се проучи – каза той и предложи да седнат всички във всекидневната, за да изяснят дали Филе и Руле са крадци, или не.

Междувременно навън бе станало почти светло. През прозореца на всекидневната се виждаше как звездите на небето са избледнели. Настъпваше нов ден. Най-съкровено желанието на Дребосъчето беше да отиде най-сетне и да си легне, вместо да седи тук и да слуша лъжите на Филе и Руле.

– Наистина ли не сте чели във вестника, че един шпионин лети из Васастан? – започна Руле и извади от джоба си вестникарска изрезка.

Тогава обаче чичо Юлиус се намеси с покровителствен тон:

– Не бива да се вярва на всички шуротии, които се пишат по вестниците – заяви той. – Но няма да ми струва нищо да прочета още веднъж съобщението. Почакайте да си взема очилата!

Той отиде в спалнята, но бързо се върна и изглеждаше сърдит.

– Хубави полицаи! – извика той. – Задигнали сте портфейла и часовника ми. Бъдете любезни да ми ги върнете моментално!

Филе и Руле обаче също се разсърдиха ужасно.

Опасно било да се обвиняват полицаи в кражба на портфейли и часовници, твърдеше Руле.

– Не ви ли е известно, че това се нарича обида на чест? – развика се Филе. – И ако човек обиди на чест един полицай, може и в затвора да отиде.

Изглежда, че на Карлсон нещо му хрумна, защото внезапно се разбърза. Втурна се навън точно като чичо Юлиус и почти толкова бързо се върна, но тъй ядосан, че чак ръмжеше.

– А моето пликче с бонбони? – извика той. – Кой ми го е взел?

Филе застрашително се надигна срещу него.

– Да не би нас да обвиняваш, а?

– О, не, да не съм луд! – отрече Карлсон. – Обида на чест е нещо, от което се пазя като от огън. Но мога да кажа, че ако този, който е взел пликчето, не ми го върне веднага, ще получи синина и по другото си око.

Дребосъчето побърза да извади пликчето.

– Ето го – каза той и го връчи на Карлсон. – Прибрах го, за да ти го дам.

Тогава Филе се усмихна пренебрежително.

– Ето, виждате ли! А смятате, че може да обвинявате нас за всичко.

Досега госпожица Рог не бе продумала, но изведнъж пожела да вземе участие в изясняването на случая.

– Съвсем ми е ясно кой е задигнал часовника и портфейла. Същият, който не прави нищо друго освен да краде – кифлички, палачинки и всичко, което му попадне!

Тя посочи Карлсон, който се разяри.

– Внимавай! Това е обида на чест, а то е опасно. Не знаеш ли това, глупачко такава!

Но госпожица Рог не обърна никакво внимание на Карлсон. Тя

искаше да говори сериозно с чичо Юлиус. Според нея, не би било чудно, ако тези господа са наистина от тайната полиция, защото изглеждали доста свестни, прилично облечени и прочее. Госпожица Рог мислеше, че крадците имали мръсни, окъсани дрехи, тъй като никога през живота си не бе виждала крадец.

Филе и Руле се зарадваха и останаха много доволни от тези думи. Филе изтъкна, че още от самото начало разбрал какъв умен и чудесен човек е тази дама и че бил очарован от случая да се запознае с нея. Той дори се обърна към чичо Юлиус, за да получи подкрепа.

– Нали е много миличка? Какво ще кажете?

Чичо Юлиус явно не се бе замислял по този въпрос, но сега бе принуден да се съгласи с Филе, а госпожица Рог сведе очи и поруменя.

– Да, миличка, като гърмяща змия – промърмори Карлсон. Той седеше до Дребосъчето в един ъгъл, лапаше бонбони и шумно ги хрускаше, но когато пликчето се изпразни, рипна и заподскача из стаята. На пръв поглед подскоците му изглеждаха като някаква игра, но постепенно Карлсон се озова зад столовете, където седяха Филе и Руле.

– С такова сладурче човек би пожелал да се среща по-често – продължи Филе, а госпожица Рог поруменя още повече и отново сведе очи.

– Да, да, хубави са тези приказки за сладурчета и прочие – рече нетърпеливо чичо Юлиус, – но аз искам да знам къде са часовникът и портфейлът ми!

Филе и Руле като че ли не го чуха. Филе изглеждаше така захласнат по госпожица Рог, че не обръщаше внимание на нищо друго.

– А има и приятна външност, какво ще кажеш, Руле? – отбеляза той тихо, но така, че госпожица Рог да го чуе. – Какви красиви очи ... и такъв един очарователен, добродушен нос, на който може да се разчита по всяко време. Не си ли на същото мнение, Руле?

Тогава госпожица Рог подскочи на стола си и очите ѝ се ококориха като чинии.

– Какво? – извика тя. – Какво казахте? Филе се запъна.

– Ами, казах само... – започна той, но госпожица Рог не му даде да продължи.

– Така значи, това бил Филип, доколкото разбирам – заяви тя и се ухили не по-малко ужасно от Мамичка или поне така се стори на Дребосъчето.

Филе се изненада.

– Откъде знаете името ми? Може би сте чували да се говори за мен?

Госпожица Рог кимна мрачно.

– Дали съм чувала! Всемиловичи боже, и как още! А този тук е сигурно Рудолф? – и тя посочи Руле.

– Да, но откъде знаете? Може би имаме някой общ познат – чудеше се Филе и изглеждаше доволен и изпълнен с очакване.

Госпожица Рог отново кимна мрачно.

– Убедена съм в това! Нали познавате госпожица Фрида Рог от улицата „Фрей“? Нали и тя има нос, на който може да се разчита по всяко време, а?

– Макар че твоят нос не е добродушен картоф, а по-скоро краставица с брадавици – обади се Карлсон.

Изглежда, че Филе все пак не се интересуваше от носове, защото довольното му изражение се бе стопило. Вместо това се усещаше, че той непременно иска да излезне оттук, а и Руле май изпитваше същото желание. Но зад тях стоеше Карлсон и внезапно се раздаде изстрел, който накара Филе и Руле да подскочат високо от уплаха.

– Не стреляй! – изкрещя Филе, който усети в гърба си показалеца на Карлсон и помисли, че е пистолет.

– Дайте тогава портфейла и часовника! – извика Карлсон. – Инак ще гръмна.

Филе и Руле зашариха нервно из джобовете на саката си и портфейлът и часовникът паднаха право върху коленете на чичо Юлиус.

– На ти ги, дебеланко – провикна се Филе и после двамата се стрелнаха като мълнии към вратата, а там нямаше кой да ги спре.

Но госпожица Рог се втурна подире им. Тя ги преследваше през вестибула и антрето чак до площадката и продължи да крещи след тях, докато тичаха надолу по стълбите:

– Фрида ще узнае това и, Всемиловичи боже, колко ли ще се зарадва!

Тя направи два сърдити скока, сякаш ще се понесе надолу по стълбите и наново извика:

– И да не сте стъпили още веднъж на улица „Фрей“, защото тогава ще се лее кръв. Чувате ли какво казвам ... Кръвъв!

КАРЛСОН ОТКРИВА СВЕТА НА ПРИКАЗКИТЕ ПРЕД ЧИЧО ЮЛИУС

След нощта с Филе и Руле Карлсон стана още по-важен.

– Ето го най-добрият Карлсон в целия свят! – този вик събуждаше Дребосъчето всяка сутрин и Карлсон влиташе в стаята. Всяка сутрин, като първом изваждаше прасковената костилка, за да види колко е пораснала, и след това редовно заставаше пред старото огледало, закачено над масата на Дребосъчето. То не беше голямо, но Карлсон дълго летеше напред-назад пред него, за да се огледа колкото може по-подробно, защото не се побираше целият в огледалото.

Докато летеше, Карлсон тананикаше и припяваше една хвалебствена песничка за своите достойнства, които сам си беше измислил.

– Най-добрият Карлсон в целия свят ... тра-ла-ла ... оценен за десет хиляди крони ... плаши крадци с бистолета ... какво отвратително огледало е товааа... не се вижда колкото трябва ... от най-добрия Карлсон в целия свят... но каквото се вижда, е красиво... тра-ла-ла... и прилично дебело, да, да ... и чудесно във всяко отношение.

Дребосъчето бе съгласен с всичко това. Според него, Карлсон беше чудесен във всяко отношение. А най-странното беше, че дори и чичо Юлиус истински го обикна. Та нали Карлсон спаси неговия портфейл и часовника му. Подобно нещо чичо Юлиус скоро нямаше да забрави. Госпожица Рог обаче все още му имаше зъб, но Карлсон не ѝ обръщаше внимание стига да получаваше храна в определените часове и той наистина си я получаваше.

– Ако не ми давате да ям, няма да играя с вас! – заяви той твърдо.

Госпожица Рог желаше повече от всичко друго Карлсон изобщо да не играе с тях, но какво можеше да направи, когато на негова страна бяха Дребосъчето и чичо Юлиус. Тя мърмореше всеки път, когато той се втурваше в кухнята и се настаняваше край масата, щом седнеха да ядат, но беше безсилна и Карлсон си оставаше там.

Той започна да прави това като нещо свършено естествено след нощта с Филе и Руле. Очевидно смяташе, че на герой като него дори и най-злият Носорог не можеше да откаже нищо.

Изглежда, че Карлсон се беше поизморил от своето изследване на хъркането, от промъкване, пълзене и стрелба през онази нощ, защото влята в стаята на Дребосъчето едва преди вечеря на другия ден и

започна да души дали откъм кухнята не се носи обещаващият аромат на ядене.

Дребосъчето също беше спал продължително с Бимбо в леглото си, защото човек наистина спи дълбоко, след като се е преборил с крадци през нощта, и тъкмо се беше събудил, когато пристигна Карлсон. Разбуди го някакви потресаващи и необичайни звуци, които се носеха откъм кухнята: госпожица Рог готвеше и пееше, та се късаше. Дребосъчето никога досега не я беше чувал да пее и искрено се надяваше, че скоро ще престане, защото не звучеше никак приятно. По някаква причина тя точно днес бе в необикновено добро настроение. Сутринта си беше ходила у дома при Фрида на улица „Фрей“ и може би това кратко посещение я беше оживило, та пееше до продънване на ушите:

– Ах, Фрида, за теб е най-добре... – пееше тя, но кое именно беше най-добре за Фрида, не се разбра, защото Карлсон се втурна в кухнята и извика:

– Спри! Спри! Хората ще помислят, че те бия, както си се разврещяла.

Тогава госпожица Рог млъкна и поднесе намусена яхнията. Чичо Юлиус дойде и всички се настаняха около масата, а докато си хапваха, обсъждаха страхотните събития от миналата нощ, и, според Дребосъчето, прекараха много приятно. Пък и Карлсон беше доволен от гозбата и похвали госпожица Рог:

– Понякога, просто по погрешка, успяваш да стотвиш вкусна яхния – окуражи я той.

Госпожица Рог не отговори. Само преглътна няколко пъти и стисна устни.

Малките шоколадови пасти, които бе направила за десерт, също се усладиха на Карлсон. Той изяде цяла паста, преди Дребосъчето да е успял да глътне един залък от своята, и рече:

– Да, хубава е тази паста, но знам нещо, което е двойно по-хубаво!

– Какво? – попита Дребосъчето.

– Две такива пасти – обясни Карлсон и грабна още една. Това означаваше, че за госпожица Рог не остана нищо, защото беше направила само четири. Карлсон забеляза, че е недоволна, и заканително вдигна показалеца.

– Не забравяй, че край тази маса седят някои дебелини, които трябва да пазят диета. По-точно казано, те са двама. Няма да споменавам имена, но не съм нито аз, нито оня малък сладурчо там – продължи той и посочи Дребосъчето.

Госпожица Рог стисна още по-здраво устни и отново не продума. Дребосъчето боязливо погледна към чичо Юлиус, но той май че нищо не бе чул. Седеше и си мърмореше колко били лениви полицаите в този град. Обадил се в полицията и съобщил за взлома, но все едно, че не се бил обаждал. Казали му, че трябва да разследват първо други 315 кражби и попитали какво точно е откраднато.

– Но тогава им обясних – каза чичо Юлиус, – че благодарение на едно много храбро и изобретателно момче тия крадци бяха принудени да си отидат с празни ръце.

Той хвърли на Карлсон одобрителен поглед. Карлсон се наду като пуяк и тържествувашо побутна госпожица Рог.

– Какво ще кажеш сега? Най-добрият Карлсон в целия свят, който плаши крадци с бистолета – провикна се той.

Чичо Юлиус също се бе изплашил от този пистолет. Той наистина беше много доволен и благодарен, дето получи обратно портфейла и часовника си, но все пак смяташе, че малки момчета не бива да притежават огнестрелно оръжие, та когато Филе и Руле така стремглаво изчезнаха надолу по стълбите, Дребосъчето трябваше дълго време да му обяснява как стои работата, докато накрая чичо Юлиус се убеди, че Карлсон ги е изплашил само с пистолет играчка.

След вечеря чичо Юлиус отиде във всекидневната, за да изпуши една пура. Госпожица Рог се залови да мие чиниите и изглежда, че дори Карлсон не можеше да развали доброто ѝ настроение за по-дълго време, защото отново проточи своето: „Ах, Фрида, за теб е най-добре...“ Но внезапно тя забеляза, че няма кърпи, с които да избърше съдовете, и отново се ядоса.

– Може ли някой да разбере къде са се дянали всички кърпи? – рече тя и огледа кухнята с обвинителен поглед.

– Сигурно някой може, и то най-добрият намерач на кърпи в целия свят – заяви Карлсон. – Няма да е зле винаги да се обръщаш към него, когато нещо не ти е ясно, малко глупаче такова!

Карлсон изчезна в стаята на Дребосъчето и се върна с такъв наръч пешкири, че от самия него нищо не се виждаше. Това бяха едни невероятни мръсни и прашни кърпи и госпожица Рог се ядоса още повече.

– Как са се изцапали така пешкирите? – извика тя.

– Дадохме ги назаем в света на приказките – обясни Карлсон – и ако искаш да знаеш, там никога не бършат прах под креватите, ясно ли е!

Така минаваха дните. Пристигна картичка от майката и бащата.

Пътешествието било чудесно и те се надявали, че Дребосъчето също прекарва весело, че чичо Юлиус е добре и че му е приятно само с Дребосъчето и госпожица Рог в къщата.

В картичката не пишеше нищо за Карлсон от покрива и това неопикуемо раздражни Карлсон.

– Бих им изпратил една картичка, ако имах пет йоре за пощенска марка – рече той. – И бих им писал: „Много правилно, недейте да се интересувате дали Карлсон е добре и дали му е приятно с Носорога! Хич не се интересувайте от това, макар че той се оправя с всичко сам и пъди всички крадци с бистолета, и намира всички загубени пешкири, и ходи по петите на Носорога вместо вас, и прочие“.

Дребосъчето се радваше, че Карлсон няма пет йоре за пощенска марка, защото беше убеден, че родителите му не биха се зарадвали на подобна картичка. Дребосъчето беше изпразнил спестовната си касичка, за да даде на Карлсон всичките пари, които имаше в нея, но приятелят му ги беше похарчил и сега се цупеше.

– Просто налудничавя работа! – заяви той. – Ето ме оценен за десет хиляди крони, а нямам едно петаче за пощенска марка. Мислиш ли, че чичо Юлиус би купил палците на краката ми, а?

Дребосъчето се съмняваше в това.

– Но след като е толкова очарован от мен – настоя Карлсон, ала Дребосъчето все пак се съмняваше и тогава Карлсон отлетя обиден към къщичката си и се върна едва когато дойде време за вечеря и Дребосъчето дръпна шнура на звънеца и му сигнализира: „Ела тук!“

Майката и бащата сигурно се безпокояха, че чичо Юлиус не се спогажда с госпожица Рог, щом пишеха така в картичката, мислеше си Дребосъчето, но тук грешаха. Чичо Юлиус се разбираше дори много добре с госпожица Рог. Това си личеше съвършено ясно. И докато дните минаваха, Дребосъчето забелязваше, че двамата все повече намираха за какво да си приказват. Често си седяха заедно във всекидневната и се чуваха как чичо Юлиус бърбори за света на приказките и за какво ли не, а госпожица Рог му отговаряше толкова кротко и скромно, та да не повярваш, че това е тя.

Накрая Карлсон взе да подозира нещо. Това стана, когато госпожица Рог започна да затваря летящата врата между вестибюла и всекидневната. Такава врата наистина имаше, но никой от семейство Свантесон не помисляше да я дръпне. Може би защото от вътрешната страна на вратата имаше ключалка и веднъж, когато беше малък, Дребосъчето се бе заключил и не можа да излезе. След този случай майка му реши, че една

завеса е напълно достатъчна. Но сега, когато госпожица Рог и чичо Юлиус вечерно време пиеха кафе във всекидневната, госпожица Рог, кой знае защо, държеше вратата да е затворена. Изглежда, че и чичо Юлиус искаше това и когато Карлсон въпреки всичко нахлу вътре, чичо Юлиус нареди на момчетата да си играят на друго място, защото искал да изпие кафето си на спокойствие.

– И аз искам същото – възропта Карлсон с упрек, – я ми налей кафе, предложи ми пура и изобщо се дръж прилично!

Но чичо Юлиус го изхвърли навън и госпожица Рог се изсмя много доволно. Сигурно мислеше, че най-сетне е взела надмощие.

– Подобно нещо не търпя – заяви Карлсон – и ще им го докажа.

На другата сутрин, когато чичо Юлиус отиде при доктора, а госпожица Рог купуваше риба в халите, Карлсон се спусна при Дребосъчето, стиснал в юмука си голям свредел. Дребосъчето беше го забелязал качен на стената горе у Карлсон и сега се почуди за какво му е притрябвал. Но тъкмо тогава нещо тропна в кухнята и той хукна натам. Там намери две картички: едната от Босе, а другата от Бетан. Дребосъчето се зарадва извънредно много, чете картичките дълго и подробно, а когато свърши, Карлсон също беше свършил своята работа. В летящата врата бе пробил дупка шпионка.

– Но, Карлсон – рече плахо Дребосъчето, – не биваше да пробиваш тази дупка ... Защо направи това?

– За да шпионирам какво вършат, разбира се – обясни Карлсон.

– Уф, не те е срам! – възмути се Дребосъчето. – Мама казва, че не е прилично да се надзърта през ключалките.

– Майка ти е много умна – рече Карлсон. – Ключалките са предназначени да се пъхат в тях ключове. Това се чува от самото име. Но ето, че туй тук е шпионка. А ти като си такъв всезнайко, можеш ли да чуеш от името ѝ за какво служи тя... Да, точно за това – отговори си той сам, преди Дребосъчето да е успял да каже нещо.

Карлсон измъкна от устата си топче стара дъвка и запуши дупката, за да не се забелязва.

– Хой, хой – провикна се той, – отдавна не сме имали весела вечер, но днес може да ни провърви.

Сетне Карлсон си отлетя със своя свредел.

– Имам да свърша малко работа – каза той, – но ще се върна, щом замирише на пържена риба.

– Каква работа? – попита Дребосъчето.

– Една кратка, бърза работа, та да имам поне пари за пощенска

марка – отвърна Карлсон. И отлетя.

Той наистина се върна, щом замириса на пържена риба, и на вечерята бе в блестящо настроение. Извади от джоба си едно петаче и го пхна в ръката на госпожица Рог.

– Ето ти за поощрение – рече той. – Купи си някоя дрънкулка, да си я окачиш на шията, или нещо подобно!

Госпожица Рог хвърли петачето.

– Ще те надрънкулкам аз теб, колкото и да си голям – закани се тя. Но тъкмо тогава пристигна чичо Юлиус и госпожица Рог, изглежда, не искаше да надрънкулка Карлсон пред очите му.

– Защото става една такава миловидна и странна, щом Юлчо Приказката се появи на хоризонта – каза по-късно Карлсон на Дребосъчето. Госпожица Рог и чичо Юлиус вече се бяха оттеглили във всекидневната, за да пият кафето си на четири очи, както обикновено.

– Сега ще видим колко лоши могат да станат те всъщност – заяви Карлсон. – Ще направя последен опит с добро, но след това ще започна да гнервирам без милост и пощада.

За изненада на Дребосъчето той измъкна от горното си джобче една пура. Запали я и почука на летящата врата. Никой не му извика „влез“, но Карлсон все пак се вмъкна, като усърдно смучеше пурата.

– Извинете, нали това е пушалнята? – каза той. – Значи бих могъл да изпуша една пура.

Но сега чичо Юлиус истински се ядоса на Карлсон. Той дръпна пурата от ръката му, счупи я на две и каза, че ако още веднъж видел Карлсон да пуши, щял да падне такъв пердах, че Карлсон никога да не го забрави, и освен това щял да се погрижи Карлсон никога повече да не си играе с Дребосъчето.

Долната устна на Карлсон затрепера, очите му се напълниха със сълзи и, сърдит, той се опита да отпрати ритник към чичо Юлиус.

– А аз цели няколко дни бях добър към теб! Колко си глупав! – провикна се той и метна към чичо Юлиус свиреп поглед, за да му покаже какво мисли за него.

Но чичо Юлиус го изхвърли навън, летящата врата се затвори, и на всичкото отгоре се чу как чичо Юлиус шракна ключалката. Това поне не бяха правила досега.

– Сам виждаш – каза Карлсон на Дребосъчето. – Тук трябва да се гнервира – друг изход няма.

После задумка с юмрук по вратата и изкрещя:

– Глупчо такъв, да ми съсипеш такава скъпа пура!

Но след това пъкна ръка в джоба си и започна да дрънчи с нещо. Звукът беше като от пари, да, наистина като от цял куп петачета.

– Добре поне, че съм богат – заяви Карлсон и Дребосъчето се разтревожи.

– Откъде си взел толкова много пари? Карлсон тайнствено му на мигна с едното око.

– Това ще узнаеш утре – каза той.

Дребосъчето се разтревожи още повече – ами ако Карлсон е задигнал отнякъде тези пари! В никакъв случай нямаше да е по-добър от Филе и Руле. Ами ако Карлсон разбираше не само от „ябълкова аритметика“! Дребосъчето бе наистина озадачен. Но нямаше време да мисли повече по това, защото Карлсон тихо и предпазливо отлепи топчето дъвка от шпионката.

– Ха сега! – каза той и залепи окото си върху дупката. Но веднага се дръпна стреснато, сякаш беше видял нещо ужасно.

– Това вече на нищо не прилича – взмути се той.

– Какво правят? – полюбопитствува Дребосъчето.

– И аз бих искал да узная – отвърна Карлсон, – но тези негодници са се преместили!

Чичо Юлиус и госпожица Рог обикновено сядаха на едно малко канапе, което се виждаше чудесно през шпионката и точно там си седяха оде, когато Карлсон влезе при тях с пурата. Но сега вече ги нямаше. Дребосъчето сам можа да се убеди в това, като надзърна през шпионката. Сигурно се бяха преместили на дивана до прозореца, а това беше страшно коварен и лицемерен ход, както заяви Карлсон. Хора с чувство за приличие винаги сядали там, където можело да бъдат наблюдавани, било то през ключалката или през шпионката, твърдеше той.

Горкият Карлсон! Той се отпусна на един стол във вестибюла и безутешно се загледа пред себе си. За първи път сякаш бе загубил и ума, и дума. Великолепното му хрумване за шпионката се бе оказало напълно безполезно! Разочарованието беше голямо!

– Хайде да отидем в твоята стая и да поровим там – каза той найсетне. – Може да намерим между твоите боклуци някои подходящи неща и парцали за гнервиране.

Доста дълго време Карлсон тършуваше из чекмеджетата и шкафовете на Дребосъчето, без да намери нищо, с което би могъл да гнервира, но внезапно подсвирна и измъкна дълга стъклена тръба, през която Дребосъчето понякога изстрелваше грахови зърна.

– Ето едно типично нещо – рече Карлсон доволно. – Сега да може

да намеря и някой парцал.

Той наистина намери своя парцал, и то какъв! Беше един гумен мехур от онези, дето стават на големи балони, когато се надуют.

– Хой, хой – изкрещя Карлсон и пухкавите му ръчички затрепераха от възторг, докато привързваше гуменото мехурче върху отвора на стъклената тръба. После лапна другия край на тръбата, наду балона и очаровано се захили, когато зърна грозното лице, нарисувано с черна боя върху жълтия балон, което се раздуваше все повече, докато Карлсон духаше в тръбата.

– Сигурно представлява Човека от Луната⁶ – предположи Дребосъчето.

– Да представлява каквото си ще – рече Карлсон и изпусна въздишка от балона, – най-важното е, че го бива за гнервиране.

И наистина го биваше. Много добре си го биваше дори, само дето Дребосъчето така се кикотеше, че насмалко не развали всичко.

– Хой, хой – прошепна Карлсон и внимателно пхна стъклената тръба в празния гумен балон през шпионката. После задуха в тръбата с все сила, а Дребосъчето стоеше до него и се задушаваше от смях. О, колко би искал да седи на канапето във всекидневната с госпожица Рог и чичо Юлиус и неочаквано да види как Човека от Луната се раздува в цялото си великолепие, но не на небето, където му е мястото, а някъде в мрака край вратата. През това време на годината всъщност не се стъмваше напълно, но полумракът във всекидневната беше достатъчен, за да изглежда тази заблудена Луна загадъчна и неприятна, мислеше си Дребосъчето.

– Трябва да ръмжа, както подобава на призрак – заяви Карлсон. – Я надувай малко, за да не спадне балонът.

Дребосъчето послушно долепи устни върху стъклената тръба и започна да духа, а Карлсон нададе най-зловещото си призрачно ръмжене. Изглежда, че това накара онези двамата от всекидневната да подскочат и най-сетне да съзрат Човека от луната, защото очакваният от Карлсон писък не закъсна!

– Пищете, пишете – прошепна Карлсон възхитен и след това добави: – Сега трябва да бързаме!

Той изпусна въздуха от балона. Разнесе се тихо хъркане, когато балонът спадна и се превърна отново в спърдушена гумена торбичка,

---

6. В стари времена хората си въобразявали, че Луната има лице, и У някои северни народи са се запазили легенди за „Човека от Луната“. Б. пр.

която Карлсон бързо измъкна през шпионката. После ловко залепи върху дупката ново топче дъвка и изчезна бързо като таралеж под масата във вестибюла – обикновеното скривалище. Дребосъчето го последва с възможно най-голяма скорост.

В следващия миг двамата чуха как щракна ключалката, летящата врата се отвори и госпожица Рог подаде глава.

– Сигурно са пак децата – рече тя. Но чичо Юлиус запротестира бурно:

– Колко пъти трябва да ти казвам, че целият свят на приказките е населен с фантасмагорчовци, а само такива фантасмагорчовци могат да се промъкнат през затворени врати! Нима не разбираш това?

Тogaва госпожица Рог послушно отговори, че трябвало да поразмисли и след това, естествено, разбрала всичко. Но тя очевидно не искаше да позволи на някакви си фантасмагорчовци от света на приказките да ѝ се бъркат в пиенето на кафе с чичо Юлиус, защото на бърза ръка успя да го примами отново към дивана. – Карлсон и Дребосъчето си останаха във вестибюла да гледат затворената летяща врата. Дребосъчето смяташе, че биха могли да прекарат и по-весело. Карлсон бе на същото мнение. Да, Карлсон бе на същото мнение.

На всичкото отгоре зазвъня телефонът. Дребосъчето вдигна слушалката. Гласът на някаква лелка поиска да говори с госпожица Рог. Дребосъчето се досети, че това е Фрида от улица „Фрей“, и открито се зарадва, колкото и неприлично да беше това. Сега имаше право да безпокои госпожица Рог и макар че беше добро момче, не изпита никакви угризения.

– Госпожице Рог, търсят ви на телефона – извика той и задумка по летящата врата.

Но остана разочарован.

– Кажи, че съм заета – извика в отговор госпожица Рог. Никакви фантасмагорчовци и никакви Фриди не можеха да я откъснат от кафето и чичо Юлиус. Дребосъчето съобщи това по телефона на Фрида, но тогава Фрида искаше непременно да узнае защо е толкова заета сестра ѝ, кога да ѝ се обади пак и какво ли не. Накрая Дребосъчето каза:

– По-добре попитайте утре самата нея!

Той сложи слушалката и се огледа за Карлсон. Но Карлсон беше изчезнал. Дребосъчето се залови да го търси и го намери в кухнята. Поточно на отворения прозорец. Всъщност на перваза, възседнало най-новата метла на майка му с дълга дръжка и готово да отлети, стоеше някакво същество, което вероятно беше Карлсон, но повече приличаше на

малка вещица или магьосница, със съвсем черно лице, забрадка на главата и заметнато със същинска магьосническа мантия на цветя. Това беше старият пенъоар на бабата, който тя беше забравила в килера при последното си посещение у тях.

– Недей, Карлсон – плахо се опита да го спре Дребосъчето. – Недей да летиш, защото чичо Юлиус пак ще те види.

– Аз не съм никакъв Карлсон – рече Карлсон с приглушен глас. – Аз съм една дива и страшна трещерица!

– Трещерица ли? – учуди се Дребосъчето. – това пък какво е, вещица ли?

– Нещо подобно, но още по-лошо – обясни Карлсон. – Трещериците са ужасни човекомразци и ако ги раздразнят, нападат, без да се замислят.

– Но ... – запъна се Дребосъчето.

– Те са най-опасните в целия свят на приказките – увери го Карлсон. – И аз знам на кого ще се изправят сега косите, когато види тази трещерица.

И така трещерицата излетя в синия омайващ здрач на юнската вечер. Дребосъчето остана до прозореца и се чудеше какво да прави, но внезапно му дойде нещо наум. Той изтича в стаята на Босе. Оттам еднакво добре можеше да види как ще долети трещерицата, както щяха да видят чичо Юлиус и госпожица Рог от всекидневната.

В стаята беше малко задушно и Дребосъчето отвори прозореца. Той надникна навън и забеляза, че прозорецът на всекидневната също е отворен – към лятната нощ и към света на приказките. Дребосъчето си помисли, че в онази стая седяха чичо Юлиус и госпожица Рог и дори не подозираха, че съществуват трещерици, горките хорица! Те бяха толкова близо до него, че разговорът им се чуваше като тихо ромолене. Колко жалко, че не можеше и да ги види!

Но затова пък видя трещерицата. Ако не знаеше, че това е само Карлсон, а не истинска трещерица, сигурно щеше да му се смръзне кръвчицата, защото да видиш как профучава една трещерица, беше наистина страшно! Дребосъчето си каза, че човек просто би могъл да поярва в съществуването на света на приказките.

Трещерицата прелетя няколко пъти край прозореца на всекидневната и надникна вътре. Каквото видя, очевидно я изненада и дори я възмути, защото тя поклати глава. Още не бе открила Дребосъчето на съседния прозорец, а той не посмя да я извика. Но затова пък настойчиво замаха с ръка и тогава трещерицата го зърна. Тя му махна в отговор и

черното ѝ лице се озари от широка усмивка.

Дребосъчето се досети, че чичо Юлиус и госпожица Рог сигурна не бяха я забелязали, защото ромоленето от техния разговор долиташе все тъй спокойно. Но мигът настъпи... Покоят и тишината на лятната нощ бяха раздрани от силен вой. Виеше трещерицата, и то виеше като... вероятно като истинска трещерица, защото през целия си живот Дребосъчето не бе чувал такъв вой и той звучеше, сякаш идеше направо от света на приказките.

След това откъм всекидневната не се чуваше вече никакво ромолене, а пълна тишина.

А трещерицата стремглаво влетя при Дребосъчето и на бърза ръка смъкна от себе си забрадката и пенъоара, избърса саждите от лицето си в пердетата на Босе и вече нямаше никаква трещерица, а само Карлсон, който трескаво натика дрехите и метлата, и всички трещявици под леглото на Босе.

– Можеш ли да си представиш подобно нещо? – каза Карлсон и сърдито заподскача към Дребосъчето. – Би трябвало със закон да се забрани на стари хора да се държат по този начин.

– Защо? Какво правеха? – попита Дребосъчето. Карлсон ядосано разтърси глава.

– Той държеше ръката ѝ! Седеше и държеше ръката ѝ! ръката на Носорога, какво ще кажеш на това?

Карлсон така гледаше Дребосъчето, сякаш очакваше, че от изумление ще припадне, а когато нищо подобно не се случи, изкрещя:

– Не чу ли какво казах! Седяха и си държеха ръцете! Докъде може всъщност да стигне човешката глупост?!!

КАРЛСОН СТАВА НАЙ-ГОЛЕМИЯТ БОГАТАШ В ЦЕЛИЯ СВЯТ

Дребосъчето никога нямаше да забрави следващия ден. Той се събуди рано и съвсем от само себе си. Нямаше никакви викове от най-добрия Карлсон в целия свят, които да го разсънят. „Странно“, – помисли си той и на пръсти се промъкна в антрето, за да вземе вестника. Искаше да си прочете на спокойствие рисуваните поредици, преди чичо Юлиус да дойде и да му вземе вестника.

Но през този ден не дойде ред да се четат рисуваните поредици. Горкото Дребосъче! Дори не успя да разгърне вестника, след като видя първата страница. Защото от нея му се изблеци едно тлъсто заглавие, при вида на което го изби студена пот. Ето какво гласеше то:

МИСТЕРИЯТА РАЗБУЛЕНА – НЕ БИЛО НИКАКЪВ ШПИОНИН

Отдолу имаше снимка на Западния мост, над който летеше – да, човек не можеше да се припознае – над моста летеше самият Карлсон. Имаше и друга снимка, отблизо, на която той усмихнато сочеше сгъваемата си перка и стартовото си копче.

Дребосъчето се зачете и докато четеше, плачеше.

„Вчера в редакцията имахме забележителен гост. Един красив, много умен и прилично дебел мъж в разцвета на силите (според собствените му думи) пристигна и поиска да получи възнаграждението от десет хиляди крони. Той и никой друг бил летящата загадка в квартал Васастан – увери ни той, но не бил никакъв шпионин и ние му вярваме. «Аз шпионирам само такива като Носорога и Юлчо Приказката» – заяви той. Това звучи много детински и невинно и доколкото разбираме, този «шпионин» се оказа само един необикновено дебел малък ученик – най-добрият в класа, както сам твърди. Но това момче притежава нещо, за което всяко дете би могло да му завижда: едно моторче, с което може да лети. Сами го виждате на снимката. Момчето заяви, че моторът бил направен от най-добрия изобретател в целия свят, но отказа да издаде повече подробности. Подчертаваме, че този изобретател би могъл да стане

мултимиллионер, ако започне серийно производство на такива мотори, обаче хлапето отвърна: «Много ви благодаря, но няма нужда въздухът да се напълни с хвърчащи деца, аз и Дребосъчето сме напълно достатъчни!»

Тук Дребосъчето се поусмихна – представете си, Карлсон все пак искаше да лети само с него и с никой друг, но след това подсмъркна и продължи да чете:

„Трябва да признаем, че момчето не изглеждаше съвсем нормално. Говореше объркано и даваше странни отговори на нашите въпроси. Дори не пожела да каже имената на своите родители. «Мамичка е Мумия, а презимето на татко е Санчо», рече то накрая, но повече не можахме да изтръгнем. Името Санчо прилича на испанско, та бащата на хлапето е може би испанец. Във всеки случай го считаме за прочут летец, ако правилно сме разбрали приказките на момчето. Интересът към летенето явно е предаден по наследство на сина му. Момчето пожела веднага да си вземе възнаграждението. «Аз трябва да го получа, а не Филе й Руле или някой друг крадец мошеник», заяви то и поиска цялата сума в петачета, «защото само те са истински пари», твърдеше то. Когато ни напусна, джобовите му бяха натъпкани догоре с петачета. При първа възможност щял да дойде с ръчна количка да си получи останалото. «И да не ми пропилиете парите, защото ще дойде трещерицата да ви вземе», закани се то. Независимо от всичко запознанството ни с него бе извънредно забавно, макар и да не разбирахме всичко, което казваше. «Не забравяйте, че сега сте платили само за палеца на единия крак» – с тези прощални думи то отлетя през прозореца и изчезна в посока към Васастан.

Интересното е, че момчето не се казва Санчо като баща си. То отказа да дава повече обяснения. Освен това в никакъв случай не желаше да отпечатваме във вестника името му, «защото Дребосъчето е против», каза то. По всяка вероятност е много привързано към своето малко братче. Затова не можем да разкрием как се казва момчето. Но можем да посочим, че името му започва с «Карл» и свършва със «сон». Щом някое лице не желае името му да попадне във вестника, то има право, според нас, това да му бъде спестено. Ето защо тук наричаме момчето «момче» вместо «Карлсон», както се казва всъщност.

„По всяка вероятност е много привързано към своето малко братче“, промърмори Дребосъчето и отново подсмъркна. След това отиде към звънчевата инсталация и сърдито дръпна шнура, давайки сигнала, който означаваше „Ела тук!“.

И Карлсон дойде. Той избърмча през прозореца, бодър и весел като

бръмбар.

– Има ли нещо особено в днешния вестник? – рече той закачливо и измъкна прасковената костилка. – Прочети ми, ако има нещо действително интересно!

– Как не те беше срам? – упрекна го Дребосъчето. – Не разбираш ли, че развали всичко. Никога вече няма да ни оставят на мира, тебе и мене.

– А кой смяташ, че иска да бъде оставен на мира? – рече Карлсон и избърса изцапаните си с пръст юмручета в пижамата на Дребосъчето. – Ще има хопа-троп, ще има там-тарам, иначе няма да играя. Добре да го знаеш! Е, хайде де, чети!

И докато Карлсон хвърчеше напред-назад пред огледалото и се възхищаваше на себе си, Дребосъчето започна да му чете. Той прескачаше места като „необикновено дебел“ и други, които биха обидили Карлсон, но всичко останало прочете отначало докрай и Карлсон се топеше от възторг.

– Извънредно забавно запознанство – така пишат за мен! Действително в този вестник пишат само истини.

– „По всяка вероятност е много привързано към своето малко братче“ – прочете Дребосъчето и плахо погледна към Карлсон.

– И това ли е истина?

Карлсон престана да лети, за да помисли.

– Да, колкото и да е странно – призна той малко неохотно. – Помисли си само, че някой може да обикне такова глупаво момченце като теб! Това е благодарение само на моята добрина, разбра ли, защото съм най-добрият и най-милият в целия свят – чети нататък!

Но Дребосъчето можа да продължи едва след като преглътна буцата, заседнала на гърлото му – я, значи Карлсон наистина го обича. Тогава нека става каквото ще!

– Нали беше умно, дете им казах, че името ми не бива да се появява във вестника – рече Карлсон. – направих го само заради теб, защото ти искаш да ме държиш в пълна тайна.

После грабна вестника и се загледа продължително и влюбено в двете снимки.

– Ама наистина съм умопобъркващо красив! – възкликна той. – И прилично дебел – просто умопобъркващо! Я виж!

Той пхна вестника под носа на Дребосъчето. Но после го дръпна пак към себе си и бурно целуна своето изображение – онова, на което показваше стартовото копче.

– Хой, изпитвам желание да викна ура, когато се гледам – заяви той. Но Дребосъчето му дръпна вестника.

– Госпожица Рог и чичо Юлиус в никой случай не бива да виждат това – каза той. – В никакъв случай!

Той пхна вестника колкото можеше по-навътре в чекмеджето на бюрото си. Минута след това чичо Юлиус си подаде носа и попита:

– У тебе ли е вестникът, Дребосъче? Дребосъчето поклати глава.

– Не, не е у мен.

Той наистина не беше у него, тъй като се намираше в чекмеджето, обясни Дребосъчето след това на Карлсон.

Освен това чичо Юлиус като че ли не се интересуваше много-много от вестника. Сигурно нещо друго бе в ума му, и то нещо приятно, защото изглеждаше необичайно весел. А след малко щеше да ходи при доктора. За последен път. След няколко часа чичо Юлиус щеше да си замине за Вестеръотланд.

Госпожица Рог му помогна да си облече самото. Дребосъчето и Карлсон чуха как му дава наставления: хубаво да се закопчее до гърлото, да се пазят от колите по улиците и да не пуши толкова рано сутринта.

– Какво става с Носорога? – учуди се Карлсон. – Да не си въобразява, че му е жена?

Наистина този ден бе пълен с изненади! Чичо Юлиус едва бе излязъл, когато госпожица Рог се втурна към телефона и започна да набира някакъв номер. Тъй като говореше толкова високо, Карлсон и Дребосъчето чуха всяка нейна дума.

– Ало, ти ли си, Фрида – приятно започна тя. – Как си? Нослето ти все още ли си е на мястото?... Така ли мислиш, но искам да ти кажа, да не се тревожиш повече за моя нос, защото смятам да го взема със себе си във Вестеръотланд, където отивам да живея... Не! Съвсем не като домашна прислужница. Макар и да съм грозна, аз ще се омъжа. Какво ще кажеш за това? ... Да, разбира се, че можеш да узнаеш: за господин Юлиус Янсон, за него и никой друг... Всъщност ти в момента все едно че говориш с госпожа Янсон, миличка Фрида ... Виждам, че си развълнувана, чувам как плачеш ... Не, не, Фрида, недей да реवेश. Пак може да си хванеш някой крадец. Сега нямам повече време, защото годеникът ми ще се върне всеки момент ... По-нататък пак ще ти се обадя, миличка Фрида.

Карлсон зяпна Дребосъчето с изблещени очи.

– Няма ли някое горчиво и силно лекарство за умопобъркани хора – възкликна той. – Защото ако има, трябва да натъпчем чичо Юлиус с

една голяма, голяма доза – и то незабавно!

Но Дребосъчето не знаеше да има такова лекарство. Карлсон въздъхна съчувствено и когато чичо Юлиус се върна от доктора, тихо пристъпи към него и му пъкна едно петаче в ръката.

– За какво ми го даваш? – попита чичо Юлиус.

– Купи си нещо забавно – каза Карлсон тъжно, – защото ще имаш нужда от него.

Чичо Юлиус му благодари, но каза, че бил толкова весел и щастлив, че нямал нужда от петачета, за да си купува забавни неща.

– А вие, момчета, сигурно ще се наскърбите, когато научите, че смятам да ви отнема леля Хилдур.

– Леля Хилдур? – учуди се Карлсон. – Коя е пък тази, по дяволите!

И когато Дребосъчето му обясни, той дълго се смя.

А чичо Юлиус продължаваше да разправя колко бил щастлив. Никога нямало да забрави тези дни, каза той. Първо, загдето светът на приказките се разкрил пред него като по чудо! Наистина понякога се стряскал, когато пред прозореца му летели вещици. Не можел да отрече това, но все пак...

– Какви ти вещици – възрази Карлсон, – трещерици, диви и ужасяващо страшни!

Но все пак, продължи чичо Юлиус, той изпитал чувството, че живее в един свят със своите прадеди и там му се харесвало. Ала най-хубавото, което му дали тези дни, било, че намерил една принцеса от приказките на име Хилдур и скоро щяла да стане сватбата!

– Принцеса от приказките на име Хилдур! – провикна се Карлсон с искрящи очи. Той дълго се смя, после изгледа чичо Юлиус, поклати глава и отново се разсмя.

Госпожица Рог шеташе в кухнята и Дребосъчето никога не я беше виждал толкова щастлива.

– И аз обичам вещици – каза тя, – защото, ако онова страшилище не беше прелетяло снощи край прозореца да ни изплаши, Юлиус никога не би ми се хвърлил на врата и всичко това нямаше да се случи.

Карлсон подскочи.

– Хубава работа – започна той сърдито, но сетне сви рамене.

– Е, това е само суета – рече той. – Но мисля, че във Васастан няма да се появяват повече трещерици.

Колкото повече си мислеше за сватбата, толкова по-радостна ставаше госпожица Рог.

– Ти ще станеш шафер, Дребосъче – рече тя и го помилва по

бузката, – ще ти уشيا черно кадифено костюмче. Ах, какъв ще си сладък.

Тръпки полазиха Дребосъчето... Черно кадифено костюмче! Крис-тер и Гунила щяха да се пръснат от смях! Но Карлсон не се смееше, а се разсърди.

– Няма да играя, ако не съм и аз шафер – рече той. – Искам да получа кадифено костюмче и да бъда сладък, иначе няма да играя!

Сега дойде ред на госпожица Рог да се посмее.

– Ама че весела сватба ще стане, ако те пуснем в църквата!

– И аз така мисля – възторжено отвърна Карлсон. – Бих могъл да застана зад теб, с черното кадифено костюмче, да си мърдам ушите през цялото време и от време на време да давам по някой салют, защото на сватба трябва да има и салюти!

Чичо Юлиус беше толкова щастлив, че искаше всичко наоколо да се весели и обеща на Карлсон да го покани на сватбата. Но тогава госпожица Рог заяви, че ако трябва да вземе Карлсон за шафер, предпочитала изобщо да не се омъжва.

И след този ден настъпи вечер. Дребосъчето седеше на верандата пред къщичката на Карлсон и наблюдаваше как се спуска здрачът, как светват лампите из Васастан и из целия Стокхолм, докдето му виждаха очите.

Да, отново е вечер и той седи до Карлсон, а това въпреки всичко е приятно. Нейде във Вестеръотланд един влак точно сега пухти на една малка гара и от него слиза чичо Юлиус. Някъде в Балтийско море един бял параход пори вълните към Стокхолм с майка му и баща му на борда си. Госпожица Рог е на улица „Фрей“ и утешава Фрида. Бимбо се е свил в панерчето си за нощен сън. А горе на покрива седи Дребосъчето със своя най-добър приятел. Те си хапват кифлички от една голяма кесия – вкусните, прясно изпечени кифлички на госпожица Рог, и това е толкова хубаво. А все пак Дребосъчето бе неспокоен. За най-добрия приятел на Карлсон спокойствие няма.

– Опитах се да те отървам доколкото можех – каза Дребосъчето. – Наистина бдях над тебе. Но сега просто не знам какво ще стане по-нататък.

Карлсон взе една кифличка от кесията и я глътна цяла.

– Колко си глупав! Никой вече не може да ме предаде в редакцията на вестника, за да получи купища петачета. Аз им пресякох пътя и те останаха с пръст в уста – Филе и Руле и цялата банда. Не разбираш ли това!

Дребосъчето също си взе кифличка и замислено отхапа от нея.

– Не, глупав си ти! – възрази той. – Целият Васастан положително ще гъмжи от хора. Тълпи глупаци ще идват да видят как летиш, ще се опитват да ти откраднат мотора и какво ли не.

Карлсон се ухили.

– Наистина ли мислиш така? Ако си прав, от време на време ще прекарваме по някоя забавна вечер.

– Забавна вечер! – разсърди се Дребосъчето. – Никога вече няма да ни оставят на мира. Нито теб, нито мен. Нали ти казах.

Карлсон се ухили още по-доволно.

– Ама наистина ли мислиш така? Хайде дано да си прав! Дребосъчето истински се разсърди.

– Но ти как ще се справиш? – разгорещи се той. – Как ще се справиш, ако тук пристигнат пълчища от любопитни?

Карлсон наклони глава и погледна Дребосъчето изпод вежди.

– Нали знаеш, че има три начина: гнервиране, мразнене и фигуриране. Смятам да използвавам и трите.

Той изглеждаше така лукав, че Дребосъчето не се съдръжа и се разсмя. Най-напред тихо се закиска, но после смехът му заклокочи и колкото повече се заливаше, толкова по-възторжен ставаше Карлсон.

– Хой, хой – провикна се той и така тупна Дребосъчето, че момчето насмалко не се изгърколи по стълбата надолу. Дребосъчето се разсмя още повече и си помисли, че може би едва сега започва голямата веселба.

А Карлсон седеше на стълбата и влюбено разглеждаше почернелите пръстчета на краката си, които се подаваха от скъсаните му чорапи.

– Не, няма да си ги продам – заяви той. – Стига си ме врънкарал, Дребосъче! Тези пръсти на краката принадлежат на най-големия богаташ в целия свят и вече не са за продан.

Той пъкна ръка в джоба си и доволно задрънка с многото си петачета.

– Хой, хой, един богат, красив, много умен и прилично дебел мъж в разцвета на силите си, това съм аз. Най-добрият Карлсон в целия свят във всяко отношение, разбираш ли това, Дребосъче?

– Да – каза Дребосъчето.

Но в джоба на Карлсон освен петачета имаше и друго. Там се криеше един малък пистолет и преди Дребосъчето да успее да спре приятеля си, над цял Васастан вече ехтеше изстрел.

„Да, ето че започва“ – помисли си Дребосъчето, когато видя

прозорците на съседните къщи да се разтварят и чу възмутени гласове.

А Карлсон пееше и отмерваше такта с малките черни палци на краката си:

Нека да гърми и да се веселим,
хайде босе, бисе, босе, бисе, бум-тралала!
И на рождения си ден аз кифлички да ям,
хайде босе, бисе, босе, бум!
Да има хопа-троп, да има там-тарам
и нека всички хора да са мили с мен.
Хайде хой, хой, хой!
Хайде вой, вой, вой!
Хайде босе, бисе, босе, бисе, бум!

КРАЙ

© 1968 Астрид Линдгрен
© 1979 Вера Ганчева, превод от шведски

Astrid Lindgren
Karlsson på taket smyger igen, 1968

Сканиране и разпознаване: moosehead, 2007

Публикация:
АСТРИД ЛИНДГРЕН
ТРИ ПОВЕСТИ ЗА КАРЛСОН
Шведска, II издание

Превод Вера Ганчева
Редактор Лилия Рачева
Коректор Албена Николаева
Художник Илун Викланд
Формат 16/60/90 Печатни коли 18
Издателство ОТЕЧЕСТВО, София, бул. „Георги Трайков“ 2 А,

Raben & Sjogren, Stockholm

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3592>]